

Iva Adamcová

RUSAVA

8.6.2013

Iva Adamcová – Rusava 2013: 1.část

Planeta je od konce března v 5D. Děje se to automaticky, naše planeta už je připravená, naprogramovaná na tuto očistu. Ano, jsme k tomu vedeni. A protože planeta už je v 5D a my někteří ještě ne, a hlavně si neseme zbytky záznamů ze 3D, tak se nám dějí očistné kúry ve formě dějů v situacích, které zažíváme. To víte sami a je to nečekané. A teď se to děje přes spoustu lidí, každý má jiný pohled, jiné vrtání, a každý z vás si nabere to, co potřebuje, jak je nastavený, ale vždycky je všechno správně. Pozor, kdybyste třeba i zabloudili, tak i to je správně.

Já jsem zrovna včera dostala zajímavý e-mail: „Ivanko, podívej se na internetu na toto video!“ Tam byl malinký, asi španělský chlapeček, který mluvil o tom, že nechce jít tu chobotnici. Možná, že jste to na internetu také viděli. Ale o tom nechci mluvit, to bylo krásné, to se mi moc líbilo. Nicméně jsem si všimla, co tam vpravo na listě bylo magie! A já se naštěstí netoulám po internetu, ani nemám čas. Ale tato nabídka je dobrá (vy už víte, že vše je dobré) právě proto, že když jste trošku zabloudili, tak si musíte ještě někde odskočit k magii, abyste prožili během krátké chvíle, s prominutím, „padnutí na držku“. Všechno, co se týká esoteriky je magie. Víte, my se vyvíjíme tak, že napřed jste nevědoucí. Pak už toho Božství po mnoha životech máte hodně. Tak přejdete k černé magii, kterou odkládáte. Vývojově se přes černou magii dostanete k bílé magii, pak přes bílou magii přejdete k čistotě a k Otci, k páté dimenzi. To skutečně můžete prožít jenom v pokoře. Ta pokora musí být žitá, každý okamžik vašeho života, každou myšlenkou. To znamená, že prohlédnete skutečnost stvoření. Že Bůh je tady kompletně úplně všechno a ponoří se pod hladinu zákona hmoty, to je synonymum pro Satana, pro egoismus, pro hmotu. To je hladina, která přechází přes šestou čakru, přes třetí oko. Když ještě nemáte dostatek prožitků, je třetí oko zavřené, spí a nevidíte pravdy tohoto světa. Vidíte iluzi, vidíte hmotu druhých lidí, jejich těla. Vidíte je jako nepřátele, protože i vy si připadáte jako ta hmotička, která je jenom vaše, a všechno ostatní vám nepatří nějakým způsobem. Anebo naopak bojujete o to, aby vám to patřilo, ale jenom z vnějšího světa. Nerespektujete nitro druhých lidí. Je velmi těžké odhalit skutečnou podstatu světa, protože skutečně cesta vede jenom přes odložení obou magií. A nyní je v nabídce Satana obrovské množství magických dějů, které různě lákají. Byť by to bylo třeba likvidování svého vlastního minulého programu.

Já jsem zažila tento týden neuvěřitelné věci. Mám v ulici kamarádku z dětství a její manžel mi opravuje počítač. Oba jsou moc fajn. Mně se stále něco děje s počítačem. Původní byl úžasně starý, mám ho od mých třicet sedmi let, tak si to spočítejte, když mi je padesát čtyři, ten už nebyl k používání. Tak jsem od nich dostala počítač, který teď mám. Ale i ten už je zastaralý a občas mi klekne. V úterý se stala zvláštní věc a nebylo to náhodou, protože tito manželé jsou opravdu hodně dobří. Přesto člověk ještě někdy tápe a neví. Najednou mi ten počítač klekl a já okamžitě volala, protože ho potřebuji. Za prvé kvůli šperkům, inventuře, mojí práci do laborky, kvůli vašim mailům, proto tam stále musím být. Kdybych počítač neměla, nedostanu se ani s vámi na Skype, chodím tam každý den. Tak jsem samozřejmě zavolala. Zdeněk do hodiny ke mně přišel, sáhl na ten počítač a on šel, to není normální. Tak se obouval, že zase půjde.

A najednou se otočil, tvář rozzářenou a povídá: „Teď jsou tu takové zajímavé věci,“ úplně jsem viděla, kdo tady mluví. „Třeba si můžeš vygumovat svůj vlastní program z minulosti i z minulých životů.“ Říkám: „Zdeňku, doufám, že jsi to nedělal.“ On: „To není jiný život, to je můj.“ Povídám mu: „Myslíš, že vše je dobré?“ Ano, lidé něco považují za špatné, protože se tam zablokovali.

Pozor, kdybyste to neprožili a neodložili, tak byste nepochopili. Pokud si vygumujete svoje vlastní programy, tak i ty doposud získané výdobytky můžete ztratit a obrovsky se poškodit. Vy si máte všechno prožít tak, jak jste si stanovili jako Bohové, celý váš osud. A věřte mi, že hladina hladinu dohání. To znamená, když jste v minulosti byli černými mágy a teď jste bílými mágy, dejme tomu, tak vás přijdou střílet dneska ti černí mágové do zadku, protože to potřebujete zvládnout. Musíte sklidit vlastní karmu, vy jste to v minulosti také dělali. Když jste naopak v hladině čistoty, budou vás lákat hladiny bílých mágů. To vlastně udělal ten Zdeněk, najednou zapochyboval. Že to jde, to je zasahování, byť by to bylo vůči vám. Vy i Otec jedno jste, vy jste celek a jenom pokorou se dostanete k ovládnutí celého světa. Ale to už nedělá magie, to už je ztráta hmoty neboli egoismu.

Já vám budu vyprávět příběh, který dneska skončil. Moje maminka si v září loňského roku nechala udělat nové lino. Je důchodkyně, trvalo, než na něj našetřila a byla šťastná, ještě taková pyšná. Když v létě přijela Lucinka, sedli jsme si u mě v bytě a maminka: „Lucinko, pojď se podívat!“ A hned ji vlekla nahoru. A Lucinka: „Je krásné!“ Lino bylo pěkné, barva jako světlé dřevo. V únoru se začaly na tom linu dělat obrovské boule, ale takové, že moje maminka posunovala po kuchyni tři fošny, zatížené hrnky s vodou. Říkám: „Mami, prosím tě, nech to vyměnit, vždyť to máš od září, máš na to záruku.“ - „Ne, vždyť víš, co to je, když se to mění, celá linka se odšroubuje.“ Tak jsem jí řekla: „Mami, já ti zaplatím odšroubování té linky, budeš mít klid.“ - „Ne!“ Pozor, to bylo od února až do minulého týdne. Na toho člověka se to ukládá. Tak říkám: „Mami, jeden den vydržíš, všechno se to vystěhuje, nastěhuje, bude to brzo v pořádku.“ Předminulý týden už jí praskly nervy a říká: „Máš pravdu, já tam jdu!“ - „To víš, že jo, vždyť si to na sebe nakládáš.“

Vezměte si, kolik měsíců od toho února se bránila, její Ego bránilo tomu, aby se to vyřešilo. Klidně den dva obětuji, hlavně, že se toho zbavím. Už pak nemohla ani otevřít dveře, jak se tam udělala boule. Tak šla do toho obchodu a přišla úplně rozhozená, protože přišel nějaký kluk, dal jí číslo na někoho jiného a přehazovali si to ti pánové jako horkou bramboru. Ale hlavně, abyste viděli, jak se věci dějí dobře, ona tenkrát, když jí položili lino, ještě navíc nedostala žádnou účtenku. A zase lamentovala: „Já se ničeho nedovolám, nemám nic v ruce.“ Já jí říkám: „Klid mami, prosím tě, uklidni se, všechno dobře dopadne. Běž tam, jestli ti dají číslo na lidi, kteří to dělali.“ Pak mi přinesla číslo a já ho vytočila: „Dobrý den, prosím vás, moje maminka byla na reklamaci, dostali jsme přes obchod na vás číslo, já bych chtěla vědět, kdy to přijdete opravit, protože je to velká závada.“ - „Jó, teď jsem v Praze.“ Já říkám: „To nevádí, tak se mi ozvěte do konce tohoto týdne.“ Ale pozor, vy musíte být v nitru obrovsky láskyplní k tomu člověku, nejde mít odsudek. Negativní na člověku, co tam dělal, byly egoismy něco získat třeba načerno, to je jedno co, ale já s ním obrovsky soucítím, tam není žádná

kritika, nic, moje nitro musí být ve spojení s nitrem druhého člověka. Načež on říkal: „Do konce týdne zavolám.“ Na to já říkám: „Ale poslyšte, já v pátek ráno odjíždím do Šumperka, tak mi zavolejte do čtvrtka.“ V úterý nic, středa nic, čtvrtek nic.

V pátek jsem byla v Šumperku, vrátila jsem se v noci. Maminka se ptala: „Volali ti? Oni nepřišli.“ Já říkám: „Ne, mami, nevolali, ale já tam v pondělí zavolám.“ V pondělí jsem to číslo znova vytočila. Nikdo to nezvedal. Tak jsem napsala SMS: „Dobrý den, vy jste mi slíbili, že minulý týden do čtvrtka zavoláte, ale nikdo se neozval, já doufám, že se ozvete alespoň do konce příštího týdne, protože jinak bych musela kontaktovat obchodní inspekci. A doufám, že k tomu vůbec nedojde.“ V tu ránu, do minuty ten pán volal: „Víte, já jsem vám volal.“- „Ne, nevolal jste mi, já mám seznam hovorů. Nebudeme řešit, jestli jste mi volal nebo nevolal, já vím, že máte hodně práce.“ Musíte uklidnit to bouření. Říkám: „Ale tak to skutečně nejde.“- „Ne, ne, ne, my to určitě opravíme.“ Načež přišli k mamince dva úplně jiní zaměstnanci, během půl hodiny byli venku a řekli, že všechno opraví. A že všechno, veškerá práce půjde za nimi. Všechno odmontovali, vystěhovali a chtěli po mamince jenom nějaké lepidlo. To jsem si řekla, že by neměli platit, to jí předtím nenabídli. Volala jsem těm pánům, jestli tam bude nějaký doplatek, bylo to 100 Kč na metr, asi dva tisíce. „Prosím vás, neříkejte to mojí mamince, ale zavolejte mně, já vám ty peníze zaplatím. Ať o tom maminka neví, já chci, aby byla klidná, ona se potom hned rozbouří.“ Slíbili, že v pátek hned v půl osmé přijdou. Přišli ráno v půl osmé, v deset byli hotoví, staré lino sundali, nové položili, lepidlo tam dali, no nádherné. A když kouřili, já jsem šla ráno na polikliniku, tak říkám: „Nezapomeňte mi, prosím vás, v pondělí přinést fakturu, já vám dám ten nedoplatek, už se dnes do banky nedostanu.“ A najednou, když odcházeli s tím starým linem, tak se ke mně jeden tak natočil a říká: „My nic nechceme, použili jsme takový zbytek, stejně je to vina našeho kolegy.“ Víte, kdybych měla jenom jedno nastavené proti tomu člověku a nitrem bojovala, nikdy se to tak do čista nezahladí. A moje maminka byla úplně jak svatá, ta se vznášela. Úplně všechno se úžasně vyčistilo. A když jsem odjížděla, ptala se: „Chceš šunku na cestu? Oni si nevezali ani tu šunku, já jsem jim udělala svačinu. Kdybych tě neměla, tak tady budu dodneška tančit na těch boulich, protože mě by nikdo neposlechl.“ Tak jsem jí řekla: „Poslechl, ale musela bys tam jít s čistým srdcem.“

Víte, vy skutečně vyřešíte úplně všechno svým nitrem. Já jsem zažila obrovské zázraky, které se dennodenně děly v mém životě, protože mně bylo jedno, co ti lidé dělají. Mně bylo jedno, co ta hmota vytváří, ta iluze hmoty, protože jsem věděla, že lidé neumí neslyšet tu iluzorní hladinu, která je nabádat. Když se zřeknete své vlastní hmoty a veškeré okolní, hmota vám začne sloužit. Ale pozor, to musí být úplně čisté bez vypočítavosti. Kdyby tam skutečně byla jen jedna malinká vypočítavost, není možné, aby se to spustilo. Hmota promlouvá přes satanský zákon neboli zákon hmoty. On vás dovede velice, velice potrápít, protože nevíte, čím vás drží. A jsou tam velmi jemné nuance, které vás drží, aniž byste si to uvědomovali. Třeba taková maličkost jako je sledování politiky v televizi. Tím to nevyřešíte, ale zaměříte se do té bedýnky a vidíte někam, kam byste normálně běžně nedohlédli. A je to pro vás obtížné. Dřív lidé žili a nebylo to až tak nastavené.

Skutečně je všechno dobré, a protože dneska je vás tady hodně, magie je také hodně. A musí vám to být jasné. Bylo řečeno, až přijdu, že vám vysvětlím tyto jemné nuance, ale ne všichni mi budou věřit. Ano, to je správně, protože všichni ještě nemají odloženou hladinu hmoty a musí projít všemi zkouškami. Není možné se vyhnout ani jedné jediné, kterou máte v osudu nastavenou. Byť by to bylo jen posuzování i přes tu bedýnku. Já vám vždycky doporučuji vytríbit si alespoň programy. Pokud se chcete dívat, dívejte se, ale vybírejte si, nemusíte vidět všechno, protože pak máte obrovský zmatek ve všech věcech. Dřív lidé žili svůj život na vesnici nebo i ve městě, ale žili jen pro své okolí, které potkávali. Teď se hmota na prozkoušení ve vašich osudech obrovsky otvírá, protože vidíte na místa, kam vůbec karmicky nepatříte. Do míst, kde se válčí. Do míst, kde je obrovské utrpení, aby vás Satan chytil alespoň lítostí nebo odsudkem, to jsou věci, které nemůžete opustit. Proto je dobré aspoň na nějaký čas, třeba rok dva, omezit takové negativismy. Vnímejte, co vám přitěžuje, a lehce budete cítit, čemu se máte vyhnout. Je to pro vás důležité, protože pokud budete ve svém životě něco odmítat, odmítáte sami sebe. Nedostanete se ke své jediné obrovské bytosti.

Na setkání v Šumperku v krásném velikém kostele bylo asi 230 lidí, to bylo obrovské. Kostel byl nádherný, opravený. A začalo to zvláštní událostí. My jsme se tam den předtím byli s Danem podívat, všechno už bylo připravené. A do toho mi volal můj muž: „Prosím tě, musíš jim říct, že před týdnem ve Vatikánu papež sám všem oznámil, že všichni i ateisté i příslušníci jiných církví budou spaseni. V církvi jsou z toho všichni špatní a ozvali se preláti, že to asi myslel nějak jinak.“ Oni se bojí samozřejmě. Vidíte, kdybych byla kritická, nikam se to nedostane. Je to všechno správně, protože doba 3D si vyžadovala boje mezi jednotlivými organizacemi, budeme tomu říkat organizace. Ale skutečně spasení v tom smyslu, co vám vyprávím, je dohodové evangelium a je to žité čisté křesťanství. Je to stav 5D, který byl nastavený. Zatím ho žili v dějinách naší planety jenom občas lidé, kteří potom byli třeba svatořečeni. Ale věřte mi, oni by o to ani nestáli, protože byli ti nejobyčejnější. Právě proto se přes ně mohly dít zázraky. Zázraky, pokud se dějí a jsou nabídnuty lidem, kteří jsou ještě pod egoismem, jsou čirou magií. Nenechte se zlákat. Toho lákání bude velké množství. Hmota vás nesmí pustit do 5D, nesmí, dokud byste měli jediný malilinký zádrhel. Nejde to, protože nesmíte mít vůbec žádnou hladinu egoismu. Hmota musí pro vás přestat existovat.

Všechno, co vydáváte, to už víte, se k vám vrátí. Pozor, úplně dokonale do sebemenšího miligramu, když to převedu na váhové jednotky. To znamená, jestliže neustále vydávám bez sebemenšího egoistického poryvu v hlavě, že bych já něco očekávala, tím ten svět neboli vy sami, vám dává. Ale to skutečně nejde nitrem žít jinak, protože vy jste ten Bůh, který žije v těle vašeho jména. Máte to v genomech, hmota je nakódovaná. Jestliže se to bude ve vás dít, budete mít nějaký, byť trošičku nečistý úmysl, okamžitě a střelhitě dostanete pořádný kopanec, protože planeta je v 5D. Protože si vás to přitáhne. Dřív jste čekali na karmu dlouhá léta nebo i životy. Dnes ne. Planeta má zvýšenou vibraci, to znamená, že každý egoismus je okamžitě odhalený, proto se teď dějí takové neuvěřitelné věci, v politice nebo vůbec ve světě. A i vy si můžete ověřit, že každá egoistická myšlenka, na kterou jenom trošku kývnete, vás okamžitě dožene. Okamžitě přijde seknutí, ale i naopak. Každé čisté smýšlení se cení, všechno, co se od vás odehrává ve formě altruismu a soucítění s druhými lidmi, když nebude egoisticky

položené. Pozor, vy už víte, že i lítosti jsou egoismem. Každý z vás se přišel něco naučit, vybral si svůj osud, ale ti druzí lidé také. Všichni mají, co si zaslouží. To je zapotřebí vědět. Když potom máte projít do 5D, před vámi budou defilovat vaši nejbližší, třeba děti, různí příbuzní, partneři, rodiče, a slíbili vám, že vám budou hrát to divadlo, co vám předvedou, jestli se chytíte vaším egoismem a chcete, aby se jim to nedělo nebo dělo nějakým způsobem jinak. Věřte mi, je to přesně nastaveno tak, jak to je. A nemůžete dělat vůbec nic.

To by mágové neustáli, různě by bojovali, čarovali. Ale tím ovlivňováním si zadělávají obrovské karmické důsledky. Věřte mi, já jsem se několikrát musela vzdát nejenom partnera, hlavně mého posledního. A vím, že tím pádem o něj nikdy nepřijdu. Ano, vždycky to dopadlo obráceně, to bylo neuvěřitelné, co se mi dělo, ale i u mých dětí. V poslední době je na tom Petruška velmi, velmi špatně. My jsme spolu mluvili a nedávno se zjistilo, že minimálně dvě děti porodila s celiakií a nikdo o tom nevěděl. Všechny čakry byly čisté, jenom byla za takovým zvláštním šedým stínem a já jsem na ni nesměla sahat a ona ani nechtěla. Pak se začal její organismus sypat, protože když máte celiakii, to znamená alergii na lepek, zatahnou se klky ve střevě a všechno, co ten člověk sní, vyjde ven. Ona vlastně žila jak Henri Monfort minimálně 7 až 8 let. Ale pak se tělo začne bránit. Začalo to alergiemi, později potíže se srdcem, ale přitom srdce měla zdravé, nikdo nevěděl, proč se to děje. Pak tlaky, potom štítná žláza... A teď konečně přišli na to, co to je, ale ten organismus se musí obnovit. V pondělí mi psala na Skype, potom se tedy smála, že ji poslali na neurologii a řekli jí, že to je velmi těžké, určitě neurologické. Pozor, v životě nezažila depresi, to je holka, která neví, co je stres. A řekla mi: „Mami, oni ze mne udělali blázna, dali mi prášky, já je nebudu jíst.“ Já: „Ano, je to zbytečné.“ Poradila jsem jí, ať si mixuje chlorofyl s ovocem a pije to. A jíst potraviny bez lepku, protože ten vás zalepuje.

Asi před třemi týdny mi v noci vyjela hadí síla a viděla jsem věci shůry. Celiakie není nemoc, je to změna stravování. Celiakie se objevila asi před dvaceti lety, napřed u dětí, teď už to mají i dospělí. A máte to mnozí z vás založeno. Začne to tím, že budete obrovsky nafouklí při běžných stravovacích zvycích, které máte. Planeta se brání, protože bychom ji sežraly, už je nás jak kobylek.

Je to stav vibrací, jiné vibrace má planeta a jiné vaše hmotné tělo, to se musí změnit. Navíc po čase budou lidé žít velmi dlouhé a zdravější životy. Navíc nebudete nemocní právě proto, že budete žít bez egoismů. Ale to již bude stav na planetě dočištěný. To je velmi nutné vědět. A to není jediná „nemoc“, kterou my lidé za nemoc považujeme. Když se podíváte zpětně na různé nemoci, také se zjišťuje, že to byl vývojový stupeň. A je toho tady víc. Bohužel musíte si tím projít, protože jste v minulosti dělali obrovské egoismy a všechno musíte zaplatit. Nebraňte se tomu. Kdybyste se někdo čistil a něco vás bolelo, je to nutné, může to přijít nečekaně, nenechávejte si to od někoho vytahovat, protože by se poškodil nejenom ten člověk, ale i vy sami. To je totiž podvod. Je to, jako by vám někdo vygumoval známku za písemku v žákovské knížce. Musíte vědět, že jste něco udělali špatně, abyste mohli pokračovat. Nic neodmítejte.

Už víte, že nemáte odmítat nic, musíte kompletně přijmout svůj vlastní osud. Zpětně uvidíte zdálky, že všechno bylo dobré, že se všechno vlastně vyřešilo. Pozor, když se budete blížit do přítomného časového okamžiku těla, blok se vytváří tím, že kdyby se v této chvíli dělo něco katastrofického, všichni bychom to měli v tu chvíli ve svých osudech, že to zažijeme, vy byste to jako svá těla a svá jména odmítli. V tom okamžiku váš plán Boha je, že se to stane, že to prožijete, ale vaše jméno a tělo by to odmítlo. Dejme tomu, nákladník někoho nabourá a my to všichni uvidíme. Ta věc se stala. Lidé prožijí egoismy a Satan to roznáší takovým zvláštním způsobem po světě, že si lidé zpětně nevědí vůbec rady ani s časem, který prožívají. Třeba moje maminka včera koukala na seriál, kde tatínkovi přejeli holčičku, ochrnula od pasu dolů a on vyčítá své partnerce, že ji neměla pustit ven. To pak zdemoluje úplně všechny. Když se to má stát, ten člověk si to přece nepřál. Naopak, ti lidé se mají milovat a navzájem být pospolu, když se taková věc stane.

Stav 5D je absolutně bez bolesti. Když vstoupím do tohoto života, do svého těla jako Bůh, každý krok se přede mnou tady odvíjí, je stanovený. Je to tunel, který má obsahově úplně všechno, jsou tam všichni lidé a jsou tam všechny situace. A jestli se mi třeba ve dvaceti letech narodí dítě, tak ve dvaceti letech vejde do toho tunelu a jde se mnou. A představte si, že za dalších dvacet třicet let najednou vystoupí. Stav 3D by byl, že bych šlela, vyváděla bych. Ale já bych tím odmítla i tu společnou cestu, kterou máme, ta přece byla krásná. A měly bychom ji obě dvě (v tom případě by to byla moje dcera) stanovenou. To znamená, že já bych odmítla i to učení i všechno, co jsme spolu prožily. Ne, pro mě jako pro člověka z 5D byl obrovský dar, že jsme spolu směly žít. Mluvím obecně, to si napasujte na všechno, na jakoukoli událost ve vašem životě, která se stala. Už se stala, vy ji nemůžete vygumovat, vymazat, musíte ji přijmout. Je součástí vašeho osudu a ten jste si kompletně vybrali. Pokud něco odmítne tělo a jméno v iluzi, že tělo a jméno jste, zablokujete se tím odmítnutím. Ale vy nejste tělo, vy jste se pouze poprvé oddělili pocitem okolo druhého roku života, že jste vy jako tělo, jako jméno. Ale tak to není. Váš osud je kompletní a musíte ho přijmout celý takový, jaký je. Je to velmi důležité. Pak nikdy nenastane stav bloku. Neexistuje. A tehdy se nahoře otevře kanál, do vás se věčně nalévá stoprocentní Božství, které tady jde životem. Když už nic neodmítáte v životě, není zapotřebí blok, aby se vám něco špatného dělo, už jste se prolnuhli do stavu Boha a o to jde.

Jakékoliv určování a dogmata, která byste chtěli na lidi valit, se týkají ještě bílé magie, ti lidé chtějí být slavní, ukazovat se. Třeba jak jsem říkala o tom videu, kde byl obrázek z nějakého esoterického festivalu, kde někdo vůlí zastavoval kameru. Je to jak v cirkuse v šapitó. K čemu to tomu člověku bude? Aby se předvedl, že něco umí. Vidíte, tady se musí zlomit hrot toho egoismu. Jestliže člověk chce být slavný, je to pro něj obrovské úsilí a dostane hrozně po čumáku. Protože vy se učíte naopak stát se tím nejobyčejnějším, což by v tuto chvíli ten člověk odmítl a odmítl by to správně, protože to ještě neprožil a neodložil. Já jsem si sama prožila kdysi dávno pár takovýchto životů a je to opravdu o veliké samotě. Protože u mágů jde o to, že si ještě zesílí stávající egoismus. Tam je větší oddělení. Ti lidé chtějí být slavní. Ve slávě prožijí samotu, závist druhých lidí, kteří nemají to, co oni mají. To je jedno, jestli nějaký dar k tvorbě nebo k čemukoliv.

Ne, vy se musíte stát tím posledním, aby přes vás byly pak činěny zázraky. Ale pak to již bude bez stavu egoismu. To je velmi nutné. Pak se vám budou skutečně dennodenně dít zázraky. Jenom projdete, všechno dostanete, aniž byste to chtěli, Otec ví, že to právě potřebujete, tak vám to zkrátka podá. Je to skutečně živá voda. Lidé, kteří ještě neodložili egoismus, teď mi promiňte ten výraz, ale je to pravdivé, jsou skutečně mrtví. Poslouchají hlas svého malého Já, které neumí rozeznat od Božství. To znamená, že jste marionety. Ale jestliže ho prohlédnete a neposlechnete ho, dojde ke vzkříšení. Ježíš mluvil pravdu. Vy prohlédnete a pak budete vládnout ve hmotě, protože vládnete své hmotě bez toho, že vás něco bude ovládat. Těch „špeků“ vám bude přicházet do života hodně. A vy to víte, já jsem vyprávěla desítky, opravdu velké množství historek. Vždy přijde přezkoušení přes vaše nejbližší lidi. Možná jste si toho všimli, když přijde Satan neboli egoismus, ten člověk má úplně jiné oči. Ale pak už se nemůžete na toho člověka zlobit, protože udeří. A když udeří, stačí jenom soucit, protože už znáte podmínky. Víte, že to, co vytváříte Božímu tělu v budoucnosti svého těla, někde v čase sklídíte. To znamená, že karmu zastavíte jediné tím, že si necháte od toho člověka „ublížit.“ On ve skutečnosti není nepřítel, žádný „nepřítel“ neexistuje. „Nepřítel“ jste vy, když to odmítnete a vybudujete další negativní emoci a toho člověka považujete za špatného, že dělá špatnou věc. Zkritizujete ho nebo se zlobíte. On vám v tu chvíli přijde vyčistit karmu tím nárazem, co vám udělá. Stačí, když prožijete soucit. Vy víte, co se mu stane. Ten člověk neví v tu chvíli, že si to udělal sám sobě, že ho to potká. Lidé běžně nemají ponětí o karmě a dlouhá léta, dlouhé životy to vůbec nepřipustí. Je to zkrátka vývojově stanoveno. Ale jakmile už to víte, už skutečně žijete čistotu Ducha. Ten Duch pak opravdu ovládá.

Teď jsem měla obrovskou radost, protože minulý týden byly svátky letnic a psalo mi několik lidí. Když máte nad sebou zeslabený egoismus, sestoupí Duch svatý do vás. To je skutečně pravda. Bude vám neskutečně špatně, bude se vám motat hlava, všechno se s vámi točí, je vám podivně a On vám zapíše pravidla lásky do srdce. To už je jednou provždy. Já už jsem se s tím narodila. Nemám křtěné tělo, to není k ničemu, to je jenom iluze lidského stavu tady ve 3D. Když budete jednou pokřtěni Duchem svatým, to už si pak nesete do dalších životů, když se máte vrátit. Takový člověk se neumí zlobit na druhé lidi, už nikoho nepovažuje za nepřítele. Naopak vidí, že druzí jsou si nepřáteli, protože činí sami sobě a neví to. Přichází takové doplňující prozkoušení. To jsou věci, které si pak musíte prožít. A teď to zažilo docela hodně lidí. Psali mi, protože nevěděli, co se s nimi stalo. Mnozí také nebyli katolíci, vidíte to. Ale i papež říká takové věci. Navíc moc dobře víte, že papeže volí určitá skupina vysokých náboženských hodnostářů a dokud ho nezvolí, nesmí vyjít ven. A vždycky mezi ně přijde seshora někdo a přikáže jim, kdo to má být. Proto je papež obrovsky čistý člověk. Vyšlo to tak, že se církev neubrání rozpadu.

Já sama jsem zažila neuvěřitelnou věc. Měla jsem zážitek s panem kardinálem Vlkem. To vám musím vyprávět. Stalo se to v roce 1998. U nás asi deset kilometrů za Teplicemi v Oseku je hodně známý klášter. Byl obrovsky zdevastovaný, komunisti ho nechali totálně zchátrat. Po pádu totality se do toho vložili Němci, natekly tam obrovské prostředky a opravilo se to. Klášter má osm set let od založení, žili tam mniši, ale to není podstatné. Pan Karlík to tenkrát moc chtěl vidět. Mimochodem, on teď leží v

nemocnici a vypadá to, že už tady končí. Já za ním každý den chodím, včera jsem tam právě byla. A on mi tenkrát říkal: „Ivčo, já bych tak strašně chtěl v sobotu do kláštera, je tam kardinál Vlk a jeli bychom i s paní doktorkou.“ To je zubařka, ke které jsem jezdila a před dvaceti lety jsem se tam panem Karlíkem setkala. A protože jsem měla auto: „Tak dobře, já vás tam tedy odvezu.“ Byl únor, mrzlo, bylo asi mínus dvacet. Dovedete si představit, jaká zima je v kostele. Já jsem se tedy nabalila jak pumpa. Kostel byl narvaný, bylo tam asi dva tisíce lidí. Veliký, krásný kostel, uprostřed byla široká ulice, čtyři pět sedaček, vysoké židle s opěradly, kde seděli kněží s vysokými čepicemi, měli takové ty hole, já nevím, jak se to jmenuje.

Pan kardinál Vlk je velice hodný člověk, také je hodně čistý a hodně chytrý. První hodinu mluvil německy, protože tam byli Němci z církve, která to tam opravila. To jsem ještě vydržela. Druhou hodinu mluvil latinsky a třetí hodinu, když mluvil česky, už jsem zvolnila. To už si ty prsty mačkáte, aby se hýbaly. A říkám Karlíkovi: „Asi zmrznu.“ Ne, já proti tomu nic nemám, tak jsem se různě pohybovala, ruce narvané v kapsách. Seděla jsem na třetí židli od střední uličky. Najednou kardinál domluvil a řekl, že se bude podávat hostie. Já to nikdy neochutnala, také nejsem příslušník žádné církve, protože naši mě nenechali pokřtít. A tak říkám: „Karlíku, myslíte, že můžu jít ochutnat tu hostii?“ A on: „Ivčo, do prdele, to já nevím! Vždyť vy nejste v církvi.“- „No nejsem, bude to takový hřích?“- „A snídala jste?“ A já: „Jó.“- „No to je hrozný!“ Já jsem si nevšimla, bylo tam hodně lidí, že hostii podávají dva, pan kardinál Vlk a mladý kněz. Stoupla jsem si k tomu knězi. Přišla jsem tam poprvé, otevřela pusu a ono to udělalo „pššš“, jak se hostie rozplynula. Jdu si sednout a vidím, že Vlk také podává hostie. Tak říkám: „Karlíku, to už by bylo obžerství, kdybych šla za tím Vlkem, to už neudělám.“ Tak jsem se toho tedy vzdala a Karlík říká: „To je hrozný, tak už si sedněte Ivčo.“ Tak jo, ale mně už byla strašná zima, já jsem se musela jít projít. Načež skončil celý obřad. Víte, já se neumím modlit, proto ostatní lidé byli o pár vteřin přede mnou, najednou se zvedli, tak já se zvedla, oni něco řekli, já jsem nevěděla co, pak jsem si zase sedla o pár vteřin později, byla jsem ve zpoždění, já to neznám. Představte si, skončila ta mše, všichni vstali, pak si zase sedli, protože ti preláti a asi dvanáct kněží odcházeli, kardinál Vlk kráčel uprostřed a náhle, když byl vedle mě, se zastavil. Nevěděli, proč stojí, začal zmatek v tom štrúdlu a najednou on mi požehnal. Jediné ze všech lidí. Všichni byli tiše, já jsem byla celá zkoprnělá. Oni totiž vidí, přes něj někdo přišel a on věděl, komu má požehnat. Kardinál Vlk se narovnal a odešel. A ten Karlík vedle mě: „Já se na to vyseru, snídala, není křtěná, neumí se modlit a jako jediná dostala požehnání!“

To se mi dělo celý život, takové věci. Ano, oni vidí, vždycky někdo přes ně přijde. A vždy přes člověka, který je hodný, třeba hodně vytrpěl, ale hodně pro to udělal. A který už má také za sebou hodně životů a už si něco prožil. To může být i z řad běžných lidí, což vy vůbec nevnímáte. Třeba takový obyčejný dědeček, který někde jenom spokojeně žije. Ten jenom září. Přes takové lidi většinou chodí skutečné Božství. Znala jsem ženu, která byla velmi, velmi egoistická. Ale tam byla v minulosti obrovská magie, ona se uvolila být médiem, ale toho prvního druhu (jak jsem vždycky říkala, že jsou dva druhy médií), to se musí vymístit. Přes ni skutečně promlouvaly bytosti. Já bych si nikdy nenechala vsugerovat od nikoho nějaké věci, jenže předtím chodily přes mě, tak jsem věděla, že ona mluví pravdu. A ta žena se chovala ke svému okolí úplně jinak než ke

mně. Pamatuji si, jak jednou její syn říkal: „Ty jí věříš? Vždyť ona se přetvařuje, je úplně jiná.“ Jednak jsem mu nemohla říct to, co vím, to běžně není k mání a lidé to nikdy nemohou pochopit. Věci jsou skutečně úplně jiné, než se zdají. Jenom vaše čistota funguje. Budete prozkoušeni, jestli jste schopní se vzdát skutečně všeho, musí to přijít. Ale když to uděláte a přijmete to, naopak vše dostanete, nepřijdete o to. Je to okamžitě obrat úplně o 180 stupňů. Vyzkoušejte si to, skutečně to pracuje. Je to stoprocentní.

Nedávno mi psala žena z Moravy, že má sedm dětí, prošla obrovským vývojem nahoru-dolů a je věřící, věří v evangelium. A mluvila i o faráři, že když ho slyšela, velice ji to oslovilo. Ale že pan farář má také svoje věci. Ona věří na minulé životy, ale má ještě obrovský guláš v názorech. Pan farář také říká, že přijdete do pekla a takové ty věci. To je blbost. I pan farář v tom má guláš v tomto smyslu. Uvědomte si, že to peklo je tady. Tady je ten očistec, protože jste pod hladinou Satana, hmoty. Tady jste v nevědomosti, jste nuceni prožít ten pekelný oheň. A i to našeptávání: „Udělej to...“ a on je opravdu úmorný, když přijde a nutí vás něco udělat. A má svoje argumenty. Je to jinak, nesmíte ho poslouchat. Je jediná cesta. Všechno, co je ve vás skutečného, je dobro, A všechno, co je vás zákeřného, takové to, že byste chtěli všechno posunovat podle svých pravidel a měřítek, kterým věříte, tak to je jeho. Neposlouchejte ho, protože když slyšíte to zlo, tak si píšete karmu. On vás k tomu nutí. Je to přesně jako v pohádkách. Vidíte toho čerta: „Chceš to umět, tak mi to podepiš.“ Skutečně přijdete o kus duše v té chvíli, protože se nad vámi uzavře ještě větší špunt. Ano, pohádky mají pravdu. To jsem vždycky věděla, ale byli lidé, kteří s povzdechem říkali: „Škoda, že to jsou jenom pohádky.“ Vždy se hodnotí váš úmysl, ta čistota. Vidíte, že já nedělám nic jiného, než že vás přicházím osvobodit ze zakletí. Pamatuji si, že moje nejoblíbenější pohádka z dětství byla Sedm havranů. Jak jde sestřička osvobodit sedm bratříčků ze zakletí. Jediné, co bych nezvládla, je dva roky mlčet. Já mám veškeré bobříky kromě mlčení. Ale naštěstí jsem dostala jiný úkol, já vás naopak musím vykecat z toho jakoby zakletí, tak to bylo dobře nastavené. Tyto prožitky jsem měla, ale to jsem obrovsky prožívala už jako dítě. A tuto knížku mám dodneška. Věřte mi, nic není náhoda. Všechno je trochu jiné a všechno je nastavené. To byste měli vědět.

A já bych chtěla, abyste se už dneska ptali. My sice máme zítra celý den před sebou, ale to bych chtěla mluvit. Ale potřebuji, abyste se ptali, abyste pokládali otázky. Zajímavé je, že když jsem s někým sama, s někým mluvím, máte úžasné otázky. To jsou věci, které potřebuje člověk vědět, aby se vyhnul zbytečným zádrhelům. Je pravda, že kdybyste ten zádrhel měli prožít, tu zkušenost vám nikdo nevezme, potřebujete to zažít. Ale hladina magie na vás bude velmi útočit ještě i jiným způsobem. Hodně lidí má noční útoky Satana. Nebojte se. Satan vás bude držet třeba i strachem. Dějí se potom v noci takové věci, že se vám kroutí tělo, ohýbá, mačká se do polštářů, máte pocit, že jsou to tuny a nevíte co to je. Nesmíte nitrem hnout. Jenom to pozorujte. Je to opravdu silný tlak, který přijde. Přijdou zkoušky velmi nečekaně. Nedávno jsem mluvila s holčinou, která byla prozkoušená přes svoji maminku, protože maminka hodně podléhá hmotě a odmítala svoje děti, ona skutečně shromažďuje do svého obrovského domu jenom hmotu. Dá se říct, že vlastně nežije, živoří. A ta holčina je hodně dobrá a už to nevydržela, protože maminku miluje. Nečekaně přišla do domu a říká: „Ivanko, já si nic nepamatuji, já jsem byla v šoku. Já jsem se fakt zablokovala, nedovedeš si

představit, jak ten barák vypadal, to bylo něco strašného. Mámu jsem našla v posteli, v takovém binci, já jsem to fakt nezvládla. Jak to mám teď opravit?“ Je opravdu lepší, když vám věci dojdou samy, prožijete si je. Já jí říkám: „Víš, jak to opravíš? Nejjednodušším způsobem je, že se tam vrátíš zpátky, ale budeš vědět, že to, co maminka žije, si vybrala, aby tu hmotu odložila. A musí dolézt na dno. To znamená, je dobře, že je v tomto stavu. Odmítá tvoji pomoc, tak jí řekni, že ji v tom musíš skutečně nechat, dokud to neprožije. Ale pozor, jestliže jsi tam přišla a neskousla jsi to, i ty jsi zádrhelem v jejím posunu. Proto se vrátíš kvůli mamince a přijmeš tu situaci jako dobrou. Pokud to zvládneš, možná to i máma dokáže.“

Je to obráceně, než si myslíte. Vy jste zvyklí proti něčemu bojovat. Ne, vy to máte přijmout, aby se to změnilo. Vzpomeňte si na základní přednášky, kde jsem vyprávěla, jak mi hlas řekl, co bych dělala, kdyby mi někdo zabil Lucinku. Já jsem to sakumprásk přijala i s tím, že bych popřála tomu člověku hodně štěstí, protože pro mě je hrůzou představit si, že já sama bych to udělala druhému člověku. A tehdy ten hlas řekl: „Ano, dítě moje, proto se to nestane.“ Když dokážete přijmout úplně všechno z tohoto světa, pak není, co se učit, už sem nepatříte ve smyslu toho utrpení. Teď v Šumperku jsem měla takový dotaz: „Když se všechno naučím, pak už si můžu vybírat?“ Opovažte se odmítat nějaké věci. Ale hlavně tam byl takový ten pocit, nuance nitra, kdy si ten člověk říká: „Tak já si tím prodloužím život.“ To byste dostali pěkně nakopáno. Nikdo se nemůže vysmýknout svému osudu. Kdybyste chtěli urychlit svůj vývoj a hodně byste to tlačili, budete zablokováni. To je snaha být lepší a znamená to nespokojenost, Když budete stále poslouchat přednášky, pozor na to, nepochopíte vůbec nic. Budete tak přeplnění informacemi, to bude úplně úlet. Potřebuje si poslechnout a třeba týden neposlouchat. Dojdou vám věci lépe, věřte mi. Uslyšíte víc, než když budete nahuštění informacemi, to přinese jen chaos. To skutečně vůbec není radno dělat, protože se tím zpozdíte. Fakt nic neurychlíte. A naopak. Když to budete brát lehce, půjde to samo. Každý den jenom vstanu, odevzdám ráno tělo, v naší době mi tělo nepatří. „Ať se děje Tvoje vůle.“ Pozor, jeho vůle je vaše vůle, protože vy jste ten Bůh. Ale musíte skutečně od toho rána nereagovat. A zjistíte, že jste měli v plánu takových věcí, spoustu z nich se vůbec nemuselo stát, přesto se vyřešilo spoustu jiných věcí tím, že se tamty nestaly. On to má skutečně lépe vymyšlené.

Já jsem zažila skutečně obrovské zázraky. Třeba jak se mi vyměnila auta. To bylo ze dne na den, včetně té bouračky, která se tenkrát stala. Ten pán to pak koupil, to bylo neuvěřitelné, co se dělo. Nikdy nesmíte něco považovat za špatné. Já si pamatuji na jednu událost, je to asi čtyři roky zpátky. Měla jsem tu francouzské kluky. Byly prázdniny. A autíčko, kterým jsem přijela, jsem dostala od mého italského zetě v roce 2005 a on ho měl od roku 2000. Petruška v roce 2001 odcházela do Itálie a Paolo těsně předtím prodal motorku, protože už čekali miminko, a koupil to auto. V době, kdy volal mé dceři a ona tam měla druhý den letět, jel šťastný tím autem. Ono se nezdá, je malinkaté, je to zdánlivě brouček, ale má 1,9, to je silné auto. Paolo je brilantní řidič a má dar slyšet: „Hele, máš něco s výfukem!“ nebo: „Bacha, brzdy!“ Slyší to. Někteří muži mají takový obrovský dar, on ho má, je neuvěřitelný. A tenkrát si vezl to auto domů, volal šťastný Pětě a najednou v tom telefonu byla slyšet rána Pětě přímo před nosem. Nějaký motorkář se mu opřel o sloupek vzadu za řidičem, když ho předjížděl, a udělal

tam rýhu, nebylo to proražené, byla tam vidět taková zvláštní čárka. A bylo vidět, jak ho to rozčílilo. V té době byl Paolo ještě jiný, emocionální, no Ital: „Já ho doženu, já ho doženu!“ Péťa mu domlouvala: „Neblbni, ještě se ti něco stane.“ Protože honil toho motorkáře.

Nicméně za pět let auto přišlo ke mně. Po pár letech jsem měla francouzské kluky v Teplicích. Babička hlídala, já jsem šla něco vyřídit, jdu tak přes parkoviště k mému autu a všimla jsem si ve stínu takové prohlubně. To ani nebylo přání, ono se to ke mně jenom chystalo. Proběhlo mi: „To by bylo hezké, kdyby bylo bez té prohlubně.“ Až jsem se lekla, co se to tam objevilo. Ale nic, to nebylo moje, tak jsem sedla do auta a odjela jsem domů. Za týden přijeli Italové. Já jsem večer šla vynést plasty, vzadu v ulici byly kontejnery, bylo mi dobře. Holky myly nádobí a říkaly jsme si, že až přijdu a domyjí nádobí, že si všichni zahrajeme buď karty, nebo Člověče nezlob se. Takový mír je ve vás, nic v hlavě neřešíte, jen jsem tak šla a viděla to zaparkované auto před barákem. Já mám garáž, ale když přijedou obě holky, tak jedni cizinci jsou v garáži a druzí cizinci jsou vedle baráku směrem ke garáži a já mám auto před, protože jsem si vždycky říkala, kdyby se jejich autu něco stalo, bylo by to horší než tomu českému, protože by to řešili v cizině. Jdu tou ulicí a teď jsem cítila, že se tomu autu bude něco dít. Napřed jsem se zastavila, koukám a říkám si: „No jo, když to tam je, tak to tam je.“ To už víte dopředu, aniž byste chtěli, to přijde samo.

Druhý den Francouzi byli pryč, Italové jeli nakoupit do Hypernovy. A já jsem si šla lehnout po obědě, usnu. Najednou mě probudí zvonek, otevřu oči, vstala jsem, myslela jsem si, že už přijeli z nákupu. Otevřu domovní dveře a naproti v ulici bydleli staří manželé, pánovi bylo už 80 let, paní zemřela. On měl takové staré embéčko a vzadu kouli. Couval a moje stříbrné auto přehlédl. On vždycky otáčel, ryc. A jak couval, rycnul, ozvala se příšerná rána a nacouval mi do auta. Přední dveře u řidiče nešly vůbec otevřít, já jsem musela nalézat od spolujezdce. A když jsem je chtěla otevřít, musela jsem je vykopnout. Pak už jsem je lehce zabouchla. A v těch zadních byla prohlubeň od té koule, hezky v prostředku dveří. Soused se klepal, je to starý člověk: „Jejej, jejej!“ A já: „Co se vám stalo?“ - „Já nevím.“ Říkám: „Zadržte, to je dobré, to je dobré, furt lepší, co se stalo mému autu, to se opraví, buďte klidný. Horší by bylo, kdyby si tam hrály děti, porazil byste děti. To nic není, jakou máte pojišťovnu?“ A měl stejnou jako já. Tak jsme od těch dveří zavolali na pojišťovnu, ta si to samozřejmě zařídila. A za dva dny jsem měla jít za kontrolorem, který to měl vyšetřit. Pozor, musíte být čisti. Ještě předtím jsem kontaktovala známého pana opraváře, který kdysi dávno žil v naší ulici, má za Teplicemi autoopravnu a má tam i lakovnu. A protože mě zná od dětství, tak mi tyká a říká mi Ivo. Povídá mi, že si to musím nechat ohodnotit, pak se s tím člověkem z pojišťovny domluvíme.

„Tak jo, dobře.“ Ten kontrolor přišel se mnou k autu, sepisoval to a říká: „A co tohle?“ Tam byl ten šrám z Itálie. Já říkám: „To ne, to už jsem tam měla.“ On zamrkal: „Já vím, já jsem si vás jenom zkoušel. To jste tedy dobrá.“ - „Já vím.“ Proběhlo to a říkal mi: „Já vám poradím. Najděte si nějakou levnější opravnu, protože vaše auto má najeto nějakých 104 000 km, to se pak amortizace hodně odečítá, tak vám na to nedají zase až tolik.“ Tak říkám: „Dobře, zbytek doplatím.“ Já jsem sice myslela, že bych si zrovna

dala opravit ten zadní sloupek, ale tak si ho opravit nenechám, no. Hned jsem volala pánovi do servisu a začal na mě řvát: „Ty jsi káča pitomá, já bych si to býval vyřídil, to jsi měla říct mně, já bych tam s tebou jel.“ A já jsem mlčela. Jeho Ego řvalo a řvalo, najednou ztichnul: „A ty se na mě nezlobíš?“ - „Ne, proč? Já jsem dostala necelých dvacet pět tisíc na účet, tak opravte to, co jde.“ - „No jo, ale jenom holé dveře bez nastříkání stojí deset tisíc a ty potřebuješ dvoje, to je jenom na dveře, to zkrátka nestačí.“ Já říkám: „To nevadí, pane Vodička, zapomeňte na to, opravte jenom ty dvoje dveře, nastříkejte to a ten ryc, co tam je, se opraví zkrátka jindy, až na to našetřím.“ On: „A ty se na mě nezlobíš, že jsem na tebe tak řval?“ - „Ne, nezlobím.“ Najednou chvilka ticha a on mi říká: „Teď mě něco napadlo.“ Slyšíte to? Napadlo. Jeho by to nenapadlo, kdybych na něj také řvala. Zachovejte klid v každé situaci. Říká: „Jsi doma?“ - „No, jsem.“ - „Tak víš co, přijď za dvacet minut, budu tady na tebe čekat.“ Já přijela do autoservisu, on tam stál s nějakým pánem, který uměl karoserii. Podíval se na druhé dveře s tou kuličkou a říká: „To zakytuji.“ Zbylo na celé auto i na ten ryc, který tam byl, zkrátka komplet. Já jsem přidala asi tisícovku, což byl úplně pakatel, a auto bylo opravené.

To všechno bylo ale naplánované. Vidíte, jak to dopředu můžete zahlédnout. Začnete to vidět, teprve až budete vědět, že všechny věci jsou dobré. Tuto praxi musíte ale zvládnout sami. Pak všechno, co bude zdánlivě špatné, se skutečně v dobro obrátí. Než se hmota přetaví, je původní motiv tady ve hmotě, že jsou věci negativní. Hmota skutečně jakoby silně odporuje. Negativní není nic. Vždycky to nějak dopadne. Můj velký miláček Vasco Rossi říká, že příští den vždycky přijde a vyřeší všechno, co má. Jenom my to komplikujeme, chceme přebírat vůli člověka a prosazovat, co je dobré a co ne. Poddejte se. Slyšíte to všude napsané obrovskými písmeny: POKORA. Myslíte si, že mágové mají pokoru? Ne, tam není pokory ani gram. U nich je touha po vládnutí. Jenom pokorou získáte úplně všechno. Hmota půjde za vámi, protože tam bude absence egoismu. To je velmi důležité vědět.

Já teď chci, abyste se ptali. Jestli máte dotazy, tak se zeptejte. Pokud se tedy nestydíte. Jsou někteří lidé, kteří to chtějí jenom napsat, já to budu samozřejmě respektovat. Ale vy už jste tady mnozí duchovně hodně daleko a otázky máte skutečně výrazné a dobré.

Dotaz: Mohu i takovou hloupoučkou? Když zemřeme, už se o tom mluvilo na přednáškách, jak se mám rozmyslet, jestli mám rodině říct, že chci spálit nebo pochovat, co je pro duši lepší? Když se ta duše rychle odpojí, jestli při spálení víc netrpí? Nebo jak to je?

Ivanka: Já vám to vysvětlím. Víte, my pokračujeme vývojově dál. Pokud tady člověk zemře ještě v egoistickém stavu, to znamená, přivlastňuje si tělo a prožívá takový ten ještě „ne-duchovní“ život, je to jen vývojová fáze toho člověka. Už víte, že člověk je duchovní vlastně vždycky. Ale my tady lidsky posuzujeme nějaký stav za vyšší duchovnost, ale to je jenom iluze. Když se na to budeme dívat lidsky, pokud si člověk bude připadat jako Iva nebo Jano nebo někdo, takoví lidé se hodně těžce oddělují od hmoty. To máte to samé, když bude někdo viset na baráku, který postavil, on někdy třeba ani neodejde. Pořád se tam pohybuje, třeba jakoby útočí i na další majitele toho

domu, kteří tam bydlí. Znáám spousty lidí, co to zažili. To se hodně děje v Českém Krumlově, je to nasáklé v těch starých zdivech. Je toho hodně, protože několik set let zpátky tam žilo hodně lidí, kteří se za hmotu považovali a nechtěli to opustit. Já jsem dlouhá léta vlastně vychovávala moji maminku. Moje maminka se narodila do obrovsky chudých poměrů, lidsky. A je velice cílevědomá, umí fakt spořit. Vzala si velkou půjčku, splatila dům. Ale na tom baráku ještě jako visela. Dneska už naštěstí ne. Ale stálo mě to hodně, hodně „duchovních intrik“ a lapáků, abych ji nasměrovala trošku jinak. Naštěstí jsem učitelem, tak vím, jak se to dělá, jak si s tím hrát.

Teď se neurazte, my všichni, naše těla jsou hmota. Jak mluvím, tím pádem si hraji s hmotou. Já cíleně vím, co vám mohu odhalit a co ne. To samé jsem dělala s mými dětmi, když byly malinké, abych je naučila to, co jsem potřebovala, aby viděly nebo neviděly, přehlížely. A taky jsem viděla, co mé mamince ubližuje. Nedávno jsem viděla obraz shora, ona přišla jenom kvůli mně. Vždycky ten, kdo je vedle vás, přichází pro vás. Já jsem byla pro maminku velkým oříškem, ale ona pro mě také, to je vzájemné. Ale já jsem odběhla. Vidíte, že u každého jedince to je jinak. Mně je úplně jedno, co s mojí schránkou bude, až odejdu. Jsou to pro mě skutečně staré šaty. I kdyby mě někdo spálil, rozhodil nebo i nechal někde ležet. Mně to skutečně bude jedno, když se to nebude někomu druhému hnusit, v tom drsném slova smyslu. To je skutečně hmota, ten Bůh to okamžitě ví. Vy jste ve vysoké hladině duchovnosti a víte tyto věci, tyto zásady. Já sama chodím na hřbitov za svým tatínkem jenom kvůli mojí mamince, protože na tom lpí. Dřív jsme musely dát na hřbitov kytku za každého počasí. Už se naučila, že se třeba jen zapálí doma svíčka, dá se kytice do vázy a je s ním. Říkám jí: „Mami, kdykoli si na tátů vzpomeneš, jsi s ním, on je totiž v tobě.“

Ano, to je vývoj světa, protože se vidíte odděleně. Ale to, co se s tím člověkem naučíte, to dělají vaše buňky. Když odejde, odevzdá své tělo zemi, tak se spojí s vývojem ve vás, tady je to ohromně homogenní. Deset, dvacet, třicet let zpátky, to jsou odskoky po deseti letech, se lidé chovali jinak a chápali jiné věci. To je náš společný vývoj. Vidíte věci odděleně, tak to není. Já, když porodím dítě, bude to naše dítě. Nás všech. Každý každého ovlivňuje. A pozor, ovlivňujete ho, i kdybyste se s tím člověkem nikdy neviděli. Třeba se budete ovlivňovat vzájemně, aniž byste se někdy potkali, ve vzdálenosti několika desítek řad, přes přátele, spolupracovníky, jejich rodiny, protože se můžete znát jenom vždycky s těmi následujícími. A jiná řada bude třeba zase ovlivňovat tuto řadu, proto ovlivňujete všechno. Je to, jako když hodíte kámen do vody, a ty vlny jdou.

Proto říkám lidem, že je zbytečné takové to vysílání lásky. Nejvíc prospějete této planetě, když vy sami se budete chovat obrovsky čistě. Nejenom, že ona to ví, ta láska není jenom k té planetě, je i ke hmotě lidských těl, všech lidských těl. Ať dělají, co dělají, protože všichni podléháte stejnému zákonu hmoty. Vidíte, že je to univerzální pravidlo. A to je realita.

Pohřbívání je člověk od člověka jiné. Spíš bych upřednostnila, aby nebyl vyděšený ten človíček, že si to předem domluví, jak by to chtěl. Já jsem respektovala přání maminky, ta řídila, co s tátou bude. Tátovi to bylo úplně šumafuk, byl stejný jako já. Co řekla maminka, bylo svaté. Už kvůli tomu, aby se nezablokovala nějakým pocitem, že se něco

děje špatně, to je zbytečné. Ale skutečně na tom nezáleží. Stačí respektovat stav toho člověka v duchovnosti.

V této souvislosti, jestli jsem to správně pochopila, je v podstatě ideální pohřeb žehem, pokud se na to ta bytost cítí, a pak rozprostřít ten popel někde, aby nebyl hrob, to by zbytečně obtěžovalo ty děti, měly by potřebu tam chodit, aby to bylo v pořádku.

Ano. Mělo by se to navrátit. Třeba ještě někdo z té rodiny potřebuje mít místo, kam chodí brečet.

Ano, když na to ta rodina přijde. Já jsem holkám vyloženě řekla, že je moje přání, až jednou nebudu, ať mě vysypou někde k nějaké hezké kytičce, ať ze mě má nějaký užitek.

Ještě v této souvislosti je otázka toho pohřbu, nemyslím teď nějaké obřady, aby tě druzí viděli, ale i když by jim všem ten hrob už nechyběl, tak si nejsem jistá, myslím si, že opona za tou rolí ještě je na místě.

Vysvětlím to trochu jinak. Pohřby, hlavně v minulosti, byly rituálem z hlediska církevního. Takové to požádání, mše za toho člověka. Ale uvědomte si, že skutečná realita je ta, že každý člověk sklízí sám. Mnozí lidé to neumí pochopit. Čím víc lidí na vás v dobrém myslí, tím silnější máte vibrační fázi a vznesete se víc. Ano, pomáháte. Představte si, když odsud odejde člověk, který to nepochopil a dělal všem lidem jenom špatně. Na něj většinou nikdo nemyslí dobře, málokdo. To už musí být hodně dobrá duše, která dovede ocenit takového jakoby nepřítel, ta už ví, že není nikdo špatný. Ale kolem těchto lidí jsou lidé, kteří jim to vrací, protože jim nějakým způsobem ubližovali. A těmto lidem je pak drsně, tím se nedostanou do vyšších hladinových fází. Ale když se tady ještě dělaly rituály přes kněze, provedla se mše, těm lidem to trochu pomohlo, protože se tak usebrali v té skupině v kostele. /pozn. usebrání se = pohroužení mysli, soustředěné rozjímání/

Nedávno jsem byla na pohřbu u nás v Trnovanech v kostele. Paní, co zemřela, byla manželka toho pána, co mi opravil auto. Tam jsem zažila neuvěřitelnou věc, protože jsem viděla, jak ta církev pro mě fungovala asi na padesát procent. Tam něco chybělo. Ponaučení se ještě četlo z bible, nešlo to ze srdce. Člověk, co tam stojí, by měl mluvit krásně a spatra. Ale tak to měli, a tak to je, ještě spousta lidí tomu věří. Čistota může být vysoko nastavená i pro člověka, který nikdy nebyl věřící, nikam nechodil. Stačí, že miloval lidi a oni milovali jeho. To je nejvyšší mše, jaká může kdy existovat.

Mohu se ještě zeptat? Já jsem teď neustále viděla vysloveně obřady, ale takové, že se ta rodina jenom sejde. Aby to nebylo takové, teď si to řekneme a rovnou šup, kde to tělo skončilo...

Ale tady máš už také nastavenou hladinu. Když to byl rodinný příslušník a měli ho všichni rádi, tak se všichni rádi sejdou.

No právě, přijde mi, že to je lepší. My jsme to teď také prožívali. Ti pozůstali pak někteří byli smutní, oni tam měli být. To mi přijde takové, že tam už není...

Pozor, i oni tam jsou na tom obřadu. Nedávno mi psal úžasný člověk, byl někde od Třebíče. To už je asi tři čtvrtě roku zpátky. Měl takové pokroucené jméno jakoby do španělštiny. Přišel mi jako takový živelný, přírodní člověk, ale tak hezky a hodně čistě. Napsal mi, že s údivem viděl přednášky a že to žije dlouhá léta, i když trošku jinak. A ohromně mu všechno docvaklo. Staral se o otce na vozíku dlouhá léta. Táta byl devět let na vozíku a zemřel. On říkal: „Na svém pohřbu táta metal kotrmelce, skákal, dělal hvězdy, já jsem ho viděl! Jako že si to užil, když celá léta seděl na vozíku. Já jsem se musel chechtat, jak tam fakt dělal skopičiny. Já jsem mu v hlavě vysílal signál: „Tati, neblbni nebo já tady vyprsknu a všichni ti lidé tady mě odsoudí.“ Tam se musel ten človíček jakoby mírnit. Nicméně všichni jednou jsou na svém vlastním pohřbu, akorát nerozumí tomu, proč ti druzí s nimi nemluví, nevidí je a nereagují na ně. Ale když už to víte tady v té hladině, už vás to nepřekvapí. A už i víte, kam máte odejít. Rozhodně se tady nikdy nezdržujte. Sem už nepatříte, máte se navrátit ke svému zdroji. Tam je vaše místo a očekává se vaše další spolupráce, protože i tam máte své úkoly, které musíte splnit. Tím byste je vlastně odmítli. To je důležité vědět. Není čeho se bát. Tady je skutečně to peklo, ano, tady je očištec, protože ve hmotě jste chyceni Satanem a on vám našeptává. Vzkříšení je jenom likvidace egoismu. Všechno, co nám říkal ten náš Ježíš Kristus, byla skutečná pravda. Dozvíme se víc, až se narodí žena, která se narodit má. Ještě si musíme nějaký čas počkat, protože se zatím nenarodila. A má začít učit v pěti letech, tak uvidíme, kde se vyloupne. A ono to přijde v čase. Vy se mezitím zdokonalíte a budete lepší a lepší. Ten vývoj se tady očekává a každý přijde v pravý čas.

U nás v ulici mám kamarádku z dětství. Byla jsem u ní asi před třemi týdny, seděly jsme na terase a pily jsme kafe. Je hrozně fajn a říká mi: „Já bych dnes ty moje dvě holky vychovala úplně levou zadní.“ Já jí říkám: „Hovno, hovno, zlatá rybko. Tenkrát jsi byla přesně matkou pro tyto dvě duše, právě v té nevědomosti. Nikdo nečiníte žádný hřích, jenom se vyvíjíte. A kdybys dneska v tom stavu byla dobrá, narodily by se ti jiné děti, se kterými by sis znova nevěděla rady, protože byste se spolu učily.“ My máme nastavené učení. Každý si myslí, že se sem přijde kopat do zadku. To není pravda. Vezměte si, ať si prohlédnete kohokoli ve svém okolí, každý něco řeší. Musí, protože každý z vás neumí něco jiného, proto jste sem přišli. A když to „něco“ budete odmítat, tak si to zkomplikujete. Když vidím že mi něco nejde, tak na tom zapracuji. Pozor, ale zapracovat znamená přijmout to. Ano, napřed přijmout, pak uvidíte víc a bude vám i pomůženo. Jakmile to budete odmítat, budete se blokovat a bude to horší a horší.

V praxi, když budu mít dneska nějaké čištění, nebude mi dobře, nebudu to považovat za špatné. „Jupí, bolí mě dnes ráno noha. Ano, hurá!“ Protože tím „hurá“ se uvolní cesta, to je přijetí té bolesti, přijetí toho čištění a rychle to proběhne. Ale hlavně, kdybychom dneska odmítli tu bolest nebo čištění, tak někdy v budoucím čase vašeho těla znova budete nějaký blok odžívat. Co nejrychleji se pročistíte, neberte to skutečně za špatnou věc. Prosit smíte jenom do minulosti, směrem do 3D. Do 3D činů vašich těl, kdy jste se v nevědomosti blokovali. To je jediné, co vám je dovoleno. A pak pokorně

přijmout všechny platby, které přijdou. Neproste nikdy do budoucnosti. Když prosíte, jste zákonitě nespokojení a blokujete se.

Co to je „prosit do minulosti“?

„Prosit do minulosti“ je „prosím, odpusť mi moje viny a hříchy...“ Prosit do minulosti, do budoucnosti ne, to je nespokojenost. Vy máte být spokojení, to je stav Boha. Vy jste Bůh, který se má prostě nalít do toho těla. Tedy ne do toho, každý do svého. Celý program mého osudu i se všemi lidmi jsem já jako Bůh přijala, že budu hrát Ivu a setkávat se s lidmi, že vyřeším všechny situace svého života. Když budu prosit o něco jiného, to znamená, teď to nechci růžové, teď to chci bledě modré, už nepřijímám můj původní program Boha, ale už se chovám jako Iva, blokuji se. Jsou tam dvě paralely, jedna je lajna původního programu. Neblokování znamená, že Iva přijímá přesně všechno tak, jak běží. Není tam žádné odmítnutí. To je stav 5D, ale to musí být dokonale čisté.

Loňský podzim byl hodně těžký a trochu se mi zastínila noha, protože se fakt ozvalo takové to: „Ech, chtěla bych si odpočinout.“ Pozor, to už není přijetí. Bůh, který si přišel zahrát Ivu, slíbil, že bude takto jezdit jako šílený, bude se s vámi setkávat. Já ta setkání mám strašně ráda, fakt se na ně vždycky těším, pro mě to není práce. Pro mě to je hobby i dar, který jsem dostala a dělám to ráda. Ale tam bylo to přemísťování a také jsem byla napínaná přes maminku. Vidíte, jak se člověk učí.

Počkej Ivo, my jsme na jednom místě, my se nikdy nepřemísťujeme, ale celých osm měsíců naostro každý den v práci.

To je to samé. Já to mám to samé.

Ty jsi říkala, že jsi aspoň cestovala.

Ale to už je zase přání. Je to nastavené přesně, abys to přijal takové, jaké to je. Tečka. Když jsem tady a mám strašně práce, výborně, aspoň jsou peníze, aspoň má někdo zájem o práci, kterou dělám. A na to ostatní jakoby negativní, dlabu. Jenže u mě proběhlo: „Ach, já bych...“ Pozor na „bychy.“ Ty vás pak doženou. Takže „bychy“ ne. Ale když pak přišly nějaké tlaky, já jsem si pak jednou na podzim, když jsem jela zpátky řekla: „Ne.“ Pro mě je úžasné, když jedu po přednášce hodiny a hodiny, pak se těším, že na mě doma maminka čeká. Až tam jednou nebude, tak se třeba zase budu zdržovat déle s vámi. Jsou věci, které má člověk fakt udělat tady a teď, aby je využil. Ale já jsem si na ten podzim už zadělala, viděla jsem stín v pravé noze za kolenem a čekala jsem, co přijde. Ale naštěstí pak přišel v noci anděl a bílá ručička mi jezdila přesně na tom místě, kde jsem cítila tlak, a pak mi to kleslo ke kotníku. A asi za týden, když jsem vstala, mě ráno pět deset minut strašně bolel kotník, vyčistila jsem si zuby, nasnídala se a říkala si: „Musím jet autem, já tam nedojdu.“ Kotník se mi zdál i oteklý, ale nebyl. Nemohla jsem se ho ale ani lehce dotknout. Pak jsem vletěla do kozačky a nic. Neměla jsem čas to sledovat, a když jsem se vrátila, nic. Vyléčilo se to úplně zázračně. Nahoře tam nade mnou přivřeli oko: „No, tak jo, ona to ještě ukecá.“ Tak mi to vychází, to kecání, i seshora. Ano, je to tak, oni vědí, že jsem si teď nabrala s tím jedním tělem se

pohybovat takové dálky. Je to dar, já si toho vážím. Člověk by měl přijímat, ať děláte, co děláte nebo neděláte, co byste dělat chtěli. Pozor, i to musíte přijmout. Někdo bojuje třeba naopak s tím, že nemá dlouhodobě práci. Ne, musíte to přijmout bez toho, že byste odsuzovali sebe nebo ten svět nebo osud. Zkrátka musíte to kompletně přijmout, tehdy to zmizí.

Já mám známou někde na Ostravsku, úžasná ženská, vybudovala obrovskou firmu, docela slavnou, a pak intrikami o ni přišla. A zároveň v ní byl i její partner, prožila i partnerské zklamání. A my jsme byly asi před dvěma měsíci na Skype, moc jsme se nasmály. Já jsem byla na podzim v Ostravě a ona tam byla na té přednášce. Vysvětlovala jsem, že lidé, kteří mají ještě hodně silný egoismus, což je ještě fáze magie, mě nemůžou slyšet, bylo by jim obrovsky špatně. Ona mi říkala: „Když jsem tě slyšela, první týden mi bylo tak zle. Já, která jsem si celý život myslela, co všechno dokážu svojí vůlí vybudovat. A najednou mi někdo řekne, že je to všechno úplně jinak.“ Ego pak strašně bouří. To zuří. On se vás nechce vzdát, on si vás přivlastňuje. Pozor, on mě sice miluje, my už jsme na stejné hladině, ale někdy vrčí. Já to vždycky vidím v těch očích, jak vyleze, já se otočím a za chvíli zase zalezle. Kamkoliv vkročím, tak se to čistí, ale pozor, když jsem pak za rohem, on může přijít zase zpátky. Bacha na to! Když jsem v blízkosti a mluvím, začínáte brnět, začíná se otevírat ta brána, on tam nemůže. Ale jakmile zmizím, tak skutečně je to naplnění. Já jsem takový čistič, takové Savo. Doufám, že tedy tak nesmrdím.

A představte si, ona po týdnu říkala: „Najednou mi došlo, že to je pravda.“ Paradoxně ještě předtím, než jsme byly na Skype, mi psala, že přestože nemá práci, nemá partnera, je nejšťastnější, jaká kdy byla, že jí to došlo. A už když jsme byly před těmi dvěma měsíci na Skype, tak mi říkala: „Už se rýsuje práce, už se rýsuje nové partnerství, ale v úplně jiné hodnotě, než bylo tenkrát. Já jsem nejšťastnější, jaká jsem kdy byla.“ Všechno je pak jinak. Pokoru potřebujete mít. A věřte mi, bylo řečeno, že mnozí, kteří nejsou schopni slyšet, později poznají, že to byla pravda, ale už ta brána bude zavřená. Už když jste se narodili, tak jste měli program daný. A teď spousta lidí bláznilo a blblo, hodně lidí mi psalo, že když se tedy brána zavřela na konci března, oni už tam tedy nejsou nebo kde jsou nebo co to je? Prosím vás, vůbec o tom nepřemýšlejte, každý jste přesně v té vývojové fázi, v jaké máte být. A nezáleží na tom, stačí být spokojený. Nenechte se vyděsit. Satan někdy přichází přes druhé lidi, kteří dělají třeba i esoteriku, aby vás vydělali.

Mně se to stalo v Českém Krumlově. Psala mi holčina po telefonu, ale ta nepoužívala mozek, protože říkala: „Víte, já jsem byla u nějaké mystičky, něco jako vy, a ta mi kdysi řekla, že už jsem v nějaké deváté, vysoké úrovni. A teď jsem k ní přišla a říkala mi, že jsem spadla do pětky, že půjdu do prdele, ať s tím nepočítám, že se někam dál dostanu. Tak drsně. A já jsem od včerejška v křeči. Je to pravda?“ To jsem jí hned napravila, já jí říkám: „Prosím vás, uvažujte, bytost v 5D neumí ublížit ani myšlenkou, natož říct člověku takovou drsnou věc. Za prvé ta paní sama do 5D nepatří. A za druhé máte mozek, a i proto jste se tam přišla prozkoušet, protože se necháte takovými lacinými věcmi vyděsit. To je všechno omyl.“ Ona napsala: „Jé, to se mi ulevilo!“ Tam je ještě vyděšení, tam je strach. Stačí, že o sobě víte, že máte ještě ty a ty jakoby závady a

nedostatky, ale jste spokojeni a jste tam. Oni nám stejně seshora říkali, když chodívali: „Budete se divit, kdo všechno se tam dostane.“ Bude se to čistit postupně. Nebojte se. To nejde useknout naráz: „A teď je pětka a odpadne, tam je trojka.“ Ne, každý z vás má svoji vibraci, kterou si žije. Vy žijete vibračně. A přestože žijeme na jedné planetě, ty hladiny se nikdy nepotkají. Přesně jak se píše v bibli: „Vrána k vráně sedá...“ Svoji vibraci si přitahujete podobnou vibraci, která vás přichází prozkoušet. A je iluze myslet si, že když budu čistý člověk, nepotkám vůbec nic špatného. Lidé se ptali: „A to se tedy nemám bránit násilím?“ Já říkám: „Pozor, vy mi stále nerozumíte. Jestliže jsem schopná přijmout cokoli z tohoto světa, tak mě právě nic nepotká. Pokora vás ochrání ode všeho. Vy se nepotřebujete bránit ničím. Ani myšlenkou ani tělem. Ale to už jsou ty nejvyšší hranice. Opravdu tady jde o to, sjednotit se.“

Já jsem to vyprávěla v Šumperku, možná i někde předtím. Představte si, já vám něco udělám, třeba myšlenkou. Pozor, Bůh je prožitek, Bůh je energie ve vás, ne tělo. Tělem vám nic neudělám, ale třeba vás zkritizuji v hlavě nebo si budu myslet, že jste udělali něco špatného, nebo se na vás budu zlobit (nebojte se, to já neudělám, to bych ublížila sama sobě) a budete jeden jediný člověk na světě, jinak všechny budu mít ráda, já se nedostanu ke své vlastní osobě, protože i ten klk ve vás je moje vlastní Božství. Vaše realita je, když zavřete oči: „Já jsem Bůh a jsem všechno, co tady existuje.“ Pokud něco odmítnu, odmítám svůj kus malinkého Boha v druhém člověku. Až bude ve všech lidech a bytostech pokora, tehdy jste v 5D.

Mně se děly celý život věci. Asi dvacet pětadvacet let zpátky jsem byla na nějaké brigádě, bylo nás tam hodně lidí a hrozně na nás řval jeden člověk. Že jsme blbci, že jsme něco špatně udělali a nadával nám. Víte, já si nepřipadám jako Iva. Když někdo urazí Ivu, je mi to úplně jedno. To jenom projde, jako by mi někdo urážel auto nebo patník na zahradě, je mi to úplně jedno. Já vím, že když útočí na druhé, bude na něj útočeno. Já jsem jen tak popíjela kafe a pozorovala to. Ale bylo nás tam hodně. Někdo se s ním dohadoval, bylo vidět, jak někdo rudne, pak zase bledne. Jak prožíváte ty emoce: „Ten blbec, jak tady na nás řve.“ A já nic, popíjím kafe a najednou, jak on křičel, tak se zastavil, ukázal na mě: „Na vás to neplatí!“, protože já jsem se od něj neoddělila. Kdybych ale zkritizovala, odsoudila ho a myslela si, že je špatný, schytám to taky.

To je sjednocení. Nesmíte skutečně odmítnout nic. Ani situaci ani člověka v jakémkoli směru, protože jste buňky jednoho celku a všechno je vaší vůlí. Tělo koná. Tělo je celek. Máte respektovat a považovat všechno za svoji vůli. Lidé se vyučují vzájemně, všichni vám slíbili, že vám budou věci dělat tak, jak dělají. A i vy jste jim slíbili svoje reakce, abyste se všichni vyvíjeli, nesmíte ani posuzovat. Až vše přijmete, jste celým tělem. Přijímáte i situace a přijímáte i svoje druhé buňky, které tady na světě jsou. Ano, všechno jste vy sami. To je realita 5D, takový člověk už neumí ani myšlenkou píchnout do druhého člověka, to nejde. On to neumí. A také ví, že to dělá sám sobě. Tady vzniká karma, v nevědomosti si lidé ubližují. Napasujte si to na různé tahanice o majetek, na různé zášti, žárlivosti, na pomluvy. To všechno se pak protahuje do dalších budoucích chvil vašich těl, protože vy se s tím skutečně někdy znova potkáte. Jestliže mě někdo dneska odmítne, odmítl mě správně, nemohu se urazit, já musím respektovat to, že se mnou nesouhlasí. Ano, to je správné. My se jdeme tím životem učit. Učím se tím, že

dělám věci, které se mi líbí, a ty co se mi nelíbí, nedělám. Tak je to vždycky. Když to napasuji na druhou stranu, nemůžu se zlobit na druhého člověka, když mě nepřijme.

A má pravdu. Nezapomeňte, že pravda Boha je součet všech malých pravd jednotlivých prožitků nalitých do vašich hmotných těl. To je pravda Boha. A těch pravd je obrovské množství. A všichni skutečně tu svoji pravdu mají, protože jinak by reagovali jinak. To je realita a chce to opravdu pokoru, abyste se k tomu propracovali. Ale jakmile ji budete mít, všechno se zastaví. Já někdy cítím, jak se zpomalí svět, je to přesně jako v některých zvláštních filmech, to museli točit skutečně inspirovaní lidé. V tu chvíli vím, že se něco stane. Něco se přihodí a já už to vidím dopředu, protože to začne být jako řeka. Takový film bez barvy, trvá to krátkou dobu. Mně se to stávalo, když mi byl třeba ukázán přechod na druhou stranu, že se lidé nemají čeho bát, protože v okamžiku, kdy mají opustit tento svět, byť by to bylo třeba při autohavárii nebo nějakém úrazu, člověk tam v tom skutečně není, necítí žádnou bolest. Nic skutečně necítí. Všechno ztratí barvu, všechno je zpomaleně a jenom přejdete na druhou stranu. Ten člověk ani neví, že opustil své tělo. Když pak svoje tělo vidí ležet vedle sebe, potom se vymístí.

Skutečně to pracuje, zažila jsem to několikrát, jenom aby mi to bylo ukázané. Jednou, když mi otevírali zámky. Já jsem potřebovala spát třicet tři let, jinak bych se tady nudila. Vezměte si, když budete chodit do páté třídy, uděláte ji celou, a pak vás někdo místo do šestky zase prdne zpátky do páté třídy. Už máte všechny učebnice přečtené, všechny příklady spočítané, je to nuda. To by bylo těžké, něco mi tedy nechali, nějaké drobnosti. Třeba tvrdohlavost, já jsem byla tvrdohlavá. Ve třiatřiceti letech mě vzbudili a při těch událostech otvírání kanálu, kde mi svítily dva body na páteři, dvě brány, tak jsem zažila právě dva takové vstupy zpomalení. A věřte mi, i když budete padat třeba z desátého patra, nic se vám nestane. Všechno je zpomalené, dopadnete, vstanete a půjdete. To se všechno týká vibrací. Pak se dějí obrovské zázraky, ale v iluzi a v nevědomosti.

Tak se ptejte...

Dotaz: To je úplně materiální, když žehem, do rakve, ale jsou lidé, kteří tělo dali vědě nebo na orgány...

Ivanka: To už je rozhodnutí za života, to je pro mě, jako bych dala nějakou součástku. Alespoň je to tělo k užitku. Může to ale ovlivnit žijícího člověka. Totiž buňky, které měly zkušenost v jiném těle, si ji nesou s sebou. To je pravda. Proto také někdy přijde odmítavá reakce. Tito lidé pak musí celý život brát léky, které snižují autoimunitu, aby se tělo nebránilo. Nebo se dokonce může stát, když je vám transplantováno srdce, to je důležitý orgán, najednou jste jiní. Lidé si s tím nevědí rady, chovají se jinak. To srdce bylo vycvičené jakoby jinak. Hmota si nese stopy Ducha, protože Duch je silnější, Duch je nad hmotou. Ano, to je pravda. Lidé ale chtějí tady přežít. V budoucnosti se bude klonovat jenom vaše vlastní tělo, když budete potřebovat nějaký orgán. To bude tady nastavené, to se bude využívat, bude to součástí dlouhověkosti. Budete ale velmi málo nemocní, půjde spíš o to, že orgán bude starý. Říkali nám, že jenom jedno nepůjde nikdy. Nejde nikdy přenést do dalšího těla mozek, protože v mozku máte nahraný váš minulostní program, váš plán i plán budoucnosti. Je to vaše jednotka, jak se vyvíjíte.

To jediné nejde a je to také pocitově nemyslitelné. Vezměte si, že vám někdo prdne váš mozek do jiného těla. A teď co s tím tělem, sami sebe nepoznáváte, to by bylo hrozně náročné na psychiku. Tady je ta realita jiná.

Vzpomněla jsem si na naši Péťu ve dvanácti letech, když jsme jednou šly na procházku a nějak holky samy nakously téma reinkarnací, tak jsme si o tom jenom tak volně povídaly. Já jsem do nich nikdy duchovno necpala, jenom když se ptaly samy. A ona se mě zeptala na názor, tak jsem začala zešíroka, nenápadně. Moje starší dcera měla výklad až v pětadvaceti letech. Je logická, tam jsem věděla, že musím pomalu. Péťa o trošku dřív, je mladší, ale ta to už měla v sobě, tenkrát na procházce mě rozesmála, protože říká: „No jo, mami, ale to si nikdy neodpočinu!“ Tam nebyl vůbec strach ze smrti. Měla obavu, že se stále dokola vracíme, makáme na něčem a zdokonalujeme se. Říkám: „Ty jsi asi líná...“ Tak jsme to obrátily v žert, hezky jsme si to nastavily. Ale všechny děti už to mají v sobě, už je jim to jasné, výrazněji si pamatují ty minulostní zápisy. Tam to je.

Já si třeba pamatuji, holky byly v pokojíku, já v kuchyni něco vařila a ony si povídaly věci, kterým třeba můj muž nerozuměl. On myslel, že blbnou, že si něco vymýšlejí. A já jsem zase nesměla mluvit. Říkaly si: „Pamatuješ, jak tenkrát foukal strašně ten vítr? Když jsme byly v našem parku, jak jsme byly princezny.“ Muž jen tak koukal, já jsem nereagovala. Ano, tam bylo hodně vzpomínek. To mají hodně i francouzské děti, vybavují si věci z minulosti. To nastavení tam zkrátka je, děti mají větší vzdálenost od té hmoty, od hmotného těla. Vy si vzpomenete na své minulé životy automaticky a sami. To je proces, který přijde sám, nešťouřejte do toho. Nikdo vám nebude pomáhat, to musí přijít samo, protože vaše Nadjá ví, kdy si to zasloužíte. Většinou se to stává tehdy, kdy se už nepovažujete za to tělo. Když na něm lpíte jako na Josefovi, Simoně, Lence, zaměřujete se na hmotu, která je tady. Jakmile se už neurážíte, nezlobíte na nikoho, nechcete pochvalu, otevře se to samo. Tam jsou všechny ty odklony. Jste prozkoušení i kvůli penězům, už na tom nelpíte, že vám ten balík peněz patří, který vám někdo ukradl, to jsou věci, které musíte všechny projít. Tehdy se vědomí těla a jména zeslabuje, když jste šťastní a záměrně tady chcete sloužit druhým – to je pokora. A pozor, děláte to rádi. Kdybyste to dělali neradi, už byste se blokovali. Už byste zase fňukali, že něco nemáte, tak to ne. Musí to být fakt čisté, tehdy to samo přijde. Ale je zbytečné to vědět, věřte mi.

Zezačátku se kolem mě děly zvláštní věci. Když jsem duchovním věcem ještě moc nerozuměla nebo jsem si nevzpomínala, měla jsem uzavřené ty bloky, tak se ke mně dostalo několik lidí v minulosti třeba s holotropním dýcháním nebo řešili minulé životy, byli ze mě nešťastní, ono se jim to zkrátka nikdy nepovedlo. Já jsem byla takovým brusem na jejich pýchu. Oni se vytahovali, co umí, ale se mnou zkrátka nehnuli. Také si pamatuji, v osmé nebo v deváté třídě k nám přišel známý, byl to o hodně starší bratranec mé kamarádky a uspával nás. Já jsem to nechtěla a všichni padali jak mouchy. My jsme měli asi hodinu volno, pamatuji si to už jen matně, a ta kamarádka Iva mi říkala: „Nebud' srab, nech si to udělat taky.“ Tak jsem si tedy stoupla a ten chlap se začal potit, rudnout a spadl, normálně omdlel a se mnou to nic neudělalo.

Tak už jsem věděla, že něco není se mnou tak, jako s těmi druhými. Nesměla jsem to ještě tehdy vědět, já bych do toho nikdy nešťourala. To se všechno odhalí samo.

Když jsem byla po letech na automatické kresbě, to bylo dávno, už mi zemřel táta, to už se všechno otevřelo a nade mnou bylo trojkruží, takový znak. A já říkám Amálce: „Co to je?“ - „To jsi ty, to je znamení učitele.“ Vy už si to přinesete s sebou od dětství, aniž byste to věděli. Pak si uvědomíte, že jste učili už jenom tím, že jste druhým neuměli ublížit. Jestliže celý život druhým nezavdávám příčinu, aby zaútočili, chráním je od jejich vlastních egoismů, aniž by to byl můj vlastní záměr. Já se chovám slušně. Pak se děly podivné věci. Já se pamatuji, jak jsem byla jednou na návštěvě u lidí, tam byla obrovská oslava, nějaké kulatiny, padesátiny. A nebylo tam místo na zaparkování, tak já jsem auto posunula až před domovní dveře, docela velký kus, asi dva metry. Bylo to jediné možné místo. To bylo v květnu, kvetly smrky, a tak jemně mi to zaprášilo auto, bylo jako pocukrované. Já jsem nesla přepravku s jídlem, bylo nás hodně, asi sto lidí, tak jsem pomáhala dělat občerstvení. A najednou vidím, jako by se moje tělo rozdvojilo. Položím tu přepravku, jdu k autu a na zaprášené sklo dveří u auta jsem namalovala trojkruží, nevěděla jsem, proč to dělám. Pozor, to jsem nebyla fakt já, byla jsem vyděšená, co to dělám. Domalovala jsem trojkruží, bafla přepravku a jdu dovnitř. Ještě jsem si říkala: „Jsem pitomá nebo co?“ Představte si, asi za čtvrt hodiny šla paní, která tam bydlela, po schodech kolem toho baráku a jak pospíchala, drcla do dveří, dveře se vysadily a spadly mi na auto, přesně na dveře, kde bylo namalované to trojkruží, ale tak šikovně, že se vůbec nic nestalo. Jen taková jemná čárka, kterou vidím někdy já, většinou si člověk nevšimne, je vidět, když se hodně zahledíte. Auto nebylo ani proražené, zabarvené, všichni lidé se kolem toho seběhli, paní brečela. Říkám jí: „Nebreč, vždyť jsi nic neudělala, prosím tě, nic po tobě nechci, nic se nestalo.“ Tam to učení bylo nastavené, protože ta žena byla dost agresivní a výbojná, ta by chtěla něco řešit, kdyby se to stalo jí. Tam se mělo jenom něco udělat, ale Nadjá to vědělo, přesně bylo vypočítané kolik milimetrů a přesně jakým směrem ty dveře budou vykloněné a kdy dopadnou. A to vám dojde až potom zpětně. A najednou jsem věděla, kdo nahoře zamával tou rukou, aby udělal tu hranici, tam nebyla moje vůle. Pak už to tělo reaguje samo.

Kolikrát třeba jdu, najednou udělám vlevo v bok, jdu úplně jinam a nevím, kam jdu. Jednou, asi půl roku zpátky, jsem byla v Praze na puncovním úřadu. Jezdím tam vždycky v pondělí pro punc a jsem hrozně vděčná, že mi to udělají na počkání, ale ne vždycky by to šlo. Zatím se mi to povedlo pokaždé kromě jediného případu. Je to dvě stě kilometrů tam a zpátky a musela bych tam jet podruhé. Tak v pondělí ráno, to mám ještě volno, odpoledne už pracuji, koupím kafe nebo nějaký dobrý čaj. Pracuji tam fajn ženské, tak pro ně. A než zavolají, že mají opuncováno, zajdu na kafe k Odkolkovi, je to na Starém Městě s krásnou atmosférou. Po cestě jsem v Bille koupila kafe, neměla jsem peníze, platila jsem kartou a říkám si: „No bože, tak já si to kafe nedám.“ Jak jdu, najednou slyším: „Když ho nechceš, dostaneš ho.“ Pokračuji v cestě na ten puncovní úřad, protože už mi volali, že to mám hotové, a najednou moje tělo udělalo vlevo v bok a já jsem přecházela silnici na druhou stranu. Napřed jsem blbla: „Kam zase jdu?“ A pak vám to během chvíle dojde: „No jo, vždyť mě vedeš – tak mě veď.“ Představte si, kdysi měl v Praze bratranec byt u pasáže s čajovnou. Já jdu a přesně před tou pasáží

vidím, jak ten můj bratranec se svou ženou přichází: „Co tu děláš?“ A já: „Co tu děláte vy? Kdybychom se smluvili, tak se nesejdeme.“ - „My jenom projíždíme.“ Oni nebydleli v tom bytě. „Jedeme do Krkonoš za známými, tak jsme si řekli, že vybereme schránku, aby nebylo vidět před cizími lidmi, že tu nejsme, aby se nám tam někdo nevloupal nebo něco neudělal, ať to nepřetéká. To je super, tak tě zveme na kafe.“ Já jsem to kafe fakt dostala. Je využito kohokoli z okolí, potkáte třeba najednou člověka, kterého jste dvacet let neviděli. Já jsem takto dostala dar, protože tam je pokora.

Narodila jsem se jako jedináček, před jednadvaceti lety mi zemřel táta a já jsem to přijala. Také se na to dívám jinak. Ale pamatuji se, jak jsem si říkala, až mi jednou zemře maminka, s kým já budu vzpomínat, když nikoho nemám. Táta byl také jedináček. Moje maminka má dva bratry, s jedním vůbec nemluvila a druhý bydlel velice daleko. A ten strýc, co bydlel až v Příbrami, zemřel loni v říjnu a měl syna a dceru. Fanda je nejstarší z bratranců a sestřenic a vždycky jsem k němu cítila od dětství takové zvláštní pouto. On byl jiný, on byl fakt jiný. Tenkrát za totality kluci dělali jiné věci. Ale on třeba jel stopem do Bulharska, tam se tři neděle toulal po horách, nikde nikdo. Zažil na cestách pěkné věci, on je dost stará duše. Říkal, že jednou ho napadli vlci, už se tak stahovali. Nejdřív jim ještě něco házel z plechovky, já říkám: „Aby se najedli, aby ti dali pokoj.“ - „No jo, ale pak jsem zjistil, že to fakt asi nepřezijí. Tak jsem se opřel o takový velký balvan a říkal jsem si: „Tak jo.“ Tři týdny chodil po horách, nikde neviděl žádného baču ani žádnou salaš, nic, tak si říkal: „Už jsem jim všechno rozdál, teď sežerou mě. Tak jo. Nic jiného mi nezbyde.“ Vlků bylo asi šest, byla to smečka. „A když jsem se s tím smířil, najednou chlap jak hora, já jsem nevěděl, kde se vzal, tam žádné cesty nejsou. A měl takovou tu vysokou hůl a ovčí houni až na zem a vlčák běhal okolo, ovčácký pes. Ten chlap nepromluvil ani slovo, jenom mi ukázal, tak jsem šel asi dva kilometry vedle něho. A bál jsem se promluvit a jen koukal, jestli neuvidím nějakou tu bačovnu. Došli jsme na rozcestí a on mi ukázal, že mám jít, a já jsem šel. Pak jsem si asi po padesáti metrech řekl, že bych mu měl ještě poděkovat, otočil jsem se a on tam nikdo nebyl. Nikde nikdo. A od té doby se nebojím.“ On byl jiný, ten můj bratránek.

Já si pamatuji, že jsem ho viděla naposledy, když mně bylo osm a jemu bylo osmnáct. To byl u babičky naposledy. Pak jsem ho dvacet sedm let neviděla, a když mi zemřel tatínek a já jsem něco hledala v knihovně, najednou vypadla fotka, kterou jsem nikdy neviděla. Taková stará s těmi zoubky. Na té fotce byla moje maminka, asi šestnáctiletá, moje babička na našem dvorku a úplně malé miminko. A on má krásnou tvář, takovou až dívčí, jemnou, ale je to chlap, má silné vousy. To bylo velmi zvláštní, já jsem byla jako uhranutá. Tak jsem přišla s tou fotkou, kterou jsem nikdy neviděla a vypadla z knížky, kterou by maminka v životě do ruky nevzala, a položila jsem si ji na stůl. A najednou maminka, která málokdy chodila do laborky, přišla a říkala: „Kde jsi vzala tu fotku?“ - „Mami, představ si, z knihovny, já jsem ji nikdy neviděla. Můžeš mi říct, kdo je to mimino?“ A ona říká: „Malý Fanda.“ Tehdy mi došlo, že mám takového bratrance, ale neviděla jsem ho léta.

A v tu dobu jsem jezdila jednou za čtrnáct dní do Safiny do Vojtěšské ulice vyměnit zubní zlato. Za týden po rozhovoru s tou fotkou jsem dala zlato do Safiny a jdu po Národní třídě, že půjdu na Havelský trh, koupím si tam nějaké ovoce a sednu si do

parku. Na chodníku byly tisíce lidí a my jsme se s Fandou neviděli dvacet sedm let, mně tenkrát bylo osm a on jako osmnáctiletý neměl vousy. A najednou proti mně v tom davu šel Fanda a já jsem věděla, že je to on. Tak jsem se na něj vrhla: „Fanoušku, Fanoušku, to je super, že tě vidím!“ Ten mrzák se mi přiznal, že první půl hodinu vůbec nevěděl, kdo jsem: „A ty ses nechal objímat a líbat?“ - „No, mně to dělalo dobře!“ My jsme se potom každých čtrnáct dní setkávali i s Evou, jeho báječnou ženou. Tím jsem dostala brácha. Kdybych fňukala, že jsem sama, nedostanu nic. Ne, já jsem to přijala a dostala jsem ho jako dar. A mám ho dodneška. Fakt je můj brácha, mého tátu měl obrovsky rád, přestože ta rodina byla vlastně přes maminku. Vždycky říkal: „Tvůj táta byl super.“ Já jsem ho neviděla, že by se někdy zlobil, my jsme si rozuměli, on byl také takový mlčenlivější. Víte, když jste tady dlouho, tak vás nebaví takové ty normální plky běžného života, které nic neřeší, třeba jenom pomlouvají nebo dělají samé negativy. Oni byli stejní, třeba si pomlčeli, ale pomlčeli si hezky.

Dotaz: Jak je to se zkušenostmi, které vidíme kolem sebe? Někdy říkáte nebo říkáš, že si musí všechno člověk prožít sám o sobě nebo sám si v sobě, ale někdy si něco přečtu v knížce nebo v časopise nebo vidím u známých nebo u příbuzných...

Ivanka: Ano, teď je to zrychlené. A pozor, když budete hodně šikovní, budete se učit i ze situací ve vašem okolí. Nebo se dá také hodně naučit z filmu. Dřív to nešlo tak rychle. Teď se to skutečně rychle odvíjí. Dost vysoké prožitky a drsné osudy mají i herci, kteří si prožijí jednou třeba vraha, tam je to zrychlené. I to skutečně jde. Už i na těch druhých budete vidět, že dělají nesmysly a jak to dopadne. Tam jste s odstupem Ega a nejste zapasování. A ono to fakt dopadne. Je to hodně, hodně dobře, když si toho všimnete, využijete to ve svůj vlastní prospěch. Ale pozor, i to je nastavené. I to je nastavené, jestli už to umíte nebo ne a jestli toho už využijete. To je hodně dobré. Stačí, když si před vaší reakcí uvědomíte: „Chtěl bych, aby někdo takovou reakci udělal mně?“ A když zjistíte, že ne, tak do toho nechoďte, protože tím si zase píšete další karmu. Ne, nesmíte. Nezapomeňte, že všechno i v myšlence, děláte druhým lidem. Vaše čistota musí vycházet zevnitř. Jestliže tělem něco neudělám, ale v hlavě prožiji, tak to dělám a zbytečně si to k sobě pořád přitahuji, než mi to dojde, než to odpadne. Ti lidé se musí dožít takzvaného „dna.“ Už jsem to malovala na spoustě přednášek. Je přímka, na začátku je spokojenost, to je stav, kdy to chcete tak, jak se to děje, a na druhé straně, přes velké peripetie, je dno. To znamená, když se bráníte léta, a pak už vás to najednou tak semele, že už povolíte a řeknete: „Tak jo.“ Ale to je to samé. Když řeknete „tak jo“, přijmete to. To je stejná fáze. Ale pozor, vy jste mezitím prosazovali vůli vašeho jedinice. A to vám demoluje tělo. Je lepší vše přijmout, to je pokora: „Ano, to respektuji.“ Já mohu jen opravit. Na příkladu s linem jsem vám to ukázala. Nitro musíte mít absolutně čisté. Musíte vědět, že v tom člověku, který dělal jakoby blbosti, je stejné Božství jako ve vás. Ale on trpí, neumí se svému Egu ubránit. On za to nemůže. Tak mu jenom s úsměvem řeknu, kam až by to došlo. Nechci to udělat, pozor, to nebylo žádné vydírání. Já jsem jen řekla klasickou věc. Pozor, dohnal ho vlastní egoismus, byly tam černé peníze. Pořád lepší, když ta zkušenost přijde přes mě, kdy to nebudu dál rozmazávat a skutečně se to jenom udělá, aby on viděl, co se mu může stát. „Pane Bože, jsem

nečestný, už nemůžu klidně spát, protože už na mě někdo může někde něco vytáhnout.“ A pak už to jede, postihy jsou obrovské. Ti lidé jsou z toho chtění tak zaslepení, že tomu podlehnou. Poslechnou ten negativní hlas a vede je to do pekla. Tady je to jenom navedení: „Podívej se, dej si pozor, to se nedělá!“ Egoismus v lidech je stejně dovede k takovému prázdnému cíli.

Dnes jsme zrovna probíraly s maminkou, když jsme se bavily o tom lino, jak byla šťastná. K nám chodil doporučený človíček, který opravoval a dělal instalatérství. Šel několikrát za mojí maminkou i v tom září, kdy se dělalo to lino, a i za odmontování baterie si vzal dva tisíce. A když mu je maminka, důchodkyně, dala, ještě si vzal šest set korun jízdné, i když bydlí v Proseticích, to je čtvrť Teplic vzdálená pět až sedm kilometrů. Já říkám: „Mami, ty jsi mu je dala? Když jedu do Prahy, stojí to tři sta padesát korun.“ Pozor, to budou černé peníze, protože si to ten člověk stejně odepisuje z cestáku. Jenže lidé mu to dají v nevědomosti. Takový člověk se dočká těžkých časů, protože ti lidé si ho už nikdy neobjednají. Nikdy. To by museli být padlí na hlavu. Tak jsem říkala: „Mami, žádný odsudek, máš dobrou zkušenost. Ty sis za těch šest stovek koupila dobrou zkušenost.“ Ano. To je skutečně váš výtěžek, je zbytečné ho odsuzovat. Toho člověka to zahubí samo. Jeho vlastní hladovost, protože nebude mít z čeho brát. To, co děláte světu, se vám děje. Děláte si to sami sobě. Když něco k sobě tahám, svět také tahá k sobě. Když vydávám, on dává. Ale pozor, v absolutně čisté myšlenkové hladině. Jakmile tam budete mít pochybnost, narazíte. Ve vašem nitru jste to vy, vaše skutečná bytost, která je Bůh. Tu nepřemluvíte ani nepodvedete žádným jiným postojem, že to myslíte dobře, když on ví, že to tak není. To se nedá obalamutit. Tak vám držím pěsti, ať se vám daří. Ať se vám dneska hezky spí.

Dotaz: Když přijde nějaká myšlenka a já vím, že ta myšlenka je špatná, a ona přesto jakoby v té hlavě je...

Ivanka: Není vaše. Já jsem před chvilkou říkala, že to, co se vám tam odehraje negativního, nejste vy, to je tělo. A když už to tam je, tak nereaguji. Nereagovat, to stačí. Já jsem to říkala také mnohokrát. I osvícenci, každý, kdo má lidské tělo, patří pod Satana, má Ego. Je to Bůh, který se nalil do lidského těla, do hmoty. Takže i osvícenec má Ego. I osvícenci mají negativní myšlenky, které vidí, jak tam proběhnou už ale jako sen, už vidí, že to není jejich. Tak se to naučte. I vy už teď tady máte být osvícenci. Přišel čas, kdy hodně velká část lidstva, miliarda lidí, pochopí. Pak dojde ke vzkříšení. Někteří tomu ještě podléhají a reagují. Ale pozor, když už nereagujete, ale ještě si myslíte, že je to vaše, pak vás ještě drží, protože si myslíte: „Já jsem špatný.“ Nejste špatní, vy jste Bohové, to není vaše. Stačí, když to budete žít. Jé, kdybyste viděli, jaké já mám někdy myšlenky. Ale mně už je to jedno. Já už vím, že mi to nepatří.

Byla jsem obrovsky prozkoušená přes svého muže a přes dítě, několikrát, a přes věci, které jsem se dozvěděla v budoucnosti. Zezačátku řešíte minulostní věci. Komu odpustit, na koho se nezlobit. Všechny věci, které se staly, musíte přijmout. Když to máte vyčištěné, začne těžší část učení. Ukážou vám budoucnost. A ta budoucnost bude krásná, protože v tuto dobu už máte všechno vyčištěné, už vás fakt čekají jen krásné věci. Pak je těžké udržet se v přítomnost a nechítit být tam, už, už. Ne, to je obrovsky

těžké. Věřte mi, to byl větší záhul, než cokoliv jsem v životě zažila. Potřebujete se zklidnit: „Až to bude, tak to bude.“ A hlavně nesmíte zneužívat dopředu informace, které dostanete. Napsala mi jedna dušička a já tím teď bavím obecnstvo: „Ivanko, proč zatepluješ dům, když v Teplicích bude moře?“ Ale výborně, kdyby to neudělala, tak bych to nemohla vysvětlit lidem. Ano, já musím dělat, že to nevím. Přesně v dobu, kdy je čas a je našetřeno, kdy se to hodí, aby maminka nemrzla. To by byla vypočítavost, kdybych dopředu věděla, že tam bude moře, tak tedy nezateplím. Ne, já musím dělat, že o ničem nevím. Když mi Ego hodilo návnadu, já se nechytím, neboj. Tak to už je všechno. Dobrou noc.

Iva Adamcová – Rusava 2013: 2.část

Mluvím pro vás vlastně už velmi dlouho. Už od roku devadesát devět pořád stejně mluvím k lidem. Představte si, že pořád mluvíte... Já si připadám, že mluvím pořád stejné věci dokolečka, že už vás to musí nudit. A je pravda, že jsem byla nastavená tak, abych vám vyprávěla hodně příběhů, protože na těch příbězích skutečně vidíte ty největší zázraky, které se dějí. Vy jste potom schopní si to uvědomit a zabrat, a tak si to můžete i ověřit. Vždycky vás vedu i k tomu, abyste to dělali jako pokus v laboratoři. Fakt to stojí zato. Úplně zapomeňte na ten původní úmysl egoismu, který vlastně tady iluzorně tvoří tělo. Ano, tato hladina, vidíte to šrafování (na obrázku), to je hladina hmoty. Ta hladina odděluje lidi ve 3D. Člověk 3D vypadá takto (na obrázku je uzavřená 6.čakra), protože hmotná hladina je ještě silná a on podléhá této hladině. To je zákon hmoty, synonymum je Satan, další synonymum je egoismus. Všechno, co iluzorně odděluje skutečný stav.

V této době planeta sama povýšila do stavu 5D a velké množství lidí, jedna sedmina populace, je schopná odložit tu poslední vrstvu a dostat se do stádia pokory. Před dvěma tisíci lety na to upozornil Ježíš Kristus a přišel nám to zahrát. Vysvětluji vám, že váš osud je stanovený. I on věděl, jaký je jeho osud. Věděl, že ho Jidáš zaprodá, přesto neutekl a neodsoudil nikoho. On věděl, že Tomáš bude nevěřící a že Jan Petr ho zapře. Vidíte, že všechny věci věděl, přesto se uvolil zahrát lidstvu obrovské divadlo, které bylo nastaveno pro tuto dobu. Všechna proroctví týkající se této části časového úseku planety tomu nasvědčují a všechno se děje samo. A sami si umíte představit, jak před dvaceti třiceti lety, ještě jste tady mladší, pardon, to jste museli být hodně malincí, ale že jste přemýšleli úplně jinak. Najednou se začalo ve vás všechno měnit až zázračně, ano, protože program vašeho těla čekal na určité tlačítko, na nějakou událost ve vašem životě. Ať je to úmrtí nebo je to někdo velmi, velmi jakoby nepříjemný ve vašem okolí, abyste se nastartovali. Tyto body ve vašem životě, kdy tam figurují lidé, kteří jsou v tu chvíli pro vás nepříjemní, je vámi zvolený start. Ti lidé nejsou nepřátelé. Oni způsobili, že jste se začali trochu snažit. Člověk ve své podstatě je velmi líná bytost, která by nezačala dělat nic, kdyby byla spokojená. A proto si do svých osudů nastavujete vývoj, abyste se učili být lepší. Skutečně žádný nepřítel neexistuje, proto Ježíš Kristus ukazoval svojí pokorou, svým příkladem všeho dění okolo Golgoty před dvěma tisíci lety, jak se máte chovat, v pokoře. A že máte ukřižovat svoje Ego. Už jsem o tom mluvila.

Až se prolnete do 5D, tak veškerá vaše bytost je vlastně společný prostor Vědomí a tedy i všech dalších miliard lidí - to jste všechno vy. Všechno. Když si na všech čakrách odbouráte hladinu egoismu, vaše nitro je vědomě ve všech druhých lidech. Člověk, který bude čistý (otevřené třetí oko), nebude nikoho z ostatních lidí považovat za špatného a s těmi lidmi bude mít jenom obrovský soucit, i kdyby byli jakkoliv agresivní. Nebude se na ně zlobit, nebude je považovat za špatné, protože tento člověk už ví, že všechno, co se týká negativity, činí hmotná hladina, která ovládá všechny lidi pod ní. Zeslabení Ega dosáhnete krok za krokem, skutečně velmi malinkými krůčky. Vy jste ale v současnosti přišli už hodně připravení, byť se vám to nezdálo. My si jenom některé

poslední životy před touto přípravou v rychlosti zopakujeme. Už nemusíte několik životů za sebou s někým bojovat. Stačí, když budete „bojovat“ jenom dva roky, pak si sáhnete na dno a už víte, že tudy cesta nevede. Máte jen jednu jedinou zbraň, kterou můžete použít, a tou je láska. A jediné láskou se dostanete a „probojujete se“ přes tuto hladinu.

Pozor, jednou z nejdůležitějších čakr, a už jsem to uváděla i na základních přednáškách, je vaše čtvrtá čakra neboli srdce. Člověka, který nastartuje svoje srdce, ještě čeká dlouhá cesta nahoru, ale v této době, když už se blížíte ke třetímu oku, začne spolupracovat vaše čtvrtá čakra s čakrou šestou. A pamatuji si, kdysi dávno jeden duchovní učitel v Americe říkával lidem, dneska ho máme v rodině narozeného, že je skutečně obrovský dar, když člověk má propojený proud obrovské energie mezi srdeční čakrou do třetího oka. Ano. Ten člověk je připravený, jeho srdce obrovsky pracuje. A protože velice pracuje, začne se vám trošičku jakoby vymykat z rukou. Začne se tak chvět, budete pociťovat tyto věci. Teď hodně lidí pociťuje tachykardie, najednou se vyděsí. Klidně si jděte na prohlídku, nic se nezjistí, jen abyste byli klidní, tím si uklidníte jiné čakry, třeba strach na jedničce nebo věci, které byste nezvládli. Klidně si to ověřte. Nicméně čakra čtvrtá, která začne pracovat v součinnosti s čakrou šestou, vám začne otevírat třetí oko. Tady už zjistíte, že jste vlastně spojení se všemi druhými lidmi. A zjistíte přesně v této fázi, že cokoli začnete dělat světu, se vám vrátí. Neboť tady je skutečnost jedna jediná, že vy jste všechno. Děláte to sami sobě. Když já budu nenávidět třeba svoji matku, dělám to své vlastní niterné bytosti. To znamená, že matka za to nemůže, ta hladina to ví. Vy máte domluveno se všemi těmi lidmi, že vás budou trénovat proto, abyste se probourali nahoru. Je to vaše vlastní vůle, že ten člověk vám to dělá, protože iluze vašich osudů je skutečně jenom iluzí. Tady jde o jinou věc, abyste se dostali nahoru sami k sobě, k obrovské bytosti, k Bohu. Ano, Kristus říkal sám: „Jste Bohové, budete činit zázraky!“ Budete je činit, ale teď ještě ne. Teprve tehdy, až otevřete tady tu díru. (Iva ukazuje na obrázku otevřený přechod 6. čakry, otevřené třetí oko). To je velmi důležité, potom budete ovládat obrovskou láskou druhé lidi.

Vyprávěla jsem včera, jak ten člověk na nás křičel, jak nám nadával a mně pak řekl: „Na vás to neplatí!“ Ano, já jsem si o něm nemyslela nic špatného. Nevadilo mi jeho chování. Já jsem věděla, že on to jinak neumí. Stačí obrovský soucit, protože už znáte podmínky. Ten člověk to totiž dělá sám sobě. A teď pozor, uvidíte krásně nastavené, jak to funguje a jakou máte velkou „jakoby“ zásluhu, když druhému člověku odpustíte. Říkám „jakoby“, nesmíte si ji skutečně prožívat. Všechny příkazy, které se týkaly vývoje duchovního člověka, jsou velmi důležité, máte být pokorní, proto máte odpouštět. Jestliže mi druhý člověk (hmota) něco udělá, já mu neodpustím, neodpustím sám sobě. Ale hlavně, když to neumím, pořád mi někdo něco chodí dělat a já se potřebuji dostat nahoru, do prostoru společného Vědomí. A když se tomu člověku vyhnu, přijde někdo jiný. Ale pak ještě existuje další pravidlo, že když mu odpustím, tak ho chráním. Zaprvé se mi ty věci nedějí, ale také ti lidé za mě nezaplatí. Jako by to neudělali. Pozor, jestli budete ještě uvažovat tím stylem: „To tedy ne, on si to zaslouží!“, to ještě není čisté, to je ještě docela špinavé. Nebojte se, ten člověk, když to neumí, udělá to i druhým lidem a ti druzí lidé se postarají, aby ta platba proběhla. Vy totiž platíte karmicky. Co děláte druhému člověku, v jaké je on duchovní úrovni, jak silně neodpustí, jak silně

nenávidí, pokud jste toho příčinou, vy zaplatíte za jeho reakci, protože i on je vy. To se cítá.

Já si pamatuji, když jsme se poprvé setkali s mým mužem, propovídali jsme celou noc až do rána. Semleli jsme ty naše osudy, a to všechno jsme probírali. Vy mě znáte, že ráda žertuji, ale velmi, velmi opatrně. A to on kdysi dávno neuměl. Jednou mi právě vyprávěl takové šokující příběhy a já jsem říkala: „To jsi tomu člověku udělal?“ A on: „Vždyť to byla sranda!“ - „No jo, ale co kdyby...?“ A on tak na mě kouká, protože jsem říkala: „Víš, já jsem vždycky udržovala ještě tak dvacetiprocentní míru k tomu, abych vycítila, jestli ten člověk můj žert skousne, protože nikdy nevíš, jak by se on sám poškodil. A já bych k tomu možná mohla dát příčinu.“ On tak ztichnul, kouká na mě a říká: „To je hodně dobré.“ Ano, musíte už přemýšlet i za druhé lidi, aby sami sobě neublížili, vidíte to. Pozor, tady ještě existuje jedna varianta, o které byste ještě měli vědět. Bůh jste vy a jste nalití do té hmoty. To znamená, pokud máte dobrý úmysl a dopadne to špatně, nenesete za to následky. To je pravda. Váš postoj je hodně důležitý. Nemá smysl si nic vyčítat, například: „Kdybych nepovolil dítěti, že tam smělo jít, tak by se to nestalo...“ Ne, zapomeňte na tyto věci. Osud je nastaven. Zkuste si vzpomenout, už jste někdy v minulosti byli u nějaké kartářky. Zjistíte, že i astrologie ví své, že ten program skutečně pracuje.

Když jsem jela z Třebíče, přespala jsem druhou noc v Jemnici u jedné manželské dvojice. Oni jsou báječní. Ráno jsme snídali, Ivan dělá tak trošičku astrologii a říká: „Kdy ses narodila?“ Tak jsem mu řekla i minutu. On říká: „Já to dělám jen jako koníčka.“ - „Tak jo, když chceš. Já svůj osud znám, tak schválně, když ho znám, nebudeš to vědět, tak jestli se to tam ukáže.“ On to tedy ještě nemá hotové. Minulý týden jsme se nasmáli, protože mi volali a Zorka povídá: „Prosím tě, přijed', Ivan má strašně vysoký tlak a běhá po bytě!“ A já říkám: „Ale já mohu až večer nebo odpoledne.“ Pak jsme se setkali a Ivan blblnul proto, že je motorkář, už mu je asi 65 let a měl vysoký tlak, měl jít na kontrolu. Báł se, jestli mu náhodou neseberou řidičák, a to mu zvyšovalo ten tlak. Já mu říkám: „Ivane, neblbni, člověče. Jestli ti mají sebrat řidičák, tak ti ho seberou. Zkrátka víš, jak věci fungují, tak se zklidni.“ My jsme se tak nasmáli, byli jsme asi hodinu na Skype, probírali jsme normální běžné lidské věci. A Ivan mi napsal druhý den krásný e-mail, úplně slohovou práci, co se pak všechno dělo po odjezdu Ivanky z jejich obýváku. Po tom povídání na Skype si řekl: „Vždyť ona má pravdu!“ Napsal: „A jak jsme byli rozchechtaní, tak jsem skočil na motorku a jel jsem k doktorovi. Já jsem měl tlak 85/120. Dostal jsem razítka a odešel jsem. Ale přesto v té čekárně mě to Ego ještě malinko zkoušelo, tak jako, co kdyby...“

Ne, ne, ne! Vidíte, jak ten egoismus pracuje, on byl vlastně rozčilený z představy, že by mu ten řidičák vzali. Proto by ho pak nedostal. Vy si to tvoříte sami. Podléháte těmto věcem. Tak jo! Jestli ho mám mít, tak ho budu mít, když ne, tak ne. Já vás vlastně vedu k tomu, abyste byli taková flegmatici. Ale pozor, to není flegmatismus, který je závadný. Existují různé stupně vývoje. Ze začátku je člověk obrovsky krutý, když tady začíná žít. Je skutečně velmi krutý. Minimálně polovinu životů neví, co je láska, než doleze do srdeční čakry. On si pouze myslí, že miluje, ale většinou vlastní tu hmotu, za kterou všechno považuje. Má daleko k prožitkům, jaké máte vy. On za to nemůže. Teprve

potom, po úseku, kdy proleze čtvrtou čakrou a jde výš, začne zvedat lásku v těch životech, kterou pak zase přepískne. Naučí se litovat. To dřív neuměl. Vidíte, jak každá ta emoce pokračuje a zvedá se? Ano, napřed byl bezcitný, najednou je hodně lítostivý, soucítí. Protože už po všech těch životech dostal pořádně na frak. Nicméně se blíží k období, připravuje se stav, kdy musí ukřižovat všechny tyto věci. A tehdy začne vidět, že vše je dobré. Otevírá se třetí oko a ví, že každý má skutečně osud nastavený se všemi prožitky. A že si ho vybral sám jako Bůh. To nemůže pochopit nikdo z mágů. To zkrátka nejde, to musíte odložit. Ale i mágové dneska cítí, že sice mezi sebou bojují, ale ty dopady jsou obrovské, věřte mi.

Já jsem vyprávěla teď v Šumperku příběh, kdy sám Otec z mého srdce vyslal obrovský výboj. Já nevím, jestli jste to slyšeli, tak vám to budu vyprávět. Víte, proběhlo to přes vizi, ale stalo se to skutečně, protože když jsem se pak vzbudila, měla jsem úplně mrtvou ruku. Stalo se to i přes moji starší dceru, která se v roce 2006 potkala v Praze s jedním známým. Zašli spolu na oběd, protože se dlouho neviděli. A on jí říká: „Máš ještě čas?“ Ona tenkrát přijela něco vyřídit. „Zajdeme za mým známým, je to akademický malíř.“ Jméno samozřejmě říkat nebudu. A Lucinka říká: „Výborně, my si možná koupíme nějaký obraz, chybí nám jeden v obýváku, aby to tam doladil, třeba si ho odvezu.“ Přišli k tomu bytu, Honza zazvonil, otevřely se dveře, vykoukl muž a říká: „Už na vás čekám.“ A ten Honza mu říká: „Co to kecáš, vždyť jsi nevěděl, že přijdeme. My jsme to jen zkusili.“ On mi potom řekl, nedávno byl u mě: „Já jsem byl z té návštěvy jelen. Vůbec jsem nevěděl, co se tam děje. Oni si povídali, jako by se znali léta.“ Lucka je hodně logická, ale hodně dobrá jako člověk, protože se umí velmi vcítit. Určité věci, už ze zkušenosti, protože žila taky vedle mě, by v životě neudělala druhému člověku. Malíř říkal: „Posaďte se“, udělal čaj, a když se skláněl s tím čajem nad stoleček, říká Lucince: „A my víme, kde budeme žít, kde je náš osud (jméno toho městečka). Tak co, Lucí, kdy se sejdem?“ A teď řekl to město, kde budeme žít. Lucka okamžitě věděla. Ona mu nesla důležitou informaci, protože ještě dělal magii. Později mi to vyprávěla, samozřejmě. Říkala: „Mami, kdybys viděla ty obrazy, tam bylo opravdu něco zabudovaného, nějaký démon.“ A já jsem říkala: „Co to tam je?“ - „Ty to tam cítíš, vidíš? Já to vím.“

Pak mu řekla: „Nezlob se, tvoje obrazy bych si nikdy nekoupila a zahráváš si, protože se to k tobě všechno vrátí.“ Proběhl tam nějaký hovor, Honza z toho byl vedle, protože nevěděl, která bije. Nicméně se zvedli a odešli. A když se vrátila do Paříže, volala mi. Já jsem to vyprávěla mému muži a můj muž byl v tu dobu ještě zvědavý. Vidíte to? Zvědavost je taky chtění. Chtění něco vědět. Ne. Vy jste buňky Boha, cokoliv máte vědět, dozvíte se to úplně neomylně a nemusíte to tlačit vůlí člověka, abyste se to dozvěděli. Já jsem se nenarodila s vůbec žádnou zvědavostí. Vůbec. Pozor, to neplatí pro vaši školu. Až někdy budete studovat, nemyslete si: „Hele, ona řekla, že se nemáme zajímat.“ Ne, ne, ne. To se připravujete pro práci těla buňky, kterou tady máte dělat. To si studujte až do aleluja. Ne, ne. To je taková ta lidská zvědavost, proč a jak...

Muži jsou logičtí a můj muž říká: „Já jsem chtěl něco vědět, a když mi chodili andělé, tak mě občas některý sprádnul a říkal mi: „Nejsi nějak moc zvědavý?“ - „Ale ono mi to nedá spát, když mi to řekneš, já to budu vědět a budu klidný.“ Tak mu to řekli, ale stejně

to bylo k ničemu. A kolikrát, když byl třeba v Americe, volal: „Víš co, až přijdou, tak se zeptej.“ Dobře, napřed jsem mu to slíbila, ale když ten anděl přede mnou byl, styděla jsem se zeptat. Pro mě to byla zbytečnost, já bych to dělala jen kvůli němu. Tak jsem to odkládala. Ale oni to vědí, vidí do vás. Pozor, oni jsou vy, to je propojená vrstva. Jestliže tady ukřížujete svůj egoismus, stáváte se už andělem tady ve hmotě. Lidé, kteří se ještě budou modlit nahoru k andělům, jsou v dualitě od Božství, jsou oni a andělé. Nemodlete se. Neoddělujte se od andělů. Vy se máte stát anděly a oni to vědí. Proběhl ten rozhovor a vyprávěla jsem to svému muži, on říká: „Zavolej mu, zavolej mu. Oni o nás vědí.“ Já říkám: „Ne, ne, ne, v žádném případě. Hele, jestli o nás vědí, tak nám zavolají. Vůbec se mi to nějak nezdá, mám z toho husí kůže a na to já jsem měla vždycky čuch.“ Jenže můj muž se asi třikrát k tomu vrátil. A já jsem tak jednou odpoledne uvažovala, že bych mu jenom zavolala, jenom jako člověku. Uvidím, jak se bude chovat, jak bude mluvit. Vysonduju si to, protože já jsem hodně včítivá.

Ale už jenom to rozpoutalo nahoře ochrannou clonu. Já jsem odlila otisky, potom usnula, protože dělám do noci (teď už je to tedy lepší). Okamžitě jsem měla vizi, ale neuvěřitelnou. U nás pod Teplicemi žije jeden černý mág, je hodně známý. A najednou v té vizi jsem byla v takovém totalitním klasickém hotelu, všude rovné plochy, sklo a železobeton, byla tam recepce. Všude chodilo plno mágů, chlapi v černém, ženské v černém i vlasy měli černé. Já jsem se rozhlížela a všude se šeptalo jméno tady toho černého mága. Aby mi to došlo. Nahoře vždycky chtěli, aby mi to došlo. Já si říkám: „Do prdele, co tady dělám?“ Rozhlížela jsem se a oni vždycky prošli, měli takové hábity až na zem. Já jsem si vždycky vzpomněla na Harryho Pottera, jak tam chodili v tom černém. Přesně typy těchto lidí. Jdu k recepci. Měla černé vlasy, takové afro. A úplně bílá jako stěna. Já jí říkám: „Prosím vás...“ a teď jsem řekla jméno toho človíčka. Tušila jsem, už když mi Lucka vyprávěla ten rozhovor, že bude asi jediný z nich bílý. Recepční mi řekla: „On na vás čeká v tamté restauraci.“ Vešla jsem do haly, kde byly sloupy, mezi nimi hodně stolečků a klasické bílé ubrusy s kytičkami. A vidím opravdu jediný bílý oblek. Já měla takovou radost, že vidím aspoň jednoho bílého. Víte co, já jsem optimista. Beru cokoliv, hlavně že je to zase trošku jakoby lepší. A teď se k němu ženu s tím: „Jé, dobrý den, vy jste pan...“ Podávám mu ruku a jak jsem byla šťastná a dotkla jsem se ho rukou, že si je podáme, najednou se stala neuvěřitelná věc. Zaprvé se mu hrůzou postavily vlasy. Já jsem nevěděla proč. Jako hřebíky je měl na hlavě. Současně se moje tělo zvedlo a začalo rotovat strašnou rychlostí a zrychlovalo, přestože jsem jeho ruku stále držela. To nevím, jak se mohlo dít. To se asi dělo astrálně v nějakém prostoru. On měl obrovsky vytřeštěné oči a všichni ti černí mágové skákali z oken. Z oken, ze dveří, tam byla rozbitá okna. Jenom jsem viděla ty skoky. V té chvíli, kdy jsem rotovala, mi jako by prasklo srdce. To bylo, jako když vidíte na noční obloze projet obrovský klikatý blesk při bouřce. Ten blesk byl hodně široký, šel mi od srdce až přes prostředníček a zmizelo to. Já jsem se vzbudila a cítila jsem to srdce, jak mě hrozně bolí. A ta ruka byla úplně mrtvá.

To bylo úžasné, co se stalo. Druhý den jsem tedy nemohla hýbat rukou: „Co já budu dělat? Musím jít dělat do laborky.“ Jára vždy ve tři hodiny volá, já jsem mu to vyprávěla a on mi říká: „Ivanko, to byla blbost ode mě. Měla jsi pravdu, už to nikdy nedělej.“ Říkám: „A pomůžeš mi?“ - „Ano.“ Něco udělal a měla jsem čistou ruku. Ano, to už

neděláme my tady, šlo pouze o jeho zkušenost, měli jsme to všechno domluvené. Tady už je čistota úmyslu, bylo pouze třeba odbourat jeho poslední zvědavost, která by byla na překážku. On je ještě dodneška připravován. Někdo se mě nedávno ptal, jestli v Americe taky přednáší. Já říkám: „Ne, ještě nikdy nesměl, já jsem přes přednášky.“ Má v sobě daleko větší prostory pro opravné věci, které se ale budou dělat až po vašem pochopení. Pro to, co se děje při aurickém sezení. My jsme jedna bytost, která je rozdělená na dvě poloviny.

Je důležité vědět, že pokud člověk neodbourá egoismus, je to magie, která se děje v těle. Vidíte, že i léčitelství, které zasahuje do vývoje člověka, je nutné, protože musíte splatit své věci. Učitel je nad šestou čakrou, je výš. Je to člověk, který vám přináší informace, jak neonemocnět, proč dneska máte nemoci, které máte a které se tam doladují. Ale věřte, jsou i vývojové věci, kterými musíte převibrovat svoje tělo a pochopit je. To teď bude velmi složité, protože se vaše tělo oživuje Božstvím. Když se naleje sto procent Boha, Bůh vyléčí a doléčí vaše tělo. Oni nám vždycky říkali: „Budete vypadat stále líp a líp, budete zdravější a zdravější.“ Nějaké zádrhele se budou dít pouze přes tuto přechodovou hranici, ale člověk už potom skutečně začne žít víru. Když se víru budete jen učit a nebudete ji žít, nebude vám k ničemu. To skutečně musíte žít. Jednou si to ověřila moje starší dcera. Bylo to nutné a úžasné. Já svoje děti od malička vedu k tomu, aby byly šťastné, až jednou odejdu.

Pokud vše přijmete, jste v 5D. Což Petruška vždycky vnímala a přišla do zkoušky, kdy to skutečně přijala. Před pár lety volala, byla nemocná Paolova maminka a zdálo se, že se bude možná něco dít na plicích. Nakonec se zjistilo, že ne, je to prima ženská. Ale v tu dobu se bála a cítil to Paolo, nosil to domů. Ty obavy a strachy skutečně roznášíte po dalších lidech, kteří vás milují. A Petruška byla tou dobou už také zřejmě v celiakii, myslím, že to už měli i u Kubíčka, to je tři roky zpátky, tudíž už možná měla tři děti. Proto ji stálo víc energie udržet Paola bez té nervozity, protože on to pak přenášel zase na děti. Vždycky to postihne celou rodinu, to se roznáší. A říkala: „Mami, já jsem byla včera tak unavená, mě to tak vycucalo, tak jsem si říkala, že se vysprchuji až ráno. Ráno jsem si vlezla do sprchy, sprchuji se a najednou, nevím proč...“ Pozor, to udělalo Nadjá, že ji potřebovalo přezkoušet. „Já jsem si dosadila místo Paolovy maminky tebe. Ježíš, to bylo krásné. Já jsem věděla, že kdyby sis myslela, že máš rakovinu, nebo kdyby ti řekli, že máš rakovinu, že bys fyzicky v klidu udělala pro to, co se má, abys tady s námi zůstala, ale že by ses nebála. A kdybys věděla, že to tady máš zkrátka ukončit, byla bys šťastná, že jdeš na druhou stranu.“ Ano, já bych byla šťastná.

Tady to vidíte, my lidé jsme ponoření pod hladinu egoismu neboli Satana, a abychom tady zůstali, vidíme všechno obráceně. Proto spoustu lidí nerozumí informacím. Včera o tom Dan mluvil, že první díly jsou hodně sledované, ale každý další už je menší a menší sledovanost. Tam už mluvím o těchto věcech a někteří lidé se bojí. Koukám na svého partnera, ano, on se bojí, protože to už nepřijímá. Máte v těle zakódovaný strach ze smrti, abyste tady zůstávali, protože kdybyste věděli, že nahoře jste doma a tady jste vlastně ve skafandru ponoření v oceánu egoismu, tak byste rádi skákali na druhou stranu. Pozor, ale to by byl také egoismus, protože takový člověk by vzal do svých rukou, že tu nechce být. Tudy cesta nevede. Radujeme se, když se narodí dítě, a přitom

skutečná pravda je jiná. Máme to v těch hlavách skutečně otočené, my bychom to viděli úplně jinak, proto ten strach mít musíte. Ale vy o něj přijdete. Skutečná pravda je, že Bůh je nesmrtelný, nikdy nekončí. Náš mozek je nastavený trochu jinak, je lineární. Vy nepochopíte slovo nekončí. Máte pocit, že někde to muselo začít a někde to musí skončit. Nedokážete si ten rozměr představit, ale to nevadí. Ten rozměr budete pociťovat při prožitku Boha, který bude přicházet, až budete v 5D a ve vyšších dimenzních stavech. Do toho nešťouřejte, to je zatím sen. Ano, to je stav trvalého bytí.

Tenkrát mi moje dcera volala a plakala do telefonu štěstím. A říká: „Maminko, já ti děkuji.“ Já jsem nevěděla, co se děje. „Proč?“ Vyprávěla, co zažila v té sprše a říká: „Mami, já ti děkuji, já jsem věděla, že kdyby se to stalo tobě, a byť bys skutečně umírala, budeš šťastná.“ A teď pozor, zaměříme se na Lucinku, abyste to viděli. Lucinka to opravdu pochopila. Jednou jsem byla u nich ve Francii a večer jsme se šli já, Aurelien a Lucinka projít. Kluci už byli v pyžamech, pustili si nějaký film, myslím, že Harryho Pottera. Pak jsme se vrátili, a ještě jsme pak dlouho do noci koukali na ten film, nechtělo se nám spát. I když jsem vlezla do postele, tak se mi nechtělo spát, byla jsem obrovsky jakoby nabitá energií. Koukala jsem jenom tak do sebe dovnitř a najednou se rozsvítilo plátno, a ještě předtím jsem viděla záblesk hada, jak se mi posunul po páteři. Znovu jsem viděla tu vycházku, jak jdeme po chodníku a je tam takový vjezd do dvora a dovnitř zajíždělo auto. Koukalo tak pod tou korbou venku. A venku čekal veliký kamion, že tam zajede. Najednou tam zajela ta první, menší dodávka a bylo vidět, jak Aurelien váhá, jestli má přeběhnout nebo ne, nakonec přeběhl. A Lucka také, že půjde za ním. Ale řidič ji neviděl, protože ten kamion byl hodně vysoký, začal najednou Lucku rolovat po zdi. Já jsem ji jednou rukou chytila, tahala jsem ji zpátky. Musíte vždycky udělat maximum pro to, abyste tomu člověku pomohli, lidsky. To je základ, skutečně. Ale druhou rukou jsem bušila do dveří kamionu, abych mu dala najevo, že se něco děje. Náhle vše zmizelo a nic. Mně netlouklo srdce, nebyla jsem vyděšená, věděla jsem, že jestli má moje dítě odejít, odejde. Akorát se ozvalo: „Řekni to Lucince.“ Pak jsem usnula. Ráno jsem vstala, šla jsem do jídelny, udělala jsem si kafe. Popíjím kafe a najednou Lucinka vylezla z postele a jde ke mně. Já jí říkám: „Luci, sedni si.“ Udělala si kafe, sedla si a já jsem jí to vyprávěla. Ona tak na mě kouká a říká mi: „Mami, já asi tuším, co mi chceš říct, ale já na to asi nemám.“ Já jí říkám: „Luci, nevadí, jestliže Nadjá, a máme ho společné, mi ukázalo tuto věc, tak s tebou má nějaké úmysly a potřebuje, abys něco prožila.“ Protože byť je logická, tak je opravdu hodně kvalitní člověk. To Nadjá vědělo, že ji potřebuje nasměrovat.

Vidíte, jak se to stane samo? Vy nemusíte nikdy zapracovat. Ještě když má takovou mámu, jako já, toho je hned využito, když tam jedu. Říkala jsem: „Hele, já jsem ti to měla jen říct. To jsem udělala, pro mě úkol skončil.“ Druhý den ráno vstanu, jdu zase do té samé jídelny a najednou vidím, jak se Lucka potácí z ložnice a skoro brečela. „Mami, tys mi dala.“ Říkám: „Co se děje?“ Těsně před probuzením měla živý sen. Říká: „Mami, já jsem volala Petře, protože jsi zemřela. Zkrátka, zemřela jsi a já jsem volala Petrušce a strašně jsem brečela. Ale pozor, to bylo velmi zvláštní, co jsem si tam prožila, protože to nebylo nejhorší, že jsi zemřela. Nejhorší bylo, že jsem začala pochybovat o všem, co jsi nás učila.“ Vidíte to? Já jsem řekla, že jsme nesmrtelní, že skutečně přecházíme, a tím, že ona to tady sevřela, ona to odmítla, tak se dostala do oddělenosti

té hmoty. Obrovský blok. To vás zablokuje lítostí nebo pocitem, že je to špatné. Zablokujete si jedničku vztahovkou, když vám vadí, že se to stalo. Ten člověk se oddělí od své vlastní bytosti. Nadjí jí chtělo ukázat, jak se bude cítit, když toto neprošlo. Aby měla čas se překlenout do doby, kdy bude potřebná, protože ona tu má velké úkoly, o kterých ještě ani neví. Ale já o nich samozřejmě vím. Vidíte, že to učení přichází tak, jak má. Já do toho nezasahuji, to přijde samo. To se děje každému z vás. Nemusíte dělat vůbec nic a stane se to. Vy to vlastně komplikujete vůlí člověka. Věřte mi, on si vás převezme a povede vás.

A já jsem na ni koukala, ona ještě tak poplakávala a říkám jí: „Vidíš to, Lucí, a teď jsi to řekla. Ano, nebylo nejhorší to, že moje tělo zmizelo z tohoto světa. Horší bylo to, že jsi přestala žít víru. Že jsi najednou začala brečet. Vždyť já bych zůstala stále v tobě. Já tě nikdy nemohu opustit.“ Ano. Vy jste skutečně pak tady nahoře a jste nalití v těch druhých lidech. Byť jste je znali nebo neznali. Ale hlavně jste i v paměti tělních buněk, protože lidi, se kterými fyzicky žijete, si pamatujete. Hodně jste se s nimi naučili, ty buňky reagují, oni jsou pořád ve vás. A věřte mi, program těla je dokonalý a dožene i vás. Zkuste si představit, že třeba před třemi generacemi jste žili v té samé rodině a byli jste těžký alkoholik. Třeba jste se i vyléčili. Pozor, nicméně buňky mají paměť. Pak byla další generace, která najednou měla paměť, a další generace, která měla paměť. A najednou vy se narodíte do své vlastní paměťové hmoty. Dáte si jednoho prcka a propadnete do alkoholismu. I to se může stát. Někdo si třeba zapálí jednu marihuanu a lítá v tom. Někdo může kouřit občas nebo hodně a nestane se nic. Někdo to má zkrátka v sobě a je to jeho připravená vlastní karma, kterou si sám vybral. Bacha na to! Běžte životem a už teď skutečně zastavte veškeré egoismy. Tím si nejvíc usnadníte práci. A vaše egoismy se zastaví nejrychleji. Lidé neví, že cokoli dělají druhým, dělají to sobě. Jestliže znáte toto pravidlo, už víte, že kdokoli vám cokoli přijde udělat jakoby negativního, je to dobré, protože se k vám vrací vaše vlastní činy.

Vůbec se nedá zažít něco, co si nezasloužíte. Všechno si skutečně zasloužíte, neboť v minulosti vašich těl plus toho současného, byť v myšlence, jste si to sami zapříčinili. I když neuděláte věc tělem a prožijete ji uvnitř, jako byste to udělali. Vyvarujte se, prosím vás, i představ. Jsou lidé, kteří si nebudou přát už pusou, ale přece jen uvnitř to nitro ještě bude někde po něčem víc pokukovat. Úplně zapomeňte na své jméno. Žijte to, co vám Otec umožní a uvidíte, co se bude dít. Převezmete všechno do svých rukou Boha. Je to opravdu tak překrásná záležitost.

Moje dcera tenkrát seděla zdrcená u stolu, koukala na mě a říkala mi: „To bylo opravdu hrozné, to bylo horší než tvůj odchod.“ Já říkám: „Vidíš, pamatuj si to, protože přijde opravná zkouška.“ Ano, tady to ještě odmítla, plakala, ale prožila si tu mizérii mnohem horší. Já říkám: „Vidíš, víra, tedy žití toho, co jsem tě učila, je mnohem podstatnější než moje schránka.“ A teď vám musím ukázat, proč nemá nikdo ani já být pro vás berličkou. Na tomto obrázku to krásně uvidíte. Jedině, kdo je váš učitel, je vaše vlastní nitro přes vaši srdeční čakru. Vidíte to, tím se dostanete do všech skutečných částí vaší skutečné bytosti. Nesmíte koukat a vzhlížet k někomu vedle, byť ke mně, já jsem pouze schránka, která přináší informace, a i vy podle svého nitra si naberete z těch informací od jednoho procenta do sta procent. Já jsem pouze skutečně jen tlampač, nic jiného. V

době, kdy Otec ví, že jste připravení, vždycky někoho pošle. Je jedno koho. Je jedno, jakým stylem vám ten člověk cestu ukazuje, protože každý z vás je nějak naladěný a vždycky toho potřebného, aby vám to docvrnklo, potkáte. Obracejte se vždycky na své vlastní Nadjá. Odevzdání znamená, když ho poprosíte, požádáte (o to jediné smíte žádat), abyste věci pochopili, aby vám je ukázal, on vám je velmi rád ukáže, když bude vidět vnitřní spolupráci. Ale pak se nesmíte děsit, protože se může z toho vnějšího světa odehrát neuvěřitelná divadelní scéna. Budou se dít věci, nebědujte, protože potom byste zrušili to odevzdání. Jestliže se odevzdám, a pak se budou dít opravdu nějaké drsné věci, je to proto, aby mi ten svět zahrál divadlo, abych tu věc pochopila. Bez toho, že to prožijete, to nepochopíte. Vždycky zachovejte klid a pozorujte. Skutečně vám to dojde.

Dotaz: Můžu se zeptat? Ještě jak jste mluvila o té smrti, časem dospějeme do toho stádia, že když nám umře opravdu ten nejbližší, tak to skutečně přijmeme, že prostě odešel, a neukápneme nám ani slza?

Ivanka: Ono není proč. Zdá se to divné, ještě vám to zní divně. Tady přijde obrovská radost, že ten člověk splnil svůj program, který měl. Vy o toho člověka skutečně nemůžete přijít. Já jsem o tom včera mluvila. Pouze procházíte hotovým osudem a máte se radovat, že ten člověk tam byl, že jste s ním směli mluvit, žít a učit se. To je realita.

Mně totiž umřela před rokem babička, a pak její syn, oba jsem měla ráda. U té babičky už jsem věděla, že se s ní to tělo loučí, a v duchu jsem jí přála šťastnou cestu, protože už přestala asi vnímat, ale přesto mi tekly slzy. Já jsem věděla, že je dobře, že odchází, ale přesto ještě ty slzy...

Vy vlastně vnímáte fyzickýma očima vnější tělo. Tu hmotu, která tady je, ale to opravdu není skutečná realita toho člověka. Skutečná realita je, že on jde domů a splnil program těla, svůj osud v bodě B. Přišel se naučit určitou míru věcí, poté odchází. A je skutečně jedno, kolik tomu člověku bylo let. On to má v programu. Teď už to ví i genetika. Už jsme o tom mluvili mnohokrát, jestli máte v tuto dobu dostat nějakou nemoc, tak ji dostanete, ale předtím uděláte nějaký psychický zádrhel, aby k tomu muselo dojít. A je to proto, abyste tu věc pochopili. Pochopíte, můžete se třeba i léčit, ano, i to je nastavené v programu, nikdo to neovlivní. To vy vlastně nevíte, ale je to hrozně úlevné. Ano, já jen budu tělem mechanicky dělat vše, abych se vyléčila, a když ne, tak velmi ráda odejdu. Když se k tomu takto budete stavět, už vás neovlivňuje hranice hmoty. Tady skutečně vidíte, že všechno je dobré, protože znáte skutečný stav. Ten člověk si splní, co má, ať mu je, kolik mu je. On vlastně doběhl do cíle v tom stavu.

Vrátím se k jednomu človíčkovi, abyste to viděli. Bylo to velmi komplikované, ten člověk obrovsky pochopil. Žije někde kolem Pardubic, v nějaké vesnici. My jsme se setkali asi dva roky zpátky, on věděl hned, že vyšla ta videa, a během roku a půl udělal veliký pokrok. Měl rakovinu žlučového, potýkal se s několika operacemi a pořád byl po nemocnicích. Pak začal na sobě pracovat a žil s úžasnou ženou. Já se s ní setkám za týden, moc se na ni těším. Tato mladá žena si prošla jakoby peklem. Vidíte, to je

opravdu scéna. Ale ona je také velmi dobrá. Tato žena čekala druhé miminko, se svým manželem měli první dítě. Ale narodil se opravdu velmi postižený chlapeček. On byl kvadruplegik, měl všechny čtyři končetiny zkřivené. Lékaři jí dokonce řekli, že snad nedožije tří let. Už je mu asi osm, ještě stále žije. Nicméně, její manžel to neunesl a trval na rozchodu. Rozešli se a z lásky k manželovi a z lásky k staršímu synovi začala žít sama s nemocným dítětem, aby ulevila psychice manžela. To je obrovská oběť. Viděla staršího syna, ale žil s tatínkem a ona se odstěhovala. Po čase se seznámila tady s tím Petrem, který byl už v té době pod rakovinou, měl obrovské zdravotní problémy a starala se o Petra i o postiženého chlapce. Byli bez peněz, ještě takové starosti měla.

Starala se ale s takovou láskou, to si nedovedete představit, žitá víra vám změní život. My jsme se jednou za čas pozdravili přes Skype a teď v lednu se mi najednou ozvali. Psala, že je Petrovi zle, že hrozně otekl od pasu dolů, hlavně kolem genitálií, že je tam obrovské množství vody. To jsem věděla, že už nepracuje vylučovací ústrojí. Setkali jsme se a já říkám: „Péťo, tak se podíváme, jestli tam máš nějaké zápisy.“ Ale na dvojce pro mě bylo všechno čisté, tak jsem nesměla sahat. A říkám: „Trojku máš čistou, dvojku máš čistou.“ Na jedničky to bylo dovoleno, tam jsem něco dostala od Nadjá toho člověka, abych mu ulevila, ale věděla jsem, že se skutečně schyluje k poslednímu, ale on se nebál. On si vyřešil všechno s lidmi, kteří mu to dovolili. A teď tedy důležité informace, dívejte se. Prožíval dřív obrovské zlosti v původním manželství a také s otcem i s bratrem. Vidíte, trojka byla přetížená záští. On to všechno přehodnotil a druhý den ráno jsme si domluvili, já jsem měla čas v devět ráno, že půjdeme na Skype a že se na něj podívám. Ale on v noci ve tři hodiny zemřel a místo něj přišla ta Romana. Přišlo šťastné stvoření. Ona říká: „Ivanko, já jsem zažila nejkrásnější okamžik mého života. Petr tě moc pozdravuje. Viděla jsem, že už jakoby končí, najednou se jeho tělo uvolnilo, a ještě předtím říkal: „Zavolaš mé rodině.“ Hodinu si povídali. S obrovskou láskou si řekli nádherné věci. Všechno se vymazalo. Já jsem potom ještě volala otcí, otec s ním nechtěl mluvit, bratr taky ne, ale to už Péťo věděl, že je to tak správně, že je nemůže nutit. On ale všechno vůči nim vyčistil a najednou to začalo přicházet. Já jsem viděla, jak se mu protahuje krk a říká: „Řekni Ivance, že je to všechno pravda. Je to úžasný, je to něco neuvěřitelného.“ A pak najednou vyjel z toho těla ven. A já, já jsem brečela štěstím. Já jsem věděla, že už zažil obrovské štěstí při tom odchodu. Dokonce dva dny předtím to vypadalo, že odejde i můj syn, ale já jsem na to byla připravená, já jsem věděla, že jsem mu posloužila dlouhý čas a že je vězeň ve svém těle a musel si prožít tyto věci. A přišel i kvůli mně, abych se i já mohla tohle naučit.“ Já jí říkám: „Jsi úžasná.“ Takových lidí je hodně.

Nepřivlastňujte si iluzi hmoty druhých těl. Tím byste se nikdy nedostali do celku. Já vás k tomu samozřejmě nemohu nutit, každý z vás má svůj čas, ale bude to postupně odpadávat samo. Ano. Teď si představte, že jste v situaci odcházejícího. Až bude čas, budete chtít odejít, ale druzí budou křičet a budou vás volat, bude to pro vás hrozně těžké, protože v tu chvíli Bůh ví, že oni vlastně trpí. Že jsou v té iluzi. Umírající vás skutečně slyší. Je to pro ně velmi těžké, když tady někdo brečí.

Já jsem vyprávěla příběh mé vlastní sestřenice, moje maminka měla dva bratry. A ona byla čtvrtým dítětem, jediným děvčetem našeho rodu. A když už žila v Německu, já

jsem za strýcem hodně jezdila a dávala mu i hodně peněz, protože on s nimi neuměl moc hospodařit. Zemřel na rakovinu, tam byla vztahovka, obrovská ledvina. A ona první rok jenom brečela. My se vidíme jen velmi málo, ona ani léta vůbec nevěděla, co dělám. Vidíme se tak jednou za dva, možná až tři roky, protože žije v Německu a když sem přijíždí, tak má patnáct návštěv na tři dny. Ani nebyl čas si popovídat v tom smyslu, tak jsme to neřešily. Ale ona mi pak v roce 2007 volala. Vyprávěla mi příběh, který se odehrál měsíc předtím. Vyprávěla, že když táta v roce 1996 umřel, první rok hrozně probrečela, až on už to nemohl slyšet. V noci její táta přišel a říká jí: „Prosím tě, nedělej mi to, mě to hrozně trápí.“ To dělala také moje maminka mému tatínkovi. A já jsem to věděla, protože mi přišli říct lidi, kteří byli na hřbitově, že viděli maminku, jak tam křičí a brečí: „Vezmi si mě, proč sis mě nevzal s sebou!“

To je hrozné, jak ho zatěžujete. Energie zemřelého člověka žije nahoře, ale i ve vás, ten člověk zná každou vaši myšlenku. Jste to vy, tady to vidíte, zkrátka jste to vy. Abych netrápila člověka, který odešel na druhou stranu, do svého skutečného království, já to zkrátka budu respektovat, byť by to bylo moje dítě nebo partner, kdokoliv. Už z lásky, abych mu neublížovala. To je egoismus hmoty, který toho člověka tady v té hmotě chce vidět. Ale vy ho máte v sobě a nikdy o něj nemůžete přijít. On vešel dveřmi do vašeho tunelu, prožil s vámi časový úsek vývoje těla a ducha, to je součást. A pak odejde, to je všechno. Dal vám dar, dar své přítomnosti k učení. To je skutečný stav prožívání 5D.

Sestřenice se roce 2006 v Německu rozvedla, odstěhovala se o tři sta kilometrů dál. Tam ji nikdo neznal. Znovu se vdala a byla pozvaná na zahradní party, kde bylo asi pětadvacet lidí. Ale v Německu nikdo nemluvil česky. Tam zažila šok. Ona je fakt dobrá, proto Nadjá usoudilo, že smí vědět tyto věci. Někoho najednou o půlnoci napadlo, že budou vyvolávat duchy. Prosím vás, nedělejte to! Ale měla si to zažít. Nikdy nevíte, kdo seshora přijde a kdo se bude chtít vrátit nahoru nebo se na někoho posadit, to se někdy stává. Vyvolávání přes klíče, ne, ne, ne, to jsou všechno zásahy i magické, kdy vlastní vůlí voláte toho člověka sem. Nezahrávejte si s tím, je to zbytečné. Můžete tím k sobě otevřít kanál, a tím kanálem k vám mohou proudit z astrálu různé bytosti. Zapomeňte na tyto věci. Nicméně, oni z toho měli legraci. Většina lidí, kteří se do toho pouští, vůbec nic neví o těchto věcech, nedolezou ani k magii. Neví, jak je to nebezpečné a berou to jako zábavu, že se to eventuálně dělá. O půlnoci sedli k velkému kulatému stolu, bylo tam médium a dřevěná destička, kde jsou písmena a číslice. Když médium řeklo, že někdo přišel, ptali se, jak se jmenuje a v kterém roce zemřel. A destička napsala 1996. To už Evě bliklo, že v tom roce táta zemřel. Ale stále to brala jako legraci. Druhá otázka byla, jak se jmenoval. A v tom Německu ta deska napsala Jaroslav. Ona říká: „Já jsem vystřelila od toho stolu. Dva roky jsem nekouřila, tam jsem někomu ukradla cigaretu. Teď jsem tahala, nervózní a brečela jsem.“ A to byl už deset let po smrti. Oni na ni volali: „Vrať se, on tady na tebe čeká.“ Ona říká: „To bylo něco neuvěřitelného. Tak jsem se tedy vrátila zpátky, klepala jsem se jak sulc, načež tedy on se ptal a ta destička napsala: „Jak se má Marek?“ To byl jeho jediný vnuk. A „Jaké máte počasí? Kolikátý máte rok? Jé, to už jsem deset let mrtvý.“ Ano, takovéto měl reakce.

A ti seshora nás vidí, jako když se podíváte do mikroskopu a vidíte jakoby tkáň. Ano. Oni nevidí počasí, to není možné tam vidět. Ani se netrefí časově, můj táta mi například

ke čtyřicetinám přišel popřát čtrnáct dní dopředu. Moje tělo při tom dělalo takové věci, že jsem se bála o Lucku, aby nepotratila, protože už čekala Giovánka. Byla jsem šťastná, že Lucka tvrdě spala. Ono mě to jako by vytáhlo napůl z těla. Já jsem spala, Lucinka vedle mě a najednou ten táta přišel a přál mi. Říká: “Holčičko moje, konečně už je ti čtyřicet.” Protože ve čtyřiceti jsem měla potkat mého skutečného muže a měla jsem naplánovaný šťastný život. Tam nahoře věděli, že velké zkoušky, které jsem tam měla, už skončily. A jak jsem byla vykloněná z mého těla, abych ho viděla, byla jsem jako paralyzovaná. To je jediný způsob, jak vám to Nadjá umožní. Já jsem mluvila, ale jako po mrtvici. A říkala jsem: „T a t i.“ Ozývaly se takové skřeky, ještě že Lucka vedle spala. Pak odešel a já jsem jen dýchala: „Spí.“ Byla úplně pohroužená ve spánku, oni nahoře nedovolili, aby se vyděsila. Ano, i takové věci jdou. Když už jste v hodně zeslabené hladině, budou se vám opravdu dít veliké zázraky, které běžně ani nemůžete lidem vyprávět. Já vám to vyprávět smím, protože jsem váš učitel. Učitel těch, kteří jsou ochotní mě poslouchat. To je vlastně paralela, která musí jít současně. Mnozí lidé by mě považovali za blázna a považovali by mě za blázna velmi dobře.

Dotaz: Chci se zeptat, když požádáme o pochopení věcí, a pak přijde nabídka, nemusí to být hned potom a může to být třeba zkouška, třeba je to nabídka na nějakou magii. Rozlišíme, že toto je to, co k nám mělo přijít, a toto že ne?

Ivanka: To je velmi dobrá otázka. S každou žádostí byste se měli obracet na Nadjá. Ale pozor, vy už víte, že i Satan je archanděl a je velice chytrý. A Nadjá spolupracuje se Satanem, to už také víte. To znamená, když Nadjá ví, že někde máte jakoby rezervu, tak musíte být prozkoušeni. Ale budete sami varováni nitrem, poznáte to snadno. Jakmile bude v té nabídce jakékoliv zasahování nebo ovlivňování, tak do toho nikdy nelezte. Nadjá si vás už ochrání a celý život se vám pak změní. Dívejte se pozorně. Já jsem Duchem křtěná, už jsem vlastně v páté dimenzi. Ano, to je kristovství, tím jste ukřižovali Ego a jste naplněni Bohem. Už nikoho neodsoudím, už jsem byla opravdu hodně prozkoušená a Nadjá ví, že už to není možné. Tehdy, když k vám někdo přijde a chtěl by vás jakoby podtrhnout nebo ublížit nebo ošálit, cokoliv, strhnout vás do nižších rovin, tak pocítíte to nitro v tom člověku. Já jsem nikdy nešťourala do toho, co si druzí myslí. Naopak, stačí jenom pocit, protože on je stejný ve vás jako tady, a to nitro vás varuje. Přijde takový ten pocit – NE! Poslechněte hned ten první pocit, co přijde. Jo, je to zbytečné. Stejně se to bude dít ve vícero rovinách. Já jsem byla vždycky varovaná i zvnějšku. Najednou někdo něco řekl. Pozor, ten člověk si to ani nepamatoval. Bůh se začne objevovat, jestliže jste čistí a morální, skutečně ani myšlenkou nikde neujedete útokem na někoho druhého, tehdy se spojíte. A Bůh mluví i přes lidi pusou, ale mluví i z nitra. A začne mluvit i z věcí. Což se vám dneska možná zdá divné.

Já mám velké zkušenosti s mými auty. Měla jsem čtyři auta a je to stále intenzivnější. Když se mi má s tím autem něco stát, já to opravdu cítím. Úplně bytostně cítím, že jsem spojená energií z mého nitra, Bůh mi to dá vědět. Proto se mi děje i méně zádrhelů a když se stanou, tak se velmi rychle odbourají a vše se skutečně doladí. To varování skutečně přichází. Tady jde o to, abyste se skutečně stali celkem. To je velmi důležité. Ale z lásky. Ne proto, abyste tyto věci uměli. To už by zase bylo zesílení hladiny Ega.

Dejte si pozor, on vám bude nabízet nenápadně různé věci. Ne, ne, ne. Žádné, zejména vaše volní procesy (prosazování vlastní vůle), z těla nesmí vycházet. Včera jsem vám vyprávěla, že vám pak bude ukázaná budoucnost, ale musíte reagovat, jako byste o ní nevěděli. Ano, i to by byla přítěž. Věřte mi, já jsem byla prozkoušená až nadoraz z lásky k vám. Ale to pro mě byla hračka. Oni věděli, kdo přijde. Můj muž si dělal jeden čas starosti a oni mu říkali: „Neboj, ona to dokáže.“ Je nastavené v programu, co Božství dokáže, ohlídá si člověka, který přichází připravený a prozkoušený. Stejně podmínky máte v sobě, jinak byste odmítli tyto informace. Dávejte pozor, musí to být čisté. Vždycky se vsuňte do druhé strany, co je vám odhaleno, aby tam někde nebyl egoismus. A kdybyste trochu pochybovala i jedním procentem, tak do toho nechodte. Pak přijde úleva: „Nebudu to řešit, nechám to, jak to dopadne, ono se to vyřeší.“

Skutečně bych moc nelezla na internet. Satan někdy dělá i to, že jste na tom závislí. Něco tam stále hledáte, brouzdáte. Ne, máte mít klid, běžte na procházku do přírody. V přírodě se vlastně děje všechno, co má. Jste součástí přírody, jste skutečně také hmota tohoto světa, vy jste matka Země. V přírodě vidíte, jak všechno funguje a nikdo to nemusí řídit. Vy jste stejní, jen jste navíc dostali něco, abyste splynuli vlastním odkládáním těchto pocitových egoismů, prosazování svého jména a těla, ale vědomě. Jste vyšší než tato fáze přírody, už jste Vědomí, máte svoji výraznou inteligenci a musíte se zpátky vědomě vrátit. První tři dimenze: jednička, dvojka a trojka jsou v absolutní nevědomosti Boha. Přesto se Bůh občas objevuje, to je tím, jak se všichni postupně vyvíjíte, ty informace tu jsou. Bible jsou psané i Starý zákon. A před ní byly další, jiné příkazy. To je zbytečné, aby si lidstvo pamatovalo, vždycky se nechává poslední a předposlední a další se z paměti vygumují. Ale budete si vzpomínat třeba na životy z Atlantidy, přijde to samo. Tam nás bylo hodně. A byť ta společnost byla hodně vyspělá, žili tam jen černí a bílí mágové. Inteligence této společnosti byla vysoká, měli jsme k dispozici obrovské množství různých vynálezů. Lidstvo to zase bude mít. Ale tam probíhal ještě boj přesně jako v Harry Potterovi, bílí proti černým. My jsme tenkrát byli bílí mágové, a přece jsme podlehlí tomu boji, dopadlo to katastrofálně. Ale je to vývojová fáze. To je dvanáct tisíc let zpátky. A bylo hodně dvoutisíciletých údobí. Tak vidíte, jak se ten vývoj posunuje. Ještě se ptejte, je důležité, abyste se ptali.

Dotaz: Já se chci zeptat na automatické psaní.

Ivanka: To je vlastně odevzdání tomu vyššímu Nadjá nebo někdo tam chodí z těch vyšších hranic. Měli byste se raději ptát jenom na věci vývojové.

A když to přijde najednou samo a donutí vás to něco psát?

Ano, ano. Já jsem nedávno mluvila s ženou, kterou pokouší Ego, protože se hodně očišťuje, rozumí tomu, už ví, že to funguje. Ale v tomto životě ještě sama zasvěcovala. Nebrala si peníze, ale dělala zasvěcování přes reiki, to je ovlivňování. Ale všechno opravdu pochopila a měla velké problémy se svojí dcerou, celoživotní. Až se to vyhrotilo, načež jí to zdemolovalo celé tělo. Ale najednou začala žít podle základních přednášek a její dcera se začala měnit. A říkala: „Opravdu vidím neuvěřitelný pokrok a všechno je úplně jinak, než bylo. Vím, co jsem v minulosti dělala egoistického.“ Já

říkám: „Žádné výčitky, to je nastavený vývoj, to je v pořádku.“ A ona říká: „Ale on mě pokouší. Třeba mi najednou něco jako otázka přijde do hlavy a ta hlava mi začne kývat nebo ruka. Co mám dělat?“ Já říkám: „Ignorovat, to stačí.“ On vás nechce pustit.

Já jsem nedělala v minulosti magii. To už jsem měla za sebou. Já jsem v minulosti v té pětce už žila, proto jsem přišla čistá, ale přišla jsem k mým dětem, které se ke mně měly narodit. A ještě dvě děvčata jsem vychovala. A ty čtyři holky byly úžasně čisté, ale ještě vycházely z bílé magie, to znamená dopad černé magie. Moje mladší dcera si zažila neuvěřitelné věci. Její chlapec, co s ní chodil, používal hodně černou magii. On na nás posílal neuvěřitelné věci. Mě se tedy bál jak čert kříže. Představte si, oni jednou měli přijet, to už byla vdaná. A ona mi den předtím volala a říkala mi: “Ty, mami, já se bojím. Jak mám ty malé děti, kdybych náhodou toho človíčka potkala...” On na ni nemohl zapomenout. Takový člověk se upne na někoho vyššího. Ale jestliže je člověk vývojově vyšší, tak ho ten zezdola nemůže ovlivňovat. Pro černé mágy je to peklo, když nikoho nemohou ovlivňovat. A já říkám: „Péťo, prosím tě, neboj se.“ A představte si, večer jsem se šla projít, jdu po chodníku, máme tam Billu, a pak je vjezd do parkoviště, tam jsem přecházela a najednou jsem tohoto človíčka viděla, spadl mi do hlavy. Budeme mu říkat třeba Roman, abychom nepoužívali pravé jméno, jmenuje se jinak. Říkám si: „Já ho asi potkám, když mi spadl do hlavy.“ Tak jsem se rozhlížela a nic, říkám si, že blbnu. Pak jsem se prošla.

Druhý den dopoledne jsem šla nakoupit do té Billy a přesně na tom místě, kde mi včera spadl do hlavy, najednou vidím, jak šel proti mně. Ale to spolu už dávno nechodili. Říkám: „Jé, ahoj, Romane!“ - „Jé, dobrý den!“ A já: „Jak se máš, léta jsem tě neviděla.“ Dva nebo tři roky jsme se neviděli. On se usmíval tak jako strnule. Já jsem taková otevřená, všechno každému řeknu. Já všechny miluji i jeho. Mně je jedno, co dělá. Právě proto, že on to neví, se na mě nemůže dostat. Tak mu říkám: „Představ si, že jsem tady na tom místě včera přecházela a najednou jsem měla pocit, že tě uvidím, tak jsem se rozhlížela a ono je to až dneska.“ Viděla jsem na něm ohromný strach. A když jsem odcházela a rozloučili jsme se, došlo mi, že věděl, že ta Péťa přijíždí v srpnu do Čech. On fakt něco plánoval a byl vyděšený, že já to vím. Nadjá vědělo, že se to musí dozvědět. Tam byl takový strašný strach. Napřed jsem si říkala proč, když jsem viděla strach v jeho očích. Vidíte, čistý člověk. Nic neudělal, toho člověka vlastně ochránilo moje nitro v tom dobrém slova smyslu, mé nezasahování. Z mé strany to bylo krásně čisté chování. Černí mágové pak neví, ve svém vývojovém stavu si myslí, že děláte nějakou vysokou magii, kterou ještě nejsou vůbec schopní najít.

Jak jsem vyprávěla dneska o tom černém mágovi v Teplicích, jak jsem slyšela to jméno, pamatuji si na něj. Kdysi dávno před lety byl léčitel a dneska je na tom velmi špatně, je o berlích, nemůže vůbec chodit. Většinu léčitelů to teď dohání, protože zasahovali a nevěděli to. A tento dělal opravdu i černou magii. Poprvé mi takový člověk přišel do cesty, tak jsem si říkala, že je to pro mě zajímavé. A měla jsem tenkrát něco s břichem, něco mě tam bolelo. Já jsem mu to dala najevo a on říká: „Jestli chceš, pomůžu ti.“ - „Tak jo.“ Sedla jsem si a čekala, co se bude dít. A najednou odskočil, jako když ho kousne zmije a kouká na mě. Proběhlo mi hlavou, co blbne, jsem úplně normální člověk. A on mi říká: „Ty máš hodně vysokého mistra, vid’?“ Pro mě kecal blbosti. Já

říkám: „Jo? A co říkal?“ Nechtěla jsem to úplně zlehčit. A on byl opravdu zaražený, měl nějaký nečestný úmysl, byl na ženské. Ten mistr mu prý říkal: „Buď na ni hodný.“ A on: „Ale já ho neznám, on je z nějaké velké výšky.“ Tak mu říkám: „Vidíš? Tak ho poslechni.“ A bylo to. Občas mi pak říkával: „Ty máš hodně velkou ochranu.“ On na mě něco posílal, ale na mě to nefungovalo. Já jsem kolikrát v noci měla stavy, kdy jsem věděla, že se kolem baráku něco děje, protože mě vzbudilo, jak mi rotovalo srdce, ale to byly metry okolo baráku. To bylo velmi zvláštní a věděla jsem, že zevnitř to Božství dělá něco jakoby samo. Mojí vůlí to nikdy nebylo. Ano, vám se pak nikdy nemůže nic stát.

Kdybych od tohoto světa chtěla slávu, to bych hodně narazila. Ne, naopak. Už jsem o tom mluvila. Odevzdám vám, co potřebuji odevzdat, pak se také stáhnou do ústraní. Budu tam pro vás, jenom kdybyste si potřebovali popovídat nebo cokoliv vyřešit, ale musíte to vždycky udělat vy sami. To pochopení a vyřešení je strašně důležité. Nechtějte od jiného člověka, aby udělal čáry máry fuk. Ne. Všechny zázraky přijdou, ale až přes vás, přes vaše nitro. Já vás vedu k Otcí. To znamená, že pokud pochopíte, sami se překlenete, stanete se živoucím Otcem, on si vás pak převezme. To je jediná moje úloha. Mám tady ještě jednu úlohu, která přichází, protože ten Otec na mě někde mluví, teď se to stalo v minulém týdnu třikrát, přes pusy různých lidí. Tak se to ke mně asi blíží. Je to krásný úkol, ale obtížný. A už mi to bylo avizované v mých osmnácti letech, pak se to objevilo v třiatřiceti a teď už je to v březnu. Je to pro mě údivné, ale až budu smět splnit tento úkol, asi na půl roku zmizím. Vy budete mít přednášky, budete se mít o co opřít. Bude toho tady hodně díky Danovi. Já budu teď potřebovat trošku klidu, odpočinout si a dělat jiné věci. Ale samozřejmě budu i na statku, tam mě určitě najdete. Nebudu ale pak takto veřejně jezdit, to by bylo nemožné.

Já se vrátím k těm lidem z Jemnice. Nedávno jsem mluvila s Ivanem, už se občas díval na ten můj horoskop a říkal: „Ty tam máš zvláštní věc, to není moc často vidět. Máš tam mystické psaníčko.“ Já říkám: „Co to je?“ A on: „To je to soubor tří planet, které jsou skutečně jenom poslání, že tady máš úkol. Máš tam balíček a máš tam nastavených hodně, ale hodně šťastných okamžiků. Ty sis opravdu uměla vybrat osud.“ Vidíte, i ten horoskop ale musí být přesný a měl by být udělaný od člověka, který je ještě i čistý. Aby tam nezasahovalo Ego a nepokřivilo ten obraz. Ale nikdy, prosím vás, se neptejte na to, co se má dít. To ne, někdo z vás by to třeba neustál, to je zbytečné, máte tam všechno nastavené. Jestli jste třeba někdy byli u nějakého takového člověka, budete vědět, že je tam vidět třeba i zhoršení zdravotního stavu. Skutečně k tomu dojde, všechno máte nastavené. Tady jde jen o to, abyste pochopili, že opravdu všechno je program vývoje celku. A vy jste součástí. Zkuste si představit, že Bůh nahoře vidí už plné komůrky lidiček, ale tady jsou ještě další komůrky, které nejsou zaplněné. To jsou lidé, kteří se ještě nenarodili, protože tady v tom čase to ještě není. Když už jste se vrátili sem nahoru, tak tady předtím jsou ty prázdné komůrky, zkuste si to představit jako pláštěv. A vy si řeknete: „Tato komůrka je moje. S těmito rodiči, s těmito dětmi, s těmito partnery, s těmito průsery... To je přesně ušité na mě.“ Tak to funguje. A tam vzadu jsou zase ti, kteří odcházejí a čekají na další vývojovou komůrku, která jim padne jak prdel na hrnec nebo hrnec na prdel. Ano, přesně tak, osud je kompletní.

Dotaz: Ivo, já rád děkuji, mně to přináší energii. Je to správně? Děkuji Otcí.

Ano, pozor! Víš co, děkuje se i tím, že jsi spokojený.

Já se tím nějak utvrzuji v té spokojenosti, nevím, jak to přesně vyjádřit...

Ivanka: Vlastně to je takový kolotoč, který se podporuje. Nemusíš to říct pusou, on tě neslyší, on nemá uši, ale tím, že jsi v klidu, děkuješ. Pozor, tady jsou synonyma, spokojenost rovná se klid, to znamená klidová reakce při jakémkoliv zádrhelu. To je přijetí. To je vlastně to samé, rovná se přijetí, rovná se pokora. To je ta pokora. Teď se něco posralo, bum, a já jsem v klidu. Ano, ono se to vyřeší. To jsou všechno stavy, které se rovnají děkování, váš čakerní systém neucpete. Někdy se na té čakře uzavřete negativní emocí, ten boží človíček se jakoby smrští a už se tam nemusí nalít. Ten člověk už neděkuje, něco odmítá. A zase, nemusí neděkovat pusou, neděkuje tím, že vytvořil tu odmítavou emoci. Ale tím si sám k sobě nenajde cestu, protože on je i v tom druhém člověku, vůči kterému nebo které situaci vytvořil tento impuls. Jediná cesta, která vede dopředu, je směrem k Otcí neboli k vám samým, proto musí přijít zásadně nová podobná situace, nový člověk, který vám něco udělá, abyste to jednou už konečně zvládli. A opravdu se to vrací. V určitých časových intervalech máte hrozná osudová zatížení. Pak vás nechají chvíli odpočinout, abyste se z toho úplně nesložili, a pak to zase začne znovu. A opravdu se to doladuje až do vymizení.

Pan doktor Tomáš s Mílou vždycky říkali, že jsou to takové otočky vývoje do spirály. Je to vlastně stejné, my respektujeme i vývoj vesmíru, protože byť se vám zdá, že se točíme na stejném místě kolem jednoho slunce, tak jdeme všichni do spirály, protože vesmír se rozpíná, tak to slunce stoupá. Když si vezmete, že někde dole bude ten třesk a vesmír se rozpíná, tak vlastně to slunce jede. Jenom zdánlivě stojí na místě. Když kolem něj rotujeme, my vlastně jdeme taky kolem něj do spirály. Proto ty roky, když třeba sáhnu na časový údaj, řeknu rok – nic. Když tam není nic, tak je to menší než rok, pak řeknu měsíc – bolí to, dva měsíce – bolí to, tři měsíce – nebolí to, tak je časový zápis dva až tři měsíce. Mezi úsekem, třeba dneska je osmého – mezi osmým přes tři měsíce už to nebylo, a v osmém před dvěma měsíci už to bylo, tak v tomto měsíci, osmého až osmého, jste udělali odmítavou reakci. Je to přesně všechno nastavené a je to právě v těch spirálách, které s námi vlastně rotují, protože i vy jako bod rotujete i s tou planetou. Vidíte, jak je to jakoby energeticky zaznamenané. Bůh je geniální záležitost, geniální...

Iva Adamcová – Rusava 2013: 3.část

Týden před Velikonocemi bylo domluvené aurické sezení. A ta paní Marta mi předtím psala, jestli může ještě přijet i její kamarádka. Ona se také jmenovala Iva. Já jsem jí řekla: „Marto, neztejte se, já jsem dopoledne jediný víkend doma. Dopoledne mám tři hodiny pro jednoho, to už bych nestihla. Odpoledne v jednu hodinu někdo přijde a druhý den také, tak to nejde. Až vás přiveze ta paní, můžete si tam obě sednout, když vám to nevadí. A už jenom, že to posloucháte, už to vám doladí. Obě tedy přijely spolu s tím, že ona nebude sedět s námi v kuchyni, ale že si sedne v obýváku. Ale byly otevřené dveře, všechno slyšela. „Proč si nesednete k nám?“ - „Ne, ne, ne, já budu tady.“ A když jsme skončily aurické sezení s paní Martou, tak se smála a říkala: „Co ve mně se dělo! Když jsem to slyšela, tak se ve mně tím povídáním odbourávaly věci, bolelo mě rameno, pět minut nic, pak zase noha, pak ucho.“ A jak se to otevíralo, tak říká: „Prosím vás, já se potřebuji zeptat na jednu důležitou věc. Víte, já jsem už docela dlouho na cestě a potkala jsem jednoho člověka, který byl mým učitelem...“ Nikdy se nenapojíte na někoho, nehleďte žádného učitele. Učitele máte v sobě. Přes vaše srdce se k němu dostanete lehce. Skutečně nepotřebujete žádného vůdce, pokud si ten vůdce ještě připadá jako vůdce, tak je pod jhem egoismu. Já jsem to viděla kdysi dávno, když jsem přednášela doma lidem. Občas přes někoho přišli, jako že by třeba šel k někomu jinému. Já jsem byla hrozně ráda. Já jsem nezažila žádný souboj takových těch jakoby učitelů, já ne. Pro ně jsem byla učitel. Ne, já jsem jim napřed dala informace, tečka. Ale jsou lidé, kteří jistě budou bojovat o to prvenství. „On je špatný učitel, já jsem dobrý učitel!“ Ne, jestliže ten člověk cítí, že zrovna to potřebuje, je to pro něj to nejlepší. Já respektuji jeho Nadjá neboli svoje vlastní. Vidíte to? Tady je souhlas.

A ta žena říká: „Já jsem měla tak úžasného učitele, ale on si ode mě půjčil obrovské peníze, já vám ani nemohu říct kolik. Ty peníze byly na rekonstrukci mého domu a on mi je nechce vrátit.“ A přišla otázka: „Jak to, vždyť byl mým učitelem?“ Já říkám: „Pozor! On je vaším učitelem.“ Ona na mě třesla očima. Víte, to není „byl“ a „je.“ To už je zase vůle toho člověka. Ne. On vás ten člověk nechá projít vším, co přináší. Já říkám: „Jestli mu budete v noci spílat, že vám dluží miliony, tak se jich nikdy nedočkáte.“ Ona říká: „No, já jsem to udělala.“ Já říkám: „Omluvte se. Nemusíte ho ani potkat osobně. Normálně s ním mluvte, buďte hodná, nějaký čas vydržte.“ Ano, protože ten, kdo ty peníze nevrací, je tento špunt-egoismus člověka, který chce ty peníze mít. Ona říká: „No, je pravda, že už promluvil, protože jsem na něj nekřičela, to jsem prožila v sobě, v posteli v noci, že by mi měl ty peníze už konečně vrátit.“ Já říkám: „Vidíte to. Nežijte s žádným odsudkem, nenechte se vaším egoismem strhnout k tomu, abyste ho odmítla. Ne. Přehlížejte jeho egoismus.“ Já jsem zažila něco podobného a ten příběh už je hodně známý, ten už dneska nebudu vyprávět. Já jediná jsem dostala zpátky peníze od stomatologa. Od zubaře, který dodnes dluží různým laboratořím po celém Severočeském a Středočeském kraji obrovské částky. Mně dal dokonce šestnáct korun navíc. Tehdy, když se spojíte, Bůh mluví přes všechny.

Já jsem včera zažila krásnou věc. Protože s maminkou už asi sedm osm týdnů zateplujeme dům, tak tam chodí parta zedníků. Jsou strašně fajn. Já ty lidi miluji

všechny, ať jsou, jací chtějí. A oni opravdu makají. Jsou čtyři, dva starší muži a pak dva takoví kluci s náušnicí, zase úplně až extrémně mladí. A všichni jsou opravdu šikovní a jsou fajn, vždycky splní, co po nich s babičkou chceme, i věci, které by nemuseli dělat, když vidí, že tam něco děláme. Všimli si, že každý pátek někam odjízďím a buď nesu tabuli, nebo kufry. A včera mi dělali u okna mezi pokojíčkem a kuchyní, dávali tam druhou vrstvu lepidla a pak už půjde ta mnichovská omítka. Já jsem ještě ráno sázela mangold, jak teď byly ty deště, tak jsem nechtěla, protože jsem si říkala, že se mi to vyplaví. Používám semínka z Itálie, беру si je sem a sázím si je, pak dělám Minestrone. Myla jsem si ruce a oni dělali s těmi hladítky, žertovali a hulákali na mě. Já občas vyběhnu do auta nebo ven, jdu pro práci, vždycky je pozdravím a něco pronesu. A nitro toho člověka cítí, že se na ně nedíváte jinak nebo s odsudkem, cokoliv. To cítí vaše nitro vždycky. Já říkám: „Jedu pryč, tak se s vámi loučím a uvidíme se až v pondělí, buďte na maminku hodní.“ A smála jsem se. Oni: „Na shledanou, na shledanou, hezký víkend, užijte si to.“ Najednou ten jeden říká: „Mně se bude stýskat.“ A bylo vidět, jak se zarazil, ta pusa to řekla sama. Já jsem se smála, ti druhí dva koukali a říkám: „Mně taky.“ A oni všichni: „Ha, ha, ha.“ Ano, pak se to prolne, lidé neví, že ten Bůh v nich jakoby tím hýbe, tam je jednota. Takovéto neuvěřitelné věci jsem zažívala.

Můj program byl, a to víte, že jsem ve svém životě měla tři muže. V životě jsem nikomu z nich neublížila. Naopak mi byli velmi potřební. Můj druhý partner byl neduchovní, ale moc hodný člověk. Můj program s ním byl spojený s výchovou jeho dvou čistých holčiček. A pamatuji si, že když se blížilo mých čtyřicet a měl přijít můj skutečný muž, děly se najednou věci, aby mu to došlo. Pozor, už když jsme spolu začínali chodit, pamatuji si, jak mi najednou na tom rande říkal: „Já vím, že mě jednou vyhodíš.“ Říkala jsem si, že je to pitomost, to bych nikdy druhému člověku neudělala. A vždycky přišel takový stín... A to už jsem si tenkrát říkala: „Co tam v té budoucnosti je?“ Ale věděla jsem v dětství o svém skutečném partnerovi. Pak se udělá takový poklop, kdy vás zase nechají uspat. A najednou uplynula doba, to bylo tak dva, tři roky, než jsme se měli rozejít. Jednou přišel z práce a byl takový zvláštní. Málo mluvil, jako by mi chtěl něco říct a bál se. A pak to přišlo, za dva dny se to otevřelo. On byl elektrikář a slaboproudař. V práci jim chyběl silnoproudař a odvolali ho k opravě nějakého velkého transformátoru. On byl šikovný člověk. Měl izolovaný šroubovák, ale někde tam sáhnul a říkal: „Já jsem dvě hodiny viděl jen světlo a myslel jsem si, že jsem oslepl, že už nikdy nebudu vidět.“ Ale pozor, tím v něm Nadjá otevřelo intuici. Už se děly kolem mě podivné věci a on to vnímal. Začal se mě bát, ale ta intuice se otvírala. Najednou mi nerozuměl. Já jsem dělala tak altruistické věci, a tak čisté. Jemu už chyběl k tomu náboj. To bylo dva roky potom, co mi otevřeli kanál, tam to bylo. A on z toho byl chudák nešťastný, velmi mě miloval. Načež se začaly otevírat další vhledy, protože to Nadjá ho chtělo vyděsit. Blížil se totiž bod, kdy jsme se měli rozejít.

Pamatuji si, jak jednou přišel unavený z práce domů, holky se koukaly v obýváku na televizi. On zasedl před televizi a já mu říkám: „Já ti přinesu večeři nebo chceš jíst v kuchyni?“ On na to: „Prosím tě, přines mi to sem, já jsem tak unavený.“ Naložila jsem talíř, jdu k němu a on třeštil oči před sebe na tu televizi, ale bylo vidět, že ji nevidí. Takové to, jak koukáte ven, ale přitom dovnitř. Říkám: „Jirko, večeře.“ A nic. „Dlabanec. Uuuu!“ A on: „Já budu žít do třiačtyřiceti.“ Já říkám: „Jirko, co ti je, bolí tě

něco?“- „Ne, ne, ne.“ Nadjá mu ukázalo náš společný končící program a tím víc se bál, byl najednou vyděšený. Představte si, mně to došlo až potom. To se stalo dva roky před rozchodem, protože my jsme se rozešli v době, kdy mu za měsíc bylo čtyřicet čtyři. Tak mi došlo, že se mu neukázalo, do kolika bude žít, ale jak dlouho bude žít se mnou. Ale od té doby měl strach. Nadjá potřebovalo narušit tyto programy. To se vám skutečně děje všem. Cítíte, když se blížíte, třeba i v tom partnerství, k nějakému zlomu, skutečně ať děláte psí kusy, tak se nedaří. Všechno je najednou jakoby špatně. Protože jakákoliv snaha vyplyne v něco špatného, co vy považujete v tu chvíli za špatné, ale ne, není. Vy potřebujete i z končícího vztahu, když už eventuálně mizí, vyjít čistí. Udělat pro to skutečně všechno, abyste vylezli s čistým svědomím, že jste nepoznamenali svůj čistý štít. To je velmi důležité. Jsou věci, které jsou skutečně nastavené, budete zírat.

A vůbec, Bůh mluvil celý můj život, protože jsem sestra v Kristu. Princip je jednoduchý: jste Bůh, který se potřebuje stoprocentně nalít do těla, které má svůj osud stanovený. Jestliže cokoliv odmítnu ze svého osudu, třeba jen na malou chvíli, okamžik nebo čin druhého člověka, představy, něco, co skutečně nechcete a patří to do vašeho okruhu, co se děje okolo vás, zúží se kanál a vy-vaše skutečná osobnost Boha nemůže zaplnit tělo. A proto vás tělo bolí. A hlavně se pak zhoršují stádia osudu, protože ten Bůh se tam chce nalít, proto se dějí ty jakoby špatnosti. A vidíte, proto jsou to dobrosti. Říkám kravinu. Nejsem moc zdatná v češtině, což je podivné.

Lepší taková čeština, než takové to zavádění cizích slov...

No to ne, to já bych si to počestila. Když třeba přijedou všichni z rodiny, tam je angličtina, francouzština, italština. A když odjedou, já plácám takové krávovinu. To se kolikrát fakt směju, co ze mě padá, taková směsice slov. Vůbec se i nasmějeme, ty jazyky skýtají takové krásné přesmyčky a kličky.

A mluví vnuci česky?

To bylo zvláštní, když jsem tady měla Frančí, je to asi tři roky zpátky. Velcí kluci byli na táboře a já s malými prcky, to ještě Kubíček byl miminko. Frančí a Rafael – jedna Italka a jeden Francouz. Já italsky mluvím, ale francouzsky ne. Ale bylo úžasné, že tam byl Rafael, já jsem zjistila, když mluvím italsky, vlastně poškozují ty italské děti. Rafael mluvil víc česky, protože musel. Já jsem kvůli Rafaelovi mluvila česky a Frančí obrovsky zabírala. Jednu noc, to tady byli už týden, jsem zažila nádherný okamžik. Šli jsme si lehnout. O půlnoci jsem vstala, šla jsem čurat, spláchnu, zavřu dveře na záchod, lehnu si a najednou ta malá italská holčička po týdnu v Čechách vzdychla a řekla: „Tatínku!“ Česky. Ona mluví po týdnu česky! To bylo neuvěřitelné. A vůbec ty děti byly úžasné. Tady vidíte, že si děti samozřejmě vybírají hmotu, ve které se rozvíjí vývojově. A Rafael taky udělal neuvěřitelnou věc, to vám musím vyprávět. Já jsem učitel a vím, jakou reakci potřebuji zachovat.

To se stalo o rok dřív, to byl Giovánek dole v aule v hotelu a tam nějaká rodina: „My si půjčíme Rafaela.“ Ty děti jsou fakt tak super, že mi je vždycky cizí lidé berou. Říkám: „Počkejte, počkejte, já s ním také chci být.“- „Tak my si půjčíme Giovánka.“ Giovanni byl tenkrát větší, to mu bylo asi jedenáct a letos už mu bude čtrnáct. Dole hrál pinčes

se staršími kluky. Rafaelovi říkám: „Ty pojď nahoru, já tě vykoupu a ty přijď za půl hodiny nahoru.“- „Jo, jo, přijdu.“ A fakt je na něj spolehnutí. Mezitím se Rafael vykoupal, sedli jsme si na letiště a dali jsme si na to letiště Člověče, nezlob se! Ty matrace byly měkké a jak byl opřený ručičkou, tak se udělala v té matraci díra. A jak hodil kostkou, tak se mu k té ruce dokutálela kostka a já jsem viděla, že tam nemá šestku. A teď přišlo Ego a udělalo: „Šééést!“ Vzal figurku, že si nasadí, já jsem koukala a neřekla jsem ani slovo. Já jsem ho vevnitř neodsoudila, jenom jsem čekala, jak se zachová jeho nitro. A on si nasadil, kouknul na mě a řekl: „Ne, tam nebyla šestka.“ Já mu říkám: „Tedy, teď jsi mi udělal radost, vidíš, teď si ji zasloužíš.“ A představte si, on hodil a měl ji. Pak třesl oči. „Vidíš, teď sis ji zasloužil!“ Vidíte, to je také synonymum magie, takové prosazovací, chtít jakoby všechno kamuflovat. Ale pozor, vy z toho nemůžete mít radost. A ten kluk ví, že to je podvod. Ten člověk z toho nemůže mít radost, že vyhrál.

Každé to dítě se vycvičilo jinak. Pamatuji si, když byla malá Petruška, to bylo ještě v Solopyskách na chalupě. Já jsem to do těch dětí vždycky bušila, protože jsem věděla, že Ego chce vyhrávat a že se musí naučit i prohrávat, to patří k soutěži. Stačí zúčastnit se. Tečka. Jakmile mě drtí pocit, že mám vyhrát, už se nemohu radovat ze hry. To nejde. Tam je takový ten třes, to už kazí radost ze všeho. Tenkrát naše Pěťa se mnou hrála Člověče. Já jsem ji snad šestkrát, šest kol po sobě, vyhodila před domečkem. A pak třeba zase měla šest šestek, objela to a zase – pic! Celá rodina to sledovala, to byla úplně euforie, jako když vidíte hodně napjatý basketbalový zápas. Všichni: „Jó, jó, jó, už tam bude!“ Ona vždycky objela, teď se zvedala ta euforie a prd, zase rána. To byla taková šleha. A vždycky chtěla začít brečet, úplně se klepala, zalily se jí oči, jak se valí slzy, než se překulí. Já říkám: „Vydrž, vydrž, házej, musíš znovu!“ Ona zase hodila, zase šest. To bylo asi třikrát, nakonec vyhrála. My jsme pak všichni úplně odpadli. To bylo tak vyčerpávající. Ale ta holka to uměla. A Rafiček, ten byl taky kouzelný v tom, že ze začátku to neuměl. Giovánek už to uměl, ten byl dobrý, ale Rafael ne.

Pamatuji si, jednou jsme byli s babičkou, hráli jsme s ní Člověče nezlob se a Giovánek tam taky byl, my jsme ho vyhodili x-krát. A najednou vidím to Ego, jak přijde: „Já to řeknu papá.“ A seskočil z té židle, to bylo něco na mě. Otočila jsem se a říkám: „Ty to řekneš papá? Já to řeknu papá! Hanbáři jeden. Ty neumíš hrát, ty neumíš prohrávat.“ A on: „Tak jo.“ Tu prdel zasunul zpátky na židli a pak vyhrál. Ano, nesmíte se dát, musíte bojovat, ne proti tomu dítěti, ale proti tomu Egu. Pro mě je to hra. Mě to tak baví. To je takové požehnání pak vidět, jak se ten člověk formuje. Nesmíte dovolit, aby Ego nad tím člověkem zvítězilo. Vy je potom osvobozujete. To je důležité. A nebojte se, kdybyste si už svým egoismem mysleli: „Nic se mu nesmí stát,“ tak ho zkazíte, vy ho rozmazlíte. Svět se s ním nikdy nebude mazlit a nebude mu dělat ústupky, ale ten člověk to bude chtít. Já jsem to zažila u mého prvního manžela, byl takto zkažený. Ale záměrně, to je cíl osudu. Já jsem vždycky věděla, že to nedovolím. Ten člověk celý život trpí, protože chce být dodnes první.

Já jsem vám vyprávěla, jak jsem mu dala strašnou ránu. To byla darda, kterou jsem si pak už v životě nedovolila. Když jsme se koukali na nějaký důležitý zápas, buď v hokeji, nebo ve fotbalu, já nevím, myslím, že to byl hokej Rusko nebo Sovětský svaz a Čechy.

Pro mě je dobrý gól z jakékoliv strany, tam jde o to, že síť se třepe. Já jsem začala rvát: „Gól!“ a málem jsem to nepřežila. Nikdy jsem nebyla soutěživý typ. Nebylo s kým soutěžit. Já jsem s nimi běžela, ale to bylo všechno, co jsem cítila. Nic mi to neříkalo. Pro mě také ani sport není. Milovala jsem míčové hry a třeba turistiku. Já mohu chodit desítky kilometrů, to mi nevadí. Ale na kole už ne, protože bych se potřebovala koukat okolo, spadla bych někde do díry a pomlátila bych se. To taky už Nadjá ví, tak to ne. A také jsem zažívala, třeba když jsem jela, tak jsem věděla, že teď upadnu a opravdu k tomu došlo. Měla jsem tam nastavené nějaké vybíjení. To tak zkrátka bylo. Začneme s dotazy, tady máme jeden.

Dotaz: Někteří lidé hledají důkaz pro svoji víru. Přáli by si prožít zázrak nebo mystický stav nebo vidět anděly...

Ivanka: Já budu pokračovat číst v té další otázce, na to chci ještě navázat. Člověk je tvor, který potřebuje zezáчатку důkazy. Ale to je ještě má dáti – dal. Něco za něco. Bůh pak mlčí, protože to je vlastně egoismus. Je to vypočítavost, kdy potřebujete napřed důkaz, aby se něco stalo. Hodně pohnete těmito věcmi, když vám to bude lhostejné. Já jsem vždycky věděla, že pro mě je důležité, že se chovám čestně. Tam jsem cítila největší prožitek blaženosti. Skutečně. Třeba, když se zachováte nečestně jako ten Rafíček. Ano, on je velká duše, protože věděl, že si neudělal radost, že podvodem nasadil. Tak to hned přiznal a byl úplně červený štěstím, jak jsem ho za to pochválila. Jak prožil tu opravnou fázi, to bylo super. To z něj bylo úplně cítit. A on je zvláštní dítě, vidíte chodit živé slunce. Jde po ulici a cizí lidé ho oslovují: „Ahoj! Ty jsi hezký, jak se máš?“ Fakt je super. Ale víte, to lidé běžně dělají, tady je ještě někdy docela silná hladina. Teprve až nic nechci, až jsem poslední a dělá mi jenom dobře, že konám dobře pro druhé, to je moje štěstí. Teprve tehdy se mohou k člověku tyto věci dostávat.

Do jaké míry je takový zážitek potom závazný?

Je pravda, že Nadjá ví... Počkejte, já to ještě dočtu.

Pokud již máme důkazy a nežijeme podle toho, jsou potom dopady těžší, než když se chováte špatně, a nevíte o tom.

Důkazy většinou nepřijdou, když tam jsou vypočítavosti, tam je hladina egoismu ještě silná. Ale když eventuálně to budou jen jemnosti, tady musí být skutečně čistota bez vypočítavosti. Já jsem mluvila o černé noci duše nebo tmavé noci duše. U mě trvala velmi krátce. Víte, já jsem pokračovací duše pana doktora Tomáše v praxi. Pan doktor Tomáš sem přišel v době, kdy ještě tyto věci nemohly být řečeny, tam to bylo přes buddhismus – meditační stavy. Nicméně mi byla předaná štafeta v několika momentech mého života přes pana doktora Tomáše a poslední v roce 2005, kdy už čtyři roky nežil. Děly se neuvěřitelné věci. Vlastně i on sám, tenkrát, když měl černou noc duše, jak víte z jeho vyprávění z knihy Zážitky mystika, teď si nevzpomenu, jak se ta knížka přesně jmenuje, že dokonce páchal sebevraždu, protože najednou toho Boha neslyšel. Já jsem praktik, to jsem zažila velmi krátce. Nebylo to nutné, taková drastická věc, protože jestliže zažíváte Boha v sobě, už víte, že existuje. Já jsem mu tenkrát říkala: „Hele, mně

je jedno, i kdyby ses už nikdy neozval, já o tobě vím. Ale hlavně, já už se nemohu začít chovat jinak, pro mě jsou ti lidé já. A je mi jedno, jestli budeš mlčet. Nebudu nešťastná. Já bych byla nešťastná z toho, kdybych se začala vypočítavě chovat k druhým lidem, hůř, než jsem se doposud chovala. To by bylo zase má dáti – dal, vypočítavost, a to já nikdy neudělám.“

U mě to trvalo asi dva nebo tři měsíce a všechno se vrátilo. Nemuselo to být léta. Je to zbytečné. Božství si vás chce jenom vyzkoušet, jestli ještě nějaký ten egoismus máte. A když tedy mlčí, budu nešťastná, беру to. Pozor, i to byly vývojové fáze některých lidí. Podle vlastního prožitku ten člověk nějaký dopad v sobě má. Stejně žádný důkaz nepřijde, pokud člověk nemá určitou věc odloženou, to nejde. To říkám vždycky i já lidem, kteří po mně chtěli ukazovat nějaké věci: „Zadržte. Zaprvé vám budu říkat budoucnost, nechtějte to po mně. Já nejsem v nějakém šapitó, v nějakém cirkuse akrobat, který vám bude ukazovat něco, budu. Já vás vedu k odložení těchto věcí, tak vám to já sama budu dělat. Nikdy.“ Jsem velmi přísná, velmi přísná. Věřte mi, že to je to nejlepší, co pro vás mohu udělat. Člověk se právě ještě přes magii chytí, když se chce ukazovat, když se chce předvádět. Ale není čím. Včera jsem to říkala, k čemu vám bude, že budete někde ukazovat, jak zastavujete myšlenkou vrtulku. To jsou blbosti. Nesmysly. To je ještě pro lidi, kteří touží nějak vypadat, a tak je to navede. Různě studují nějakou tu esoteriku. Svět se vyvíjí. Dřív bylo těch mágů málo, pak bylo hodně už černých.

Už jsem vám vyprávěla, jak se mou ten můj vnouček s italskou vnučkou debatovali. Frančí je úžasná, to je jenom duchovno obalené tělem. Ta holčička v sobě nemá nic egoistického, to je neuvěřitelné, co v ní je. Já jsem říkala: „Ano, magie je špatná, Frančí, máš pravdu.“ Ona říká: „Neboj, já budu jenom milovat. Jako ty, babičko.“ To tenkrát Matýsek ještě váhal, najednou zvedl hlavu a říká: „Ale Merlin byl dobřej.“ Říkám: „Pozor, Matýsku, Merlin byl tenkrát dobrý zdánlivě. Ano, tenkrát byl. Pro dnešek už ne, protože Merlin byl bílý, a bylo jich velmi málo, kteří chtěli dobro. Tenkrát v té vývojové fázi země byl dobrý. Ale dneska už ne.“ Už i bílých mágů je hodně, ale vývojově se začínají objevovat ve velké míře čistí osvícenci, aniž by to věděli. Jsou to obyčejní lidé, kteří ví, že trápí sami sebe odděleností svého egoismu, když si zbytečně přejí něco jinak, než je. Není lepší sedět doma a žít obyčejný, spravedlivý život pro své okolí a nejezdit na žádné přednášky. Ano, to je praxe. A k tomu vás na těch přednáškách vedu.

Pro vás vaše Nadjá neboli vy, otec ve vás, zvolil ten nejjednodušší, nejčistější způsob žití přesně v tom osudu, jaký máte. Zbytečným chtěním, aby něco bylo jinak, si ho komplikujete. Tam, kde sedíte na prdeli s lidmi, kteří se kolem vás pohybují, je to nejlepší prostředí, kde máte být. To se týká i pracovišť. Jestliže všechno pochopíte i na tom pracovišti se všechno ujasní. Já jsem byla v Jilemnici, je to pár týdnů zpátky. Paní na záchodě mi začala povídat, že po shlédnutí těch videí se začal měnit její šéf. Ale jenom k ní. Tam pracuje skupina lidí, šéf je hrozný despota a ona zjistila, že se skutečně ke všem chová stejně, ale k ní už jinak. Ano, ona už ho neodsuzuje, už pochopila princip. Ten člověk nebude vědět, proč to dělá.

Já si pamatuji, co mi řekl kdysi dávno můj manžel, když se narodila Petruška, to je dvacet devět let zpátky. Vůbec padaly z lidí kolem mě tenkrát podivné věci, najednou

ten Bůh promluvil. Ze začátku mně blikalo: „Proč to říká?“ Jednou jsem tu Péťu nosila, něco měla, buď zánět středního ucha, nebo něco takového prožívala. Protože u nás se odehrávaly věci, které to dítě jako Bůh nechtělo slyšet, měla tenkrát zánět středního ucha. Viděla jsem, jak jde můj muž z práce od vlaku, byl pátek a setkal se před naším domem s mými rodiči. Něčemu se smáli, šli společně do domu, zuli si boty, já jsem otevřela dveře, protože žijeme v přízemí a rodiče nahoře. Se smíchem vešel dovnitř, rozloučil se s nimi, já jsem jim zamávala, zavřeli jsme dveře a on přišel do kuchyně, vpil se mi do očí a říká mi větu, která mě úplně udivila: „Já se strašně těším na dobu, až budeš tak stará jako tvoje matka.“ Pozor, je neduchovní. I přes neduchovního člověka může promluvit Bůh, když si to zasloužíte. Mamince bylo tenkrát padesát. Mně tak proběhlo hlavou: „Co to kecá? On se těší, až budu padesátiletá.“ Časem vám to dojde. A pozor, takovou věc si ten člověk vůbec nepamatuje. Máte takový záblesk, něco řeknete a najednou nic. To se vám pak bude dít celý život. Třeba jdu po ulici a Bůh na mě mluví. A Bůh na mě mluví z nitra a dostávám od něj věci. Pak už skutečně začne platit přesně to, co Otec řekl přes Krista a píše se v Bibli: „Blahoslavení čistého srdce. Oni viděti Boha budou.“ Ano, to je pravda. To je skutečně ryzí křesťanství. Je okleštěné od dogmat a všech věcí, které k tomu přifařily různé církve. To je čistota člověka, který zlikvidoval svůj egoismus. A je také egoismus, když si to ten člověk přeje zažít, on to chce od toho světa. A chce všechny věci, které tady jsou. To chtění mu to zamezí.

Víte, paradoxní je, žila jsem čistě, slyšela jsem Boha, ale ze začátku jsem nevěděla o reinkarnacích. Než jsem prošla těmi nejtěžšími zkouškami, aby bylo jasné, že vědomě z jednoho života mohu druhému člověku dát třeba deset dvacet let, to je jedno. Také jsem nelitovala. Já si pamatuji jednu zkoušku, kdy můj manžel byl hodně obtížný partner, velice těžký, hodně jsem se s ním naučila a moc mu za to děkuji. Jednou jsem měla jsem na klíně Petrušku, bylo jí jedenáct měsíců a uvařila jsem polévku. Vybrala jsem to husté s domácími nudlemi, posadila jsem si ji v obýváku na klín a krmila jsem ji s tím, že ji dám po obědě spát, a pak se nají zbytek rodiny. Můj muž se mezitím díval na televizi, bylo to v neděli dopoledne a usnul. Já jsem vždycky vnímala a věděla jsem, že v tomto životě zažiji velikou lásku, že na ni čekám. Věděla jsem, že budu čekat hodně dlouho, nicméně pak se ten osud tak hezky, krásně zaoblil a došlo k tomu, že jsem se vdala. V televizi právě běžel anglický film Síla lásky. Tam je hlavní téma obrovský, nádherný vztah. A já jsem si přišla s tou Petruškou sednout k televizi v době, kdy tam spal ten můj muž. On i ve spánku vypadal našťavaně. A teď najednou vidím tu televizi a informaci, která tam najednou přišla: „Podívej, ty jsi chtěla zažít krásnou lásku a máš tady tohle.“ Ale já jsem nepodlehla, říkala jsem si: „Ano, ale já tady mám i to, co mám na klíně. I to druhé dítě, co tady běhá a hraje si. To nevadí, že jsem něco chtěla. To je moje realita, a kdybych tomu tvému hlasu podlehla, tak budu protivná. Budu ničit jejich životy. Ne! Já budu dokonalou matkou a dokonalou manželkou, abych se pokusila aspoň doladit to, co mi nebylo dáno.“ Pak to zmizelo. Stačí, když mu takto odpovíte, přijmete to tady. Kdybych v egoismu zažila zoufalství: „To, co tam leží, je mým mužem! A musím tady být a chtěla jsem lásku a ona není...“ A už to jede, už váš ten egoismus má. Nenechejte se od něj chytit. On vám lže. On vám kecá.

Paradoxní bylo, že první knížku o reinkarnacích mi teprve později přišel dát můj druhý partner, který vůbec nebyl duchovní. To bylo v době těsně po smrti mého otce. Já jsem

se tenkrát vykoupala, lehla jsem si do postele, otevřu knížku a v prvním odstavci bylo, že jdeme ze života do života, že se vracíme. Já si pamatuji, jak jsem si sedla, mně tak bušilo srdce. Jak jsem mohla zapomenout! To bylo neuvěřitelné. Nadjá vědělo, že to nepotřebuji vědět. Jak to všechno kolem mě plavalo, vůbec si toho nevšimnete. Na planetě žijí miliardy lidí, kteří o těchto věcech nemohou vůbec nic vědět. Je to pro ně hypotéza. Teprve až si odžijí určitý počet životů a zeslabí si svůj egoismus, začne pro ně být radostí dělat radost druhým lidem, ne sobě, tehdy se začnou dít zázraky. Tento stav se nedá urychlit. Víte, můžete to lidem jen ukázat. Já jsem to vždycky ukazovala tím, že jsem jim nekomplikovala život. Byla jsem šťastná, že jsem to pro ně mohla udělat. A oni najednou začnou přemýšlet a říkat si: „Hele, ono to jde. Jde takto se chovat.“ Tehdy mohou zabrat. To je jediný ukazatel, který jim můžete nasměrovat jakoby směr k tomu vývoji. Ale nesmíte je sami tlačit psychicky, vy je nedonutíte, aby začali, tam by byl obrovský odpor a vy byste si zdemolovali trojku, protože byste je nutili do věcí, na které nejsou připravení. Mějte radost, nadšení, řeknou si: „Ta je ale šťastná.“ To nezdemolovalo nikdy nic.

Já si pamatuji, jako dítě mě moji rodiče drželi hodně zkrátka, až extrémně. To bylo opravdu až nenormální v některých věcech. Měla jsem někdy pocity, že bych se měla vzbouřit, ale nikdy jsem to kvůli rodičům neudělala. Řekla jsem si: „Oni by byli nešťastní z té mojí vzpoury. Já jim to neudělám. Ale mým dětem to dělat nebudu.“ Po letech jsem zjistila, když už jsem z dětství a raného mládí vyšla, že jsem stejně o nic nepřišla. Petruška je hodně čisté stvoření, ale tohle neuměla. Ta si tu vzpouru zkrátka udělala, ale s velmi čistým srdcem. Já jsem to věděla. A vždycky, když se teď bavíme, říká: „No jo, moje svatá maminka.“ Dělá si z toho legraci. „Mami, já vím, že to mám v sobě. Ale také vím, že jsi mě za to neodsoudila a bylo ti to skutečně lhostejné, tím jsi mi pomohla.“ Ano, proto ona nezaplatí. To je to, co pro druhé lidi můžete udělat. Ano, vy jim pomůžete svojí pokorou. Zaplatíte karmou pouze za to, co jste udělali druhému člověku nebo druhým lidem, a on trpěl. Ale já jsem netrpěla, já věděla, že to bylo správné. A opravdu jsem prošla hodně věcmi, které byly jakoby běžně obtížné, ale všechno zmizelo. Okamžitě je druhý den čistý stůl, čistý vzduch a všechno jde dál. Satan se nechce vzdát vlády nad vámi. Ta hmota vás drží. Nejste hmota, vy v ní pouze bydlíte. Tak buďte skutečně až ti poslední v řadě. Zapomeňte na všechny hmotné podněty, tehdy vám skutečně začne sloužit.

Dotaz: Jak moc je důležité stravování, pokud ano, můžete detailněji?

Ivanka: Oni nám seshora ukazovali, že stejně jako máte program života, budete mít i program stravování. Možná už jste zjistili, že vám třeba najednou začne něco chutnat nebo něco úplně odpadne. I to je nastavené. Nemusíte se extrémně vrhat do věcí. Já jsem to prodělala zvláštním způsobem, nebyla to nikdy moje vůle. Seshora věděli, že já se podřizuji. V roce 1989–1990 mi řekli, že přestanu jíst maso, tak jsem asi deset let byla vegetarián. V roce 2001 dokonce přišli a řekli mi: „Teď maso budeš jíst.“ Ale mně chutnalo maso. Já jsem nikdy neprožívala věci. Víte, já to vidím všechno zjednodušeně jen jako hmotu a odděluji ducha od hmoty. Tady se skutečně jí pouze hmota. A vyrostla jsem na mase, to byl výběr mých rodičů. Všechna pravidla jsou stanovená.

Ted' jsem se musela smát, když jsem se dívala na toho chlapečka, který nechtěl jíst maso. To bylo hezké video. Nicméně i rostlina je živá. To byste pak nejedli nic. I rostlina se hýbe, dýchá a cítí, rozmnožuje se, je to jiný stupeň. To jsou všechno věci, které tady máte předložené. Právě když se pohybujete ze srdeční čakry sem, je to prožívání někdy přehnané, třeba až do lítostí, do různých fanatických stavů. Ne, když potřebujete přestat jíst maso a cítíte, že už vám to nechutná, odpadne to samo. Před dvanácti lety mi řekli, ať přestanu, a po deseti letech jsem se znovu vrátila k masu. Já to tedy nepřeháním, ale jím maso. Ale celá ta léta, těch dvanáct let, mi vrtalo hlavou proč, když už jsem jednou přestala. A čtyři měsíce zpátky mi seshora poslali odpověď, a to jsem tedy valila oči. Oni řekli, že mě tím přibrzdili, jinak bych vám utekla, že byste mi nerozuměli. Má to význam. Když přestanete jíst maso, tak vám to skutečně poznamená myšlení a pocity. Začnete se čistit. Ale věřte mi, že se vždycky učíte společně s nějakými lidmi. Abyste jim neutekli, aby nebyly komplikace, musí to přijít samo. Oni mi tenkrát řekli, že mám jíst maso, ale až přijde správný čas, že to samo odpadne, že o tom nemusím přemýšlet. Já vím, že to někdy odpadne, zkrátka to neřeším.

Vy jste skutečně tělo složené z prvků země, proto je moc důležitá živá strava a je důležitý chlorofyl. Chlorofyl je buňka podobná krvi člověka, má hodně podobných vlastností. Vaše tělo si umí dostavět svoje tělo na bázi živých buněk. Je zapotřebí si mixovat zelené. Já to tedy popíjím celý den. Mixuji si třeba list kapusty, hrst špenátu, kousek mangoldu. Nalijete do toho vodu, rozmixujete to na tekutinu. Vypadá to tedy příšerně, jak sračka, ale když se to rozmixuje, přidáte banán. To je důležité. Banán stáhne chuť té listové zeleniny. Pak si tam přidávám jeden den třeba borůvky, druhý den jahody, další den kiwi, obměňuji to. Vypadá to tedy šíleně, ale já si říkám: „Aspoň mi to nikdo nevypije.“ Je to opravdu dobré, chutná to, jako když dítěti koupíte přesnídávkou, opravdu necítíte nic z toho zeleného. Ale mohu vám říct, že uvidíte obrovské změny. Vlasy, zuby, kůže, mozek, všechno začne jakoby restartovat, to někdy potřebujeme, hlavně já. To skutečně popíjejte. Já si každý den rozmixuji jednu várku asi litrovou. Můžete to vypít najednou nebo si to dát nadvakrát, na dva dny. Je to rychlé. Je to rychlejší než lisování šťáv, protože lisovat šťávy, to je strašná sračka. To tam zbyde taková hromada věcí a než to vyhodíte, to je bordel. Ne, tohle rozmixujete, nalijete do flaštičky, zbytek si dám do lednice, pak druhý den zase, úžasné. Já si to dávám do té tvé úžasné flaštičky. Ty jsi mi ji přinesla měsíc předtím, představ si. Flaška přišla pro mé zelené sračky.

Dotaz: Můj šéf je obrovský anděl. Pětkrát to zvládnou a po šesté jsem z jeho křiku a zloby špatná. Mám se snažit a mít klidnou reakci nebo mám nereagovat?

Ivanka: Vevnitř musíte být klidní. Koukám na toho člověka, jak ta hmota je v křeči. Musíte vědět v tu chvíli, že on trpí. Obrovsky trpí. Zkuste si představit sebe, kdybyste tak řvali na druhého člověka, jak vám není dobře, jak něco nechcete, jak vám je hrozně. Ano, on trpí. Tady stačí soucit. Ono se mu to vrátí. Možná doma přes manželku. To nemůžete vědět, ale zaslouží si to. A hlavně je mu zle. Já jsem nedávno zažila obrovskou zkoušku s jedním mým lékařem, který na mě také řval. Měla jsem pocit, že mi vlají vlasy. To bylo tak krásné. Na mě řvalo jeho Ego, protože chtěl, abych mu každé ráno na sedmou přinášela hotovou práci, i když práci přinesl v šest večer. A bylo mu úplně

jedno, kdy to udělám. Já jsem to dělala dvacet let, ale teď už jsem starší paní, už tolik nezvládnou. Já jsem fakt těch dvacet let nespala. Bylo to z radosti, abych lidem pomohla, ale on najednou projevoval nespokojenost. Stav Boha znamená, že když pro mě dvacet let někdo tohle dělá, tak jsem šťastný, že to dělal. A když už nemůže a je unavený, řeknu si: „Nevadí, stačí mi to na jednu hodinu odpoledne.“ Já jsem mu nabízela jednu hodinu odpoledne a začaly výčitky: „Já vám to vozím v šest až domů.“ Říkám: „Ano, pane doktore, ale máte to ráno na sedmou. Kdy si myslíte, že to dělám? Já jsem tam ještě o osm hodin, o jednu směnu déle než vy.“ On mi na to řekl, jeho Ego mi řeklo: „To je vaše věc.“ - „Pane doktore, ale teď o tom mluvím.“ Já jsem se nemusela zlobit, usmívala jsem se a říkám: „Ale pane doktore, já to vím, a právě proto, že je to moje věc, tak už to dělat nechci.“ Jak byl v pasti, říká: „Tak já to dám jinam.“ Já říkám: „Výborně.“ Kdybych byla egoista, budu chtít ty peníze. Ne, já jsem řekla: „Výborně. Když vám to holky dole v laborce na poliklinice udělají, já budu jenom ráda, protože já myslím na toho pacienta, aby byl spokojený. To je můj původní úmysl.“ A byl v pasti. On to hodil, jeho Ego to hodilo a myslel, že mě na tu udičku chytí. Ale můj egoismus chyběl. On mě neměl za co chytit. Já jsem jenom byla v klidu, pomalu přestával rvát, zklidňoval se. Já mám i o dost levnější ceny, než mají druzí, protože neplatím nájem, pracuji doma ve svém baráku. Viděla jsem, jak to s jeho Egem hýbe, že s tím najednou souhlasím, a už se cukal, tak jsem se usmála na to jeho nitro a říkám: „Dobře, tak to uděláme jinak, pane doktore. Já budu ráda, když vám to dole udělají, a když vám to nebudou moct udělat, já vám to udělám na tu jednu hodinu. Souhlasíte?“ A on: „Jo.“ Nemusíte se zlobit, to jeho Ego zoufale křičí, chce to jinak a tvrdí, že by to tak mělo být, nechce se vzdát těch vybudovaných osudů. Ne, nic jiného mu nezbylo. A dneska mi maminka říká: „Zase se na tebe tak pěkně smál.“ Já říkám: „Jo, smál se.“ Ano, ano. A je rád, že to udělám na jednu hodinu, ale musela jsem si s ním promluvit.

Vždycky si vzpomeňte, že šéf je zkrátka stejné nitro jako vy. Vevnitř se nenechejte vykejvat žádnou jeho reakcí. Jsem v klidu. Má nějaké výčitky? „Tak jo, dobře, já to předělám nebo to udělám jinak, dobře. Vyhovuje vám to?“ Ano, přesně, v klidu. Pozor, je to vaší vůlí, že jste se setkala s tímto člověkem a že vás takto zkouší. On je skutečně váš obrovský anděl a učitel, protože jednoho dne zažijete vevnitř ticho. To je božské. A tehdy on skončí. Víte, když nereagujete tělem, tak to ještě není čistota, nesmíte reagovat vevnitř. Ani jedním odmítnutím. On ty věci dělá dobře, protože slíbil, že vám je udělá, abyste se to naučila. To je zapotřebí vědět, na to nezapomeňte.

Dotaz: Když vše přijde v pravý čas, není tedy třeba hledat práci či partnera?

Ivanka: Dívejte se, když žijí normálně, každý den mám nastavený, já budu šťastná, když budu bez partnera, budu dělat jenom věci, které mi do života přicházejí, on skutečně přijde sám. Ale většinou nevěříte. A hlavně chcete nějakého partnera. Ale protože ho chcete, ještě si tím chtěním snižujete vibraci, ponoříte se do hmoty svého jména a těla, tak k vám přijde nějaká komplikace. Vlastně komplikovaný partner, protože on má v tu chvíli podobnou vibraci chtění jako vy. Tak si ještě zažijete náročný vztah.

Moje teta Eliška k nám jednou přišla a ona ví, že čekám na svého muže. On je o dvacet jedna let starší než já. A jsem šťastná. A teď to Ego přišlo přes ni a říkala: „Jsi ty normální? Mladá ženská a čeká na takovýho starýho chlapa!“ Její Ego tam bušilo. Já jsem seděla v křesle a usmívala jsem se, říkala jsem si, že ji nechám vymluvit. To Ego furt tak jako mlátilo: „Vždyť to říkám, jsi ty normální, v tomhle věku?!“ Já říkám: „Teď jsi to řekla. Vždyť sis odpověděla.“ Zarazila se. „Já jsem nic neřekla.“ Říkám: „Ano. Já mohu čekat, protože jsem mladá.“ Zamrkala. Já říkám: „Podívej se, já ti to řeknu takhle. To je člověk, který rezonuje s mojí duší a je úžasný. A mně stačí, že vím, že existuje a že mě miluje. My se také každý den slyšíme.“ A když jsme měli určité úkoly, ani jsme se neslyšeli. To jsem jí nemohla říct. To bylo vždycky zadané seshora, abychom se najednou zase něčemu naučili, což bylo úžasné. Dneska díky tomuto vztahu, který je tolik let na dálku, já nevnímám čas a prostor. Vidíte, jak byl ten trénink nastavený? To bylo úžasné. Já se vrátím k té Elišce. Říkám jí: „Představ si, že bych mu začala vyčítat. On mě tak miluje, že by se díky tomu se mnou rozešel, abych netrpěla.“ Ano, on je neuvěřitelná duše. Já bych udělala to samé. A souhlasila bych. Ale hlavně bych si pak našla někoho tady a dennodenně bych koukala na blbosti nového partnera, které bude dělat v tom dennodenním vztahu. Budu se s někým vztekat, to bude tak otravné. Ne, ne, ne, ne, ne. Já jsem šťastná, že je, že spolu můžeme mluvit, vídáme se na několik měsíců jednou za rok. Všechno je v pořádku. Mám úžasného muže. To je realita.

Ano, to chtění vám skutečně škodí. Buďte spokojení s tím, že někoho máte, anebo že nikoho nemáte. Většinou pak lidi nějakého partnera získají a začnou ho měnit. Zamilujete se a najednou vám vadí nějaká vlastnost, začnete ho deptat a bušit do něj, aby toto neměl, aby tamto odložil. Vy ho vlastně svým egoismem jakoby týráte. Ne, vy si máte vážit věcí, co umí. Proto ho miluji, vždyť jsem se do něj zamilovala. A to, co neumí, to přehlížím. To je žitý optimismus. A ten člověk se pak začne měnit, protože si váží toho, že do něj nebušíte. Z lásky k tomu, že to neděláte, to pro vás rád udělá a spoustu věcí odloží. Když do něj bušíte, tak ho odmítáte a svíráte si svoje čakry. Vy se od toho člověka oddělujete a máte se spojovat. Už jsem to vysvětlovala na vztahu třeba dětí a tchyně. Já mám oba zeťáky anděly. Jsou super. Ale kdyby přišla moje dcera a stěžovala si na mého zetě, já budu stát na straně toho zetě, abych ji zklidnila. To znamená: „Podívej, on má možná takovéto vlastnosti, ale má i dobré. Buď ráda za ty dobré vlastnosti. Je vzorný otec dětí, dělá ty a ty věci...“ A tehdy já pomáhám své dceři, protože jí pomohu pootevřít její čakry prožitkem. Ona přijde domů a tam na ni bude čekat úplně jiný partner, protože stěna egoismu se zeslabí. Ale když jí řeknu: „Máš pravdu, to je pěkně hajzl!“, tak se ještě víc uzavře, přijde domů jako bůh pomsty a bude to v prdeli. Třeba dostane i přes kušnu a zaslouží si to. Věřte mi, vy musíte spojovat lidi a ulevovat jim.

Vidíte, zase je to opačně, jak máte reagovat. Většina lidí naopak stojí při svých dětech, a to je víc nahlodává, ubližujete jim. Tím vznikají nemoci a další komplikace. Jakmile pomluvíte jednoho zeťáka nebo snachu, přijde někdo další, protože vaše dítě podlehne tomu programu a nabaluje se to.

Na každém člověku je něco úžasného a ty další věci musí mít, pro ty sem přišel. On je přišel opravit, ale dejte mu prostor a možnost. A i vám, když se otočíte do té druhé role,

bude jasné, že když vás někdo bude mít rád, tak pro něj uděláte psí kusy, abyste mu udělali radost a zapracujete na svých nedostacích. Ale když do vás bude bušit, je to Ego proti Egu. Tak se nikdy nedostanete dál. Tady vidíte, jakou má láska obrovskou moc, ruší veškerá oddělení. Přijde to tak, jak má, ta situace si najde cestu sama. Vy máte být jenom spokojení. Ano, jestliže nemám partnera, jsem spokojená. Optimismus je ten, aspoň mě nikdo doma neotravuje. A když ho mám, tak jsem ráda, že tam někdo je.

To je to samé jako s prací. Většinou pesimismus, to znamená egoismus, vás tlačí, když je hoodně práce. Běduji, že jsem unavený, že si neodpočinu. Furt blafu. Když je málo práce, tak se bojím, že nebudou peníze. Ne. Když jsem měla hodně práce, tak jsem byla šťastná, že budou peníze, a když bylo málo práce, tak jsem si chrochtala, jak odpočívám. To je žitý optimismus. Nebo mě zkoušel satan, že jo, vždyť žiji v domě sama. Já jsem každou sobotu pro někoho přednášela a nikdy jsem neměla pocit samoty a nemám. I kdybych byla na pustém ostrově, to nejde, to nitro mluví, víte, že nejste sami. Nicméně v jisté době, od roku 2001 jsem najednou v bytě byla sama. Babička žila nahoře i v té laborce jsem byla sama. Zvláštní život, ale tím jsem se přiblížila k Božství, to bylo geniální. Někteří lidé byli udivení, že jsem šťastná. Já jsem jim říkala: „Podívej se, já jsem optimista. Celý rok jsem šťastná, že mám uklizeno. A když přijede ta jedenáctičlenná banda, jsem šťastná, že tam jsou.“ A ten nepořádek nevidím, protože i když se všichni snaží, tak to v jedenácti lidech ve 3 +1 zkrátka nejde. Jenom kolik je tam nastěhovaných postelí, jak jsme je překračovali. A když ještě venku přšelo, děti nemohly na zahradu, to si nedovedete představit, jak jsme tam žili. Ale my jsme byli šťastní. Kdybych byla pesimista, budu celý rok brečet, že jsem tam sama. A když přijedou, budu nasraná, že tam mám bordel.

Žijte optimismus. To, co teď je. Máte brát to, co je. Žití v 5D je trvalý stav, že chci to, co je, tak, jak to je. Tady si můžete odpovědět, když nemám partnera, jsem spokojená, že ho nemám. Až ho budu mít, jsem spokojená, že ho mám. Učíme se spolu, společně se vyvíjíme. To je správně. A já pro něj udělám psí kusy, aby byl spokojený.

Dotaz: Osteoporóza.

Ivanka: Chci vám na tu osteoporózu dát recept na vápník. Oni nám kdysi seshora přinesli recept ze skořápek, už jsem o tom mluvila několikrát. Je to z citronové šťávy. Dělá se to tedy dlouho. Musíte mít bílé skořápky, vyndat z nich takovou tu blanku, ta je organického původu, necháte jen to anorganické, vlastně jenom tu skořáčku. Vysušit to, fakticky to přesušit na topení, radši přes zimu, kdy se to rychle suší. V létě by na to mohly třeba mouchy, ale dá se to umýt. Pak to ve starém kávomlýnku rozemelete úplně na prach. Ten prach pak budete zalévat citronovou šťávou. Pozor, nesmí mít v sobě dužinu. To se musí přefiltrovat. Ono to bude ohromně pěnit, protože tady se stýká kyselina se zásadou. Ta reakce vypění. Tři týdny, skoro čtyři týdny. Každý den to slijete. Když to nereaguje, tak to přestává být kyselé. Zase to slijete a zase tam nalijete další šťávu. Má to být ponořené. My jsme to jednou dělali z čisté kyseliny citronové, je to rychlejší, ta kyselina je koncentrovaná, měla by být potravinářská. Musí se tam nalít voda. Celé se to musí rozpustit ve vodě, neustále se to tou reakcí rozměšňuje a asi tak za tři až čtyři týdny je to hotové. S kyselinou citronovou je to rychlejší, do týdne je to

hotové, přestane to reagovat, už to nepění. Necháte do druhého dne, zase to slijete, a pak to máte v lednici. Je to pasta. A oni mi tenkrát říkali, abychom si to dávali, že je to nutné, protože do pětatřiceti let vlastně máte střeva ještě docela otevřená, ale nad pětatřicet už je to ucpané. Tělo umí vzít jen mikročástice v určité velikosti. Kdybyste jedli potraviny jako jogurty a sýry, mají takové velikosti těchto částíček, že si je tělo neumí vzít. A vy si myslíte, že pro to děláte všechno. Osteoporóza vzniká trvalým nedostatkem vápníku. Žijete skutečně v iluzi, že si to stravou dodáváte. Ale stačí, když si nabereíte na malíček, malinký oříšek nebo půlka malé moka lžičky. Každý den si to rozpustíte a vaše tělo to umí vstřebat. Tento recept nám dali asi před patnácti lety a my to děláme.

Myslíte jako rozpustit ve vodě?

Potom to slijete a zůstane vám jen ta pasta, potom tu pastu nabereíte.

Jo, přímo?

Ano, to si nabereíte rovnou do pusy, má to neutrální chuť. Není to ani hořké, ani slané, ani kyselé, nic. Zkrátka je to jako když lížete křídu.

A to se cedí přes sítko každý den?

Kdybyste měli citronovou šťávu s dužinou, tak to přecedíte přes sítko. Tady jde o to, aby to bylo kyselé. Asi to pro vás bude rychlejší s tou kyselinou, ale berte si potravinářskou. Já myslím, že se dá dokonce koupit i v lékárně nějaká čistější. Uvidíte, v tom není problém, tyto kyseliny jsou konzervační sami o sobě, tam už nic není. To stačí.

V době, kdy tam probíhají ty reakce, se to nechává v ledničce nebo venku?

My jsme to nechávali vždycky venku. Až potom, když se to ukládá, tak to dáte do lednice.

A mělo by se to užívat jednorázově nebo nějakou dobu?

Každý den si můžete dát nebo třikrát týdně nebo obden. Nebo si to přidáte do jogurtu, to opravdu nemá žádnou chuť.

Víceméně pořád...

Ano. Fakt je to super. Vápník je potřebný pro vaše tělo. Když ho nemáte, tělo strádá. A jde tím i docela dost zastavit. Vidíte, jak se o nás starali. Opravdu jsou hodní. Chtěli, abych přežila, když už ty informace můžu odečítat.

Já jsem se chtěla zeptat naopak, když se tělo zavápňuje. Mně se zavápňuje páteř a kyčle.

Tam bude nějaké vysychání. To bych si musela sáhnout. Někdy to mívá zvláštní dopad. Někdy to může být i karmické, že se dějí tyto věci, to je nastavení programu těla. Máte bolesti?

Spíš se mi hodně omezuje hybnost. Tak, že nemohu zvednout nohu nebo ruce.

Tam může být i něco čakerního, nějaké odmítnutí na jedničce. Jednička jde do nohou, když se čakra sevře a není tam Otec, mohou se dít tyto stavy, tělo reaguje. Já sama jsem to kdysi dávno zažila, když jsme ještě jezdili za Amálkou. Lidé přišli s nějakým takovým brzkým onemocněním, ještě nebyla nemoc vidět. Někdy přijde bolest rychle, doktoři třeba nic nenašli. Když jsme to tomu člověku vysvětlili, Amálka sáhla a sundala to, dostali jsme to pryč touto cestou, ten člověk v údivu odešel. Ale když přišel po egoistickém odmítnutí, po uzavření čakry třeba po dvou, třech letech, tak už to bylo vidět i na kostech. To už vám demoluje hmotu těla, už se těžko opravuje. Ti lidé by měli vědět, že je to už skutečně energetická závada. Kam dlouho nejde Bůh, tam se děje takzvané zmaterializování, to znamená, že tvrdnete. Když se to týká nohy, bude tam asi nějaký pesimismus, ale důsledek se děje přes to odvápnování nebo vápenatění. Tam jsou různé varianty. Každý jsme nastavený jinak prožitkem. Nic mi nepadá do hlavy, co bych vám měla víc říct. Zkuste si doladit optimismus na té jedničce. Konkrétní zápisy bychom museli zjistit, ale to fakt časově není vůbec možné.

A když třeba otékají nohy?

Když otékají nohy, je zaprvé určitě blok na jedničce a zadruhé zároveň i na dvojce. To většinou bývá, že nechcete nějakou situaci, považujete ji za špatnou, a navíc vám ještě vadí, to je neodpuštění. Minulý týden mi psala paní, že jí celý život nic nebylo a poslední dobou jí otékají nohy. Já jsem jí napsala, udělala jsem jí rozbor, a tam byla skutečně v minulosti vztahovka k situaci rok staré. Stejně odmítnutí bylo na jedničce, že je situace špatná. Ale vždyť je to váš osud, jenom to vyřeším. Ona mi napsala, že si nemohla vzpomenout, co to je, ale přesto se druhý den vzbudila a byla bez otoků. A nesundávala jsem nic, tam jen něco prošlo. To je dobře, že ji Nadjá takto nasměrovalo, už ví, že nemá nic odmítat.

Dvojka je odpovědná za regulaci tekutin ve vašem těle. Když nepracují ledviny nebo močové cesty tak, jak by měly, ta voda musí někde zůstat. Je to vždycky neodpuštění. Já si vždycky vzpomenu, jak mi nějaká známá z Ústí vyprávěla, jak poslouchala jeden příběh Jaroslava Duška, to si budete pamatovat, to je hezké, jak močil někde na pumpě u veřejných záchodků s nějakým mužským a říkal: „Jé, to jsem hezky odpustil.“ Úžasná úleva. Úžasná úleva tam uvnitř. Ano, to je stejný stav. To je odpouštění.

Dotaz: Když jsme ukřižovali Ježíše, tak on si to spokojeně užíval?

Ano.

Co mu lidé udělali a celá církev říká, že jsme ho trápili, anebo je to jinak?

Ivanka: Církev chtěla vládnout, chtěla využívat. Vezměte si zpovědi, kněz vždycky potřeboval vše vědět a mít v hrsti svoji farnost. Tam byly nastavené tyto věci. Pozor, ne u každého. I ten farář je jenom člověk. To je skutečně pravda, Ježíš bolest necítil. Duše, která se kvůli vám narodí, přijde z vysoka, už netrpí. Byl to pouze člověk. Každý, kdo je tady, je člověk. I on byl člověk Ježíš. Ale byl Kristus. Já jsem Iva Kristus. Vy budete Jany Kristusové, Zuzky Kristusky, Honzové Kristusové. To je pouze nedorozumění. Ale hlavně církev zná pravdu, ti vyšší hodnostáři to vědí, pouze to léta tutlali. Také ve třetím století byla trošku přepsaná bible, upravená. Ti, co jsou výš, trošku dál, malinko víc poznatelní, tak to v té bibli najdou. Ale ti, kteří nejsou, o tom nebudou vědět. To tělo je při mučení potom odpojené, ta hmota. On všechno přijímal, věděl, že vám to musí zahrát, tudíž ho nic nebolelo.

Měli bychom to slavit?

Ano, měli bychom to slavit, protože on to pro nás udělal, abychom to pochopili. Ale vy už to slavíte tím, že to chápete. Rozumíte? On říkal: „Jedině přese mě přijdete k Otci.“ Byl reprezentací lásky. „Otče, prosím tě, odpusť jim, oni neví, co činí.“ Ano, byl ztělesněnou láskou, kterou vám prezentoval tak, jak ji máte prožívat. Ale bylo to překrucované. To je vlastně přinášený další stupeň pravdy a není na tom nic neobvyklého. Tenkrát ano, lidí bylo málo. Teď jich bude hodně. Už se setkávám s obrovskou čistotou některých lidí. Je to pro mě veliká radost.

Já bych se ještě vrátila k té syrové skořápce...

Syrová skořápka se musí rozpustit na kaši. To ani není kaše, to je pasta, to je tak jemné. Když je tam ještě taková jakoby granulita, budete mezi zuby cítit, jak to skřípe. Ale u té pasty už necítíte nic.

Já jsem četla, že stačí skořápky rozemlít. To se má uvařit, rozemlít a nemusí se k tomu nic přidávat.

My jsme dostali recept seshora. Já nevím, třeba by to stačilo. Já předávám, co jsem dostala, ale třeba ano.

Ty skořápky uvařit ve vodě, ta blána se svlíkne?

To, teď říkala paní, ano.

A vysušit? Než ve mlýnku, tak v hmoždíři, po malých dávkách na ty malé granulky, a pak tu kyselinu.

Ano. Každý má nějaký jiný systém. A určitě je každý dobrý. Stojí za to, když si sami vyzkoušíte několik těch fází, a pak zjistíte, co je nejlepší.

Dotaz: Astma.

Ivanka: Astma je většinou vstup do lítosti, kdy je zablokovaná čtvrtá čakra. V lítosti čakra skutečně nepracuje, jak by měla. Na čtyřce jsou dvě emoce, tam je ještě i nenávisť. Když to takzvaně nemůžete rozdýchat, co ten druhý udělal, švihnete tou emocií. Ale většina lidí tam má lítosti, což je odmítnutí svého vlastního osudu. Vezměte si, že jste si zvolili celý svůj kompletní osud, přitom budete fňukat nad sebou nebo nad situací. To je blbost. Děje se mi přesně to, co jsem chtěla, aby se mi dělo, abych pochopila. Tak jo, je to moje. A pozor, i druzí lidé, kteří v osudu figurují, mají také nastavený svůj osud přesně tak, jak jejich Bůh neboli oni sami chtěli. To znamená, že litovat je nemá smysl. Zablokujete se díky tomu, že druhého litujete. To jsou pitomosti. Já mu naopak pomohu tím, že ho udržím silného.

Já si pamatuji, ke mně chodily zborceniny a odcházeli statní lidé. Během pár hodin na návštěvě.

Je pravda, pak se mi dělo, že nechtěli odejít. Přišli na čaj a odešli za deset hodin. Ale mně to nikdy nevadilo. Já jsem je tak milovala. A zase to trénovalo moji maminku. Maminka žárčila: „Co si s těmi lidmi neustále kecáš?!“ Všechno bylo opravdu dobře. A když vidíte, jak je to správně, už zklidňujete ostatní. Já jsem maminku uklidňovala: „Mami, vždyť je všechno v pořádku.“ Pochopila až v osmašedesáti. A to bylo neuvěřitelné. Když už si zvykla na lidi, kteří chodili každou sobotu, tak jste přišli vy a přednášky. A začalo to nanovo. A teď ne, už to umí, je to šikovná holka.

Můžeme poprosit o modlitbu na čtvrtou čakru?

Na čtvrtou čakru? Dobře, zavřete si oči. „Otče, prosím tě, odpusť mi moje viny a hříchy ve čtvrté úrovni srdce. Jakož i já odpouštím všem mým viníkům a hříšníkům v této úrovni. Teď vím, že existuje jedno jediné, veliké Já jsem. A my všichni, všechna jeho malá Já jsem mezi sebou hrajeme pouze své role, kterými se učíme být lepší. A proto já, Bůh, který si přišel zahrát roli mého těla a mého jména, jsem si zvolil celý svůj osud kompletní i se všemi lidmi i se všemi situacemi, které se kdy děly, protože je to vše mojí vůlí Boha a já vím, že pro můj vývoj je všechno, co je obsažené v osudu, to nejlepší. A proto přijímám svůj osud tohoto těla a jména. A je mojí vlastní vůlí můj vývoj. A proto nebudu litovat a nebudu nenávidět ani lidi, kteří se pohybují v mém osudu, a ani situace, neboť je vše mojí vůlí Boha. A i osudy druhých lidí, kteří se pohybují v mé blízkosti, jsou vůlí jejich Božství a jsou pro ně nejlepší takové, jaké jsou a byly zvoleny. A proto nebudu litovat ani je, neboť jsme se sem přišli všichni vyvíjet. A proto přijímám celý svůj osud se všemi osudy druhých lidí a všechny situace, které jsem kdy prošel. Neboť dnes jsem díky tomu takový, jaký jsem a vše bylo mojí vůlí Boha.

Amen.

Dotaz: Můžu se ještě zeptat? Zvyk je nástroj Ega?

Ivanka: To je dobrý dotaz. Zvyky přebíráme vlastně i od prostředí, kam jsme se narodili, a mnozí lidé to neumí odbourat. Já jsem byla tvrdohlavá. To bylo jediné, co jsem měla, ale v rámci možností a slušnosti. Nikdy jsem si nedovolila nic nehezkého. A

jednou mi moje maminka řekla, nevím proč, asi jsem něco nechtěla: „Kdybych se já chovala jako ty, dostala bych hrozný nářez od dědy.“ Jako od svého táty. Já si pamatuji, jak jsem byla udivená a říkám jí: „Mami, ale nikde není napsáno, že člověk, který je starší, přišel sem dřív, že má pravdu.“ A maminka zmlkla, sama to totiž prožila s mým dědou. Když jí bylo šestnáct a už chodila s mým tatínkem, tak jednou hrál tatínek fotbal v Ústí, což je půl hodiny vlakem. Vlak přijížděl v deset hodin. A děda řekl: „Můžeš jet, ale v půl desátý budeš doma.“ A maminka říká: „Já nemůžu, vždyť to bych tam vůbec nemusela jezdit, vlak jede až v deset.“ - „Buď v půl desáté doma a basta!“ Tak maminka přijela v deset, že ano, on jí to dovolil. Přišla do bytu, tam bylo zhasnuto, děda čekal v té zhasnuté kuchyni a dal jí takovou facku, že proletěla až do druhé místnosti. A pak po letech najednou operovala s tím, že kdyby to byl děda... Já říkám: „Mami, sama jsi zažila, jak to bylo nesmyslné. Dneska budeš opakovat, co jsi sama zažila.“ Ale v klidu. Maminka to pochopila.

Zvyky přebíráme vlastně i z paměťových buněk rodičů, ale když budete uvažovat logicky, nebudete opakovat věci, které dělají. Nedávno v Ústí mi mladá žena říkala: „Já mám dotaz. Víte, moje maminka jezdí jednou za dva měsíce na Moravu ke svým rodičům. Vráti se a neustále se vzteká, co oni dělají. Vzteká se, hází věcmi v kuchyni. My kolem ní chodíme, nakonec se všichni pohádáme, všichni se zablokujeme, do měsíce jsme všichni nemocní. A ona za měsíc zase jede na Moravu a znovu se to opakuje.“ A já vysvětluji: „Poslyšte, říkám vám od začátku, že vaši rodiče jsou ti nejlepší, kteří jsou. Pokud vidíte na vaši úžasnou mamince, jak se zbytečně vzteká na své rodiče, proč se pak vztekáte na ni vy doma? Já jí mohu poradit. „Mami, prosím tě, hoď už to jednou za hlavu. Vždyť ty rodiče znáš, víš, jací jsou i s jejich reakcemi. Tak jim smíš poradit, když ne, tak je nechej. Ať si dělají, co chtějí, ať se třeba ublbnou.“ Ale vy tu maminku máte správnou s tím vztekáním, protože vy pokračujete.“ Ona: „No jo, jak to, že jsem to neviděla?“ Ne, mámě doma smím poradit: „Hele, buď si zvykneš, anebo ti to bude jedno.“ Ano, nebo mi je to jedno. Ona na to nemá kapacitu. Ale jestliže se na ni já zlobím, že ona se zlobí, tak to je ten zvyk. Neumíte to zastavit. Přece si nebudu demolovat tělo jenom proto, že ten druhý to dělá. Ne, to se mě netýká. Já jsem mu směla poradit, směla jsem mu domluvit, zkusím to zase za měsíc, za půl roku, za rok, třeba mu to dojde. Budu se o to pokoušet, ale jemně. Nemůžete toho člověka předělat. Ale uvědomte si, že ti, co vám hrají to divadlo, vás obrovsky učí tím, abyste viděli a mohli rozeznat, co nemá smysl dělat. Tím odložíte zvyk. Blbý zvyk, dobrý zvyk.

Iva Adamcová – Rusava 2013: 4.část

Povídání při procházce s Ivankou

Sylvie: Levandule funguje na rány, pořezání, popáleniny, místo peroxidu, Ajatinu. Levandule, to je to první, zastavuje krvácení i kdyby bylo opravdu velké, ona to opravdu umí i krvácení z nosu. To je opravdu první pomoc jako vyšitá.

Jana: Mluvíš tedy o tom oleji, ano?

Sylvie: Ona okamžitě desinfikuje, pak okamžitě analgetizuje. Třeba bolest, popálenina hodně bolí. Když se třeba spálíš u ohně, tak to tím zakápněš a ona to okamžitě spraví. Prakticky nepotřebuješ nic k tomu, rychle zafunguje, rychle regeneruje.

Ivanka: A jak na krvácivost z nosu? Na vatičku?

Sylvie: Normálně třeba papírový kapesníček. Jednu kapku na kapesníček a strčíš do nosní dírky. Opravdu mám s tím výborné zkušenosti. Třeba kamarádce jsem rozšlápla vosí hnízdo. Byli jsme někde tábořit, dětský tábor. Alergička a do tábora dva kilometry. To byl průšvih jak mraky. Tak jsem ji polila levandulí, co to šlo. Ona vůbec neopuchla, pak jsme doběhly do tábora a vzala si léky. Ale nemít tu levanduli, tak bychom byli nahraní.

Ivanka: Úžasné.

Sylvie: Levandule opravdu na cokoliv, pro malé děti, nebojte se, do jakékoliv rány. Jedině kdy se nemá používat: když si odřeš třeba koleno na kole a máš v kolenně kus chodníku, ten štěrk nebo písek, kdyby sis zakapala, tak ti to levandule hned zatáhne. Ale zase je dobré nepoužít kartáč, to hrozně bolí, ale vzít med. Zabalit vrstvu medu a nechat to tím medem vytáhnout, on to umí, je hydrokopický. Potom to jen očistíš, spláchněš, a teprve na tu čistou ránu dáš levanduli.

Ivanka: Naši kluci jsou alergičtí na štípnutí i komára. Třeba když dlouho sedí v noci. Giovánka dva roky zpátky štípnul v noci komár, ale my jsme se tedy smáli, vypadal rozkošně. On měl ucho jako Mach a Šebestová. Ono se mu i narovnal, jak bylo napučené a červené. Lucka ho postavila před bílou ledničku, on se i smál, je dobrej, a vyfotila ho. To musel vidět i Aurelien, byl tenkrát ve Francii. Naše doktorka měla dovolenou, tak jsme šli k jiné doktorce, která zastupovala ten obvod, a oni nevěděli, že je Francouz. Přišla máma s dítětem a ta sestra potají prskala smíchy a říká: „Znáš Macha a Šebestovou?“ A on: „Ne.“ Ona: „Aha.“ To bylo úžasné. Dostal octovou mast, to se na to také může dát. Kluci jsou strašně citliví na kůži, oni jsou opravdu jak z jiného světa. Lucka mu třeba zamáčkla nějakou mušku a jak zmáčkla tu kůži, za pět minut se ten puntík toho tlaku o centimetr zvedl a byl červený. Jejich kůže je strašně citlivá.

Sylvie: Já bych potom tu levanduli naředila, když je tak velká citlivost.

Ivanka: Já jsem kdysi dávno zažila neuvěřitelnou reakci spuštění i zastavení. To jsem byla s Jirkou a na Štědrý den dopoledne nečekaně někdo zvoní. Přijela moje sestřenice, jak jsem dneska o ní vyprávěla, že ten strýc zemřel. A zazvonila v době, kdy jsem kapala kvůli tomu Štědrému dni éterický olej do aromalampy. Byla tam skořice a pomeranč,

ale myslím, že to byla jen ta skořice. Je to hodně, opravdu hodně koncentrované. A já jsem v té rychlosti, jak jsem věděla, že jde Eva, tak jsem si ukápla pár kapek na prsty. Nechtělo se mi to někam běžet utřít, tak jsem si řekla, že budu vonět a rozetřela jsem si to po rukách. Než jsem přešla přes obývací, to byly dvě tři vteřiny, tak jsem cítila, jako že hořím. Ale to jsem si ještě myslela, že to není vidět. Otevřu dveře do předsíně a ona říká: "Kdo tě zbičoval?" Měla jsem spálených všech deset prstů na rukou. Vyběhla jsem nahoru, protože maminka byla alergická na takové věci a měla doma Dithiaden, slupla jsem tam čtvrtku tablety. Než jsem sešla dolů, už jsem to neměla. A Eva říká zase: "Kde to máš?" Od té doby vím, že je tam ta reakce obrovsky veliká.

Sylvie: Určitě je nejsilnější éterák. To je opravdu mazec. Tím si můžeš opravdu ublížit. A kdyby se vám něco podobného stalo a neměli jste doma ten Dithiaden a polili jste se, třeba dítě, tak okamžitě použijte cokoli mastného: olej, sádlo. Mastnota na sebe totiž navazuje éterické oleje. Takže vytírat tak dlouho, až ta alergická reakce zmizí. Chcete si dát něco z Ježíšova ranečku?

Jana: Jak to cítíš ty? Zazpívej!

Sylvie: Krásně a furt. Já jsem totiž potkala aramejskou modlitbu velmi intenzivně. Přesto, že ji znám už několik let. Ale intenzivně mě potkala právě na podzim, když jsem prožívala něco velmi, velmi těžkého a velmi důležitého současně. Když jsem se v noci vzbudila a držela jsem v ruce zlatý klíč jakoby odněkud, a to je klíč pro dnešní a další a příští dny. Říkám: „Aha!“ Akorát jsem cítila velmi intenzivně Ježíše, protože cítím, když se něco tady tudy děje. A druhý den několik e-mailů, prostě Aramejský Otčenáš. Tak to bylo velmi rychlé. Říkám: „Aha!“ Tak se mi to všechno spojilo. To bylo velmi intenzivní. Přestože klasický Otčenáš asi známe všichni, já jsem tedy už dřív považovala, že pokud modlitba, tak Otčenáš. I v té češtině mi přišel jako nejsilnější. Ale něco mi tam úplně nesesedělo, Víš, takové cosi, neuměla jsem to úplně pojmenovat.

Ivanka: To poslední: „Ochraňuj nás“ to je 3D.

Sylvie: No, tam už je toho víc, co mi nesesedělo. Odhalila jsem to, až když jsem si poslechla Aramejský Otčenáš. Totiž aramejšтина nemá překlad, to je jazyk Jednoty, neoddělenosti a symbolů a obrazů. Jedno slovo nemá jeden výraz. Tam je známé slovo ŠÉM jako ŠEMÁ, což je světlo, zdroj, Absolutno, Bůh. A vlastně ty si ty obrázky jakoby skládáš a prolínáš se vlastně tím, jak to vidíš. Tam máš jeden verš přeložený třeba na tři stránky, protože jsou to obrazy, které každý překladatel vidí ze svého úhlu pohledu, je to moc krásné. A tehdy, když jsem si to pročítala v tom možném překladu, tak jsem úplně žasla. Pak jsem s tím Otčenášem začala hodně pracovat, že jsem ho vnímala úplně každou buňkou, jak je vlastně úplně neuvěřitelným nástrojem, řekla bych v dnešním jazyku, jako diagnostika naší bytosti, protože se na něm dá úplně přesně vyzorovat kde, v jaké části naší bytosti, vibrace těch slov a energie té modlitby zrovna rezonuje nebo nerezonuje. To pro mě bylo obrovsky objevené a současně ozdravné, protože jsem potřebovala fyzicky hodně pomoci. Funguje nejen jako diagnostika, ale potom tím pádem i jako terapeutický nástroj.

Ivanka: Já jsem to zažila vloni u tebe.

Sylvie: To bylo pro mě neuvěřitelně intenzivní. Já jsem tu knihu okamžitě potřebovala, potřebovala jsem se to naučit. Aramejšťina je jazyk, u kterého máš na první pohled pocit, že to není jazyk, kterým můžeš mluvit. Ale už jen ta vibrace, když jsem to slyšela poprvé: "Ááá, zásah." Říkám: "Ty jo, to znám!" To pro mě bylo hodně intenzivní. A potom jsem se ho naučila jako modlitbu, a ještě jsem slyšela, že se ta modlitba i zpívá, což je zase povýšené na další patro. Pak jsem se setkala s Lenkou v Praze, kde jsme ho před Vánoci tančili se sto padesáti lidmi přes Lídu Chrášťanskou, kdo ji znáte. To byl další velký zážitek, protože ona ho rovnou i tančí, dává to do pohybu vlastně všech těl. Pro mě to bylo velmi, velmi, velmi nádherné. Opravdu se možné překlady různé, třeba jenom za všechno, určitě znáte první verš modlitby, která je: "Otče náš, jenž jsi na nebesích." Už to mi tehdy nehrálo. Říkám: "Otče, dobře, ale co ta druhá polovina, kde je ta matka?" (Ivanka: "Jenž jsi v nás.") A kde na nebesích? Vždyť on není nikde vně. A v té Aramejšťině, v jednom z překladů, které mě hodně oslovily, velmi jednoduše a krátce se praví podle Ježíšova výkladu: "Otče, Matko kosmu, ty mocná síla světla, která zrozuješ vše živé pro lásku." A najednou jsem řekla: "Ááá!" Když jsem šla ještě hlouběji do té aramejšťiny, každé slovo, každá hláska vibruje na našich buňkách velmi známě. Úplně cítíš, že se v tom těle něco děje. Kdyby někdo řekl: "To je strašně těžké, to nikdy nedám." Už jenom první verš, když někdo uchopí a v aramejšťině ho řekne, to je vstup do modlitby. A když ani to nepůjde, tak jen první slovo, které zní ABVÚN. ABVÚN je klíč, prostě třeba jak říkají v Indii je slovo ÓM, tak tady je slovo ABVÚN. To se dá třeba i zpívat. Třeba jen na slovo ABVÚN se dělají víkendové semináře. To slovo prostě prožíváš v každém těle. Teď vám řeknu na úvod, že slovo ABVÚN se skládá z pár hlásek: vibrace A je vibrace Bůh, Absolutno, Bytí, Jednota. To je vlastně ta mocná síla, která vše tvoří. Pak jsou tam dvě hlásky B a V – je to ale vlastně tvořeno jen hláskou B, protože v aramejšťině, když chceš říct slovo, které začíná písmenem B a chceš tomu slovu dát duchovní podtext, tak to vyslovíš jako B, když mu chceš dát pozemský záměr, vyslovíš to jako V. A protože Ježíš neodděloval jedno od druhého, říkal BV. Proto říkám ABV. Hláska Ú je ve slově něco jako dech boží, který oživuje vše stvořené: ABVÚN. Prostě vdechneš život do toho stvořeného a N na konci tohoto slova je něco jako uzemnění všeho božského tady na Zemi ve hmotě. Jedno slovo ve čtyřech písmenkách obsahuje vlastně všechno. Proto je to vlastně opravdu takový klíč, kterým odemkneš, a je to. Mně to připadalo velice cenné, cenná informace, nejen pro mě, ale pro kohokoliv, kdo by byl ochotný tomu naslouchat. A já vám ho v radosti předám. A budu ho i zpívat. Kdyby to náhodou někdo uměl nebo znal, tak to určitě přivítám, protože nejkrásnější je to ve více hlasech. Já vás to pak naučím a dáme ten chór. Umíte si to představit v tom počtu?

ARAMEJSKÝ OTČENÁŠ (zpívá Sylvie Králová):

Abvún d-bá šmája

Netkádaš šmach

Tejtej malkutach

Tejtej malkutach

Nechwej c'vjánach

ajkána d-bá-šmája

af b-arha

Hav lan lachma

d-sunkanán jaomána

Wa-š'bok lán chaubéjn

w-achtachejn

ajkána d-af ch'nán

švokn l-chaj'bejn

We-la tachlán le-nesjúna

Ela pacan min biša

Metol d'lache malkutach

wa-chajlá wa-tešbuchta

L'alám almín

L'alám almín

Metol d'lache malkuta

wa-chajlá wa- tešbuchta

L'alám almín

L'alám almín

Amén

Ivanka: Děkujeme!

Sylvie: Taky děkuju!

Ivanka: Ty ses učila aramejsky?

Sylvie: Na to existuje výukové cédéčko. Vyloženě s celou výukou, kde vám opravdu jakoby vkládá ten člověk každé slovo do úst, abyste to dokázali vyslovit a prožít si ho.

Ivanka: To se i dýchá.

Sylvie: To se dýchá, to se medituje, to se opravdu jako prodýchává buňkami těla. Já jsem dělala několik takových sezení s Aramejským Otčenášem, což je prostě úplná nádhera, to se prožívá každý ten verš, ale i s obrazy. A dávají se do toho i vůně, protože každý z těch veršů má otisk esence. To je pro mě něco, co zatím neznám jinudy než tudy. Je to prostě pro mě cesta, nádherná. Velmi, velmi intenzivní. Nádherná, silná, uzdravující. Baví mě. Děkuji, že jsem se o to s vámi mohla podělit.

Všichni dojatě: My děkujeme.

Sylvie: Takže kudy teď chodím, tudy zpívám Otčenáš.

Ivanka: Dostala jsi klíč.

Sylvie: No právě.

Ivanka: Musíš.

Sylvie: No právě, to už jinak nejde. A je zvláštní, že od té doby, co ten Otčenáš přišel, tak vlastně inspirace z pramene, která je na tom prvním cedéčku...Druhé cedéčko není vydané, přestože už písně na ně jsou, ale Janička rodila, Libor nemohl, tak je pozastavené, ale kdyby se někdo ptal, někdo chtěl, degustaci některých písní mám tak jako u stolu nahrané v kapličce. Potom vám mohu ještě zazpívat jednu píseň, která vznikla, to se s vámi podělím třeba zítra, až přinesu bubínek. Ta k tomu Otčenáši přišla dřív, než jsem ho potkala. To bylo tak, že jsem slyšela v srdci tón, to máme všichni, slyšíte každý svůj tón, nějakou vibraci svého tónu. Já jsem stále chodila a hledala, kde je ten tón, a stále mi to tam běhalo a na to vznikla píseň. A pak do toho přišel Aramejský Otčenáš a tam jsem přesně ten tón našla. Hezky se to potkalo. A kde teď chodím, tam zasévám Aramejský Otčenáš a esence. Kdo chce, tak zasejeme, a pak si to posklízí každý sám. To je taková moje velká radost a láska.

Ivanka: Hezké.

Sylvie: Děkuji.

Ivanka: Co je to Píseň písní?

Sylvie: To je zase Šalamounova, ta je ještě jiná.

Ivanka: Jaká to je?

Sylvie: Ta je krásně popsána v Bibli.

Ivanka: No ale známe ji?

Jana: Já ne.

Ivanka: Já jsem zase celou dobu koukala, protože mně to připomíná Davida, já jsem žila s Davidem. Teda ne já konkrétně, ale na jeho dvoře. A ta mi rezonuje i ten jazyk. Úplně jsem teď byla právě tam.

Sylvie: Věřím tomu...

Ivanka: On byl zrzavý, víš? Od té doby zbožňuji zrzavé lidi. A ještě když jsou pihovatí, to je ono. To si vždycky můj muž stěžuje: „To je jediné, co nejsem. V tom ti nemohu vyhovět.“

Věra: Jestli mohu tady k tomu: v Litomyšli vznikl takový úžasný projekt, tam jsou muzikanti a složili, prostě vytvořili muzikál, zhudebnili Píseň písní. Mělo to premiéru v Litomyšli, myslím 10. května. A je to prostě něco nádherného. Já si myslím, že se to dostane do světa. Je to opravdu nádherný, silný prožitek.

Ivanka: My se k tomu všemu vracíme.

Sylvie: Víš, cos mi teď připomněla? Ta Lída Chrástanská byla i pod Hostýnem, aby mě ho naučila tančit. Zavolala jsem si ji, k tomu partu lidí, co bych jezdila někam daleko. Ona přijela zrovna z Luhačovic a říkala: „Ty jo, víš, co se stalo? Snídala jsem a úplně náhodou si ke mně přisedl v Luhačovicích Jarda Dušek.“ Měl tam nějakou přednášku. A říká: „Lído, rád tě vidím. Už na tebe myslím delší dobu, až někdy pojedíš do Německa za autorem toho Otčenáše, zeptej se ho, jestli bych tu modlitbu mohl vložit do svého hraného repertoáru.“ Jak mi to Lída vyprávěla, tak říkám: „To je bomba!“ Samozřejmě, že se Lída zastavila přes Hostýn. Po Hostýně druhý den odjížděla do Německa zrovna za autorem tady této podoby. A už dneska vím, došla mi zpráva, že Jaroslav Dušek opravdu dostal požehnání i od toho autora, jinudy by to ani nešlo. Takže Jaroslav Dušek začíná pracovat na Aramejském Otčenáši, aby si ho mohlo v sobě procítit tolik lidí, kolik bude potřeba.

Ivanka: Vidíte, to je vlastně návrat k původnímu záměru toho učení Otce přes Krista, protože on tenkrát přišel, aby zadal impulzy. Dneska jste se všichni dožili do určité fáze, kdy jste schopni, a teď to teprve bude část lidstva žít tak, jak to tenkrát bylo. Ale všechno se to ve vzpomínkách vrací v těch starých cestách, to je úžasné.

Sylvie: A tam jsi opravdu doma, to je takový ten pocit: „Aha!“

Ivanka: Tam není Ego, žádná negativní myšlenka, která by tě strhávala k nějakým bolestem druhých lidí ani svým, protože to je vlastně to samé. Tak se žije lehce.

Sylvie: A potom přijde, jak to znáš, jak to víš, jak je to přirozené a vlastně jednoduché.

Ivanka: „Jak jsem mohl zapomenout?“

Sylvie: No ano, přesně. Když jsem to poprvé uslyšela v té aramejštině i bez zpěvu, úplně mě to v tom jako by vykouvalo, řekneš prostě: „Ano, tady jsem doma, tady to znám.“ Je nádherné potom procítit, jak si to v každém verši upravil i ten český jazyk nebo to politické náboženství tak, aby jim to někam zapadalo. Smysl toho verše, toho řádku, je prostě ve finále úplně jinak. To si říkáš, jak to mohl takhle někdo myslet. Ať se to týká třeba toho nejsložitějšího verše, to jsem si, Ivi, na tebe hodně vzpomněla, jak vždycky vyprávíš: „Já vás učím až sem a tady vás předávám Otci.“ Třeba já to mám tak, jestli teda mohu, že když jsem to potom opravdu prožívala v těle, vlastně každý verš mluví opravdu za jednu z těch čaker.

Ivanka: Ano. To jde výš a výš.

Sylvie: Naprosto jednoznačně.

Ivanka: Jak se vyvíjíte. Ano.

Sylvie: Proto je tam sice v češtině sedm veršů, ale má osm veršů. Protože to musí jít dál. Že to někdo nedotáhl, to už je vedlejší věc. Ale třeba opravdu ten nejtěžší verš: „Wa'š-bok lán chaubéjn W-achtachein ajkána d-afch'nán švokn l-chaj'bejn“, to jsem si myslela, že se v životě nedá naučit. Učila jsem se ho nejdéle, protože to je přesně moje téma, a to je téma nejhlubšího možného odpuštění našich vin.

Ivanka: To je milosrdenství.

Sylvie: Ano, milosrdenství. A prostě v češtině: „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům,“ to je to nejdelší a nejnáročnější, pro co jsme si sem přišli. Abych vlastně potom opravdu došla i přes ten verš, jak to ten Ježíš vlastně podal, ale už jakoby nad tím, že vlastně neexistují ani viny ani odpouštění. Ale musíš nejdřív zjistit, že to musíš projít, abys pochopila, že to můžeš odložit.

Ivanka: Ano, tam je ta Jednota. Když jsi sám, tak to vlastně děláš sám sobě. Je to tvoje vůle, ano.

Sylvie: Třeba v té aramejštině, tam nejsou viny ani viníci, ale tam je něco ve smyslu jako: „Uvolni, prosím, lana všech chyb, kterými jsme svazovali sebe i své blízké.“ A když to přeložím do pár slov, vlastně se člověk odpoutává od všeho, co mu neslouží, co už prožil. A tam je to hezky napsané: „Odpoutávám se s každým úderem svého srdce.“ To mi přišlo hezké.

Ivanka: Přesně tak. Tady je znázorněný ten čas, jak jdeš a učíš se a jsi lepší a lepší.

Sylvie: A úplně cítíš, jak s každým úderem je to krok, krok, krok, jdeš a je to světlejší.

Ivanka: A je to dobře. Čím tvrdší, tím lepší.

Sylvie: Dobře. Čím tvrdší, tím lepší. Jak se tím ale musíš prokousat. Jak to dřív muselo ještě bolet, za těch časů, které jsme si tady vybrali. Ale už nemusí. Mně se hodně líbila i afirmace, kterou jsem zaslechla. Nejdřív zněla, že heslo pro dnešní a každý další den, to bylo nejdřív, bolest už nemusí být tvým rozvojem. Teď už mám ale pocit, že je to ještě dál, protože dnešní afirmace, tedy pro dnešní a každý další den je, že jen láska a pravda je tvým rozvojem. A to se mi tak líbí. Opravdu už vidíš, že můžeme žít jinak než přes tu starou bolest, přes staré zlovyky, návyky, jak jsi to dneska vyprávěla. Víš, je tady nádherná možnost vidět to jinudy, prostě jinak a konečně se vším otevřeným.

Ivanka: Ego vám to zkroutí, poruší tu rovnováhu. Ale když se vám ten pohled narovná, vidíš, že to není bolest, že není, čeho se vzdávat. Tam není žádná ztráta, tam jsou naopak obrovské dary.

Sylvie: To je taková obrovská úleva, víš? Pravdou ale je, že to tělo tam někam musí doklusat.

Ivanka: Ono má zpoždění. Ono má dojezd.

Jana: Ale není to tím, že právě jsme se narodili do té hmoty, abychom to procítili? Protože jinak to nemá význam.

Sylvie: Ano, jinak by to nešlo.

Věra: My musíme ty emoce projít.

Jana: Ano, o to jde.

Ivanka: Pozor, když by někdo třeba opovrhoval takovou tou kalijugou, tím utopením v té nejhrubší hmotě, tak to ne, my bychom k tomu nedolezli, to všechno bylo správně.

Sylvie: Přesně tak.

Ivanka: Všechno bylo kompletně vždycky správně. A zaplaťpánbůh, že už jsme tady a teď, že už to smíme začít žít i v té hmotě. To je velmi důležité. A proto ten obrovský soucit s těmi, kteří to ještě neumí. Člověk se na ně ani nemůže zlobit, když dělají takovéto věci, ale vy se odloupáváte. Já vás vidím skutečně jako takovou plástev, která se jakoby zvedá od té populace, která toto ještě neumí, a ještě na to vývojově nemá. Ona tam za krátký čas doleze, za pár životů. Ale vy nejste nikdy lepší, jste stejní, jen je to vždycky ta vývojová skupinka, je to přesně jako ve škole. Deváťáci smějí do střední školy, to je přesně ono. Ale ti prvňáci budou taky jednou deváťáci, až si to všechno prolezou, každý stupeň matematiky, každý stupeň češtiny, každý stupeň jiného předmětu... čehokoliv, to je jedno. Je to opravdu stejné jako ve škole.

Jana: Přesně.

Pavel: Já ještě vzpomenu Zasvěcení, za které jsem nesmírně rád. A které si myslím, že z dlouhodobého pohledu dává také krásný obraz na tu celou i historickou skutečnost, to je nádhera.

Ivanka: Myslíš Haichovou?

Pavel: Tu jsem přečetl díky Ivance.

Ivanka: No, no. Ona je úžasná. Nebo byla, už zemřela. Ona s námi byla v Egyptě. Ono to vlastně vylezlo ve formě románu. A přitom pro jistou část populace je to pravda a skutečnost. Pro jistou je to výmysl, ale krásná zajímavá knížka, ale třeba ji ještě někdo odloží, nebude jí rozumět v tom smyslu pravdy. Ale tam ty pravdy skutečně jsou.

Pavel: A pochopení, kolik tisíc let je svázaných.

Ivanka: Ano, ano. Teď existuje film s Tomem Hanksem. On je takový trošku těžký, musí se možná vidět víckrát. Je to Atlas mraků. A to je vlastně to samé, o čem se tady dneska bavíme. Kniha je velmi těžká, film je lehčí, ale i tak je hodně těžký.

Sylvie: Musíš to vidět víckrát, než ty souvislosti dohledáš. Ale je to teda mazec.

Ivanka: Petruška mi psala: „Maminko, podívej se na to, protože to je vlastně to samé, o čem mluvíš, jen jinak jakoby otočené.“ Když jsem ho pak hledala, už jsem viděla, že čtrnáct dní před tím byl v kině naposledy. A od té doby pak už nebyl. Ale pak jsem byla v dubnu v Praze na přednášce a tam bylo vedle kino nad metrem, kde jsem bydlela u těch Kuchtíků, a bylo tam prodejní centrum. A já té holčíně, dceři Kuchtíků, říkám: „Já snad půjdu do kina. Co bych si tak asi přála?“ Možná jsem si zažertovala: „Atlas mraků.“ Samozřejmě, že tam nebyl, to by byla obrovská náhoda, kdyby byl. Ale vlezla jsem do knihkupectví a první kniha, na kterou jsem narazila, byl Atlas mraků, tak jsem si ji koupila. Pak jsem začala číst, je to hezké. Tam je právě nastavený každý typ jiného

člověka, od jakoby tady hrajícího hlupáka a takového úplně drsného přírodního člověka až po intelektuály a různé typy lidí, které tam jsou.

Jana: Je to i dobře udělaný film.

Ivanka: Ano, hezké je to. A dobře obsazené.

Jana: Tolik vrstev ve filmu jsem ještě nezažila.

Ivanka: Ano, ano, hezké, hezké. Tak kolik máme hodin? Vrátime se.

Iva Adamcová – Rusava 2013: 5.část

Dotaz: Jak pomoci od workoholismu a přehnané odpovědnosti?

Ivanka: Víte, člověk si sem přijde zahrát někdy roli, že chce dosáhnout svojí ctižádostí nějakého postu. Tady jsou různé motivy. Sám se narodí do rodiny, kde to někde bylo, tak to neumí jinak, to jsou takové ty programy, které načerpáte nebo to někde odsoudíte. Hlavně ale chcete ve svém životě dosáhnout nějakého významného postu. To je taky chtění, stojí to obrovské úsilí. Toho se týká i ten workoholismus, kdy v sobě máte nastavenou určitou hladinu, kdy pořád musíte a musíte. A záleží na tom, jak to prožíváte. Můžete být klidně workoholik. Svým způsobem jsem taky, ale vlastně nejsem. Sice konám tělem, ale pro mě je to hobby, já to dělám ráda. A dělám to pro vás, nedělám to pro sebe. Já jsem ten poslední, jsem jen prostředník. To je důležitý moment. Kdybyste to dělali pro sebe, abyste dosáhli nějakého postu, ať peněžního nebo slávy, pak je to hodně obtížné a drtí vás to. Takový člověk bude postupovat. Pozor, ke slávě je cesta špinavá. Cestou ke slávě kolem sebe většinou vidíte nepřátele, kteří také chtějí slávu nebo je z toho podezříváte, proto bojujete. A když se pak dostanete nahoru, čeká vás pád. Říká se, že z větší výšky hvězda víc padá. Náhle se z úspěšného člověka stane obyčejný důchodce, který najednou nerozhoduje o ničem. To je o celoživotní snaze, běhu nikam a utrpení. Toho se také týká ta přehnaná odpovědnost.

Můj tatínek byl velmi hodný člověk, hodně hodný, opravdu andělský. To říkám vždycky, když o něm mluvím. Ale on byl tak hodný, že by nesnesl, kdyby někomu udělal něco špatného. To je také přehnaný egoismus, chtít být hodný v očích druhých lidí. Já jsem tenkrát byla řadový laborant, porodila jsem Lucinku, Lucka se narodila v září 1981 a v lednu 1982 šéf té laborky zemřel při hrabání sněhu. Napadl sních, on šel ráno hrabat chodník, při té námaze dostal infarkt a umřel. Můj tatínek dělal zástupce. To byla velikánská laborka, tam dělalo 64 lidí. Můj táta nikdy nebyl ve straně, ale tím, že dělal zástupce a hlídal trezor, byl přes drahé kovy, tak mu to nechali do doby, než se ozve někdo přes konkurz. Ale během roku se žádný zájemce nenašel. To také nebyla náhoda. Tak to nechali tomu tátovi dělat. A já jsem věděla, že je to špatně. Říkám: „Tati, ty nejsi typ člověka, aby ses s tím vyrovnal.“ Když dostal dva tisíce na přidání, tak je přidal pěti lidem a každému dal čtyři stovky. To si nedovedete představit, asi dovedete, co ti lidé dělali. „Proč ona, proč ne já?!“ Táta se úplně klepal. On jim odpovídal, ale trásl se, jak to nemohl unést a jak ho ovládaly emoce. Ten člověk pak nikdy nedokáže vyhodnotit, co už stačí, co už je moc a co málo, protože nesnese kritiku z okolí, je to velmi obtížné.

Já jsem vždycky věděla, že bych v životě nedělala druhým lidem vedoucího. Dva se někdy nesnesou, natož ještě když pod sebou máte x lidí. Ne, ne, ne, na to jsem se měla moc ráda. Já bych se udřela pro lidi, ale nikdy bych nikomu nevládla. A taky jsem věděla, že nikdy nikomu nebudu vládnout, tak jsem si v laborce nevytvořila druhé pracovní místo, protože by mě to rušilo. Já bych mu nosila svačinu: „Je ti dobře, pracuje se ti dobře?“ a zapomínala bych na svoji práci. A ani bych ho samozřejmě neuživila. Tenkrát v té době jsem měla leasing. Tak to mi bylo jasné. Mně absolutně chyběla ctižádost, já jsem ji neměla. Jestliže jste bez Ega, tak nechcete někde vypadat

dobře. Já jsem potřebovala uživit děti a Nadjá mi tenkrát na Štědrý den v roce 1992 ukázalo, že budu mít laborku. Já jsem z toho byla překvapená, že budu „podnikat“, to bylo takové divné slovo. Budu podnikat v suterénu. A ono se to opravdu do tří měsíců všechno stalo samo. Všechno se připravilo a začala jsem, ale vrhnout se do toho o vlastní vůli člověka, tak to neklapne. Vidíte, samo vás to tam dovede, pokud toužíte jen dělat něco pro lidi. Nadjá vědělo, že tady budu mít takový klid pouště, co měl Ježíš, nikdo mě nebude rušit. A pomalu mě připravovali pro vás. To byl smysl.

Workoholismus je, když si člověk připadá jako ten pracující hodně, hodně důležitý. A jsou různé motivy, buď se chce líbit partnerovi, anebo chce vydělat peníze nebo se chce vytahovat před druhými, tam jsou různé momenty. Je zapotřebí si uvědomit, když budu opravdu drasticky pracovat a nebudu v té pozici šťastný, úplně mě to zdemoluje. Tam je takové to „musím“. Ten člověk si naválí na tělo samé povinnosti, to je těžké. Vysvětlovat, vysvětlovat, že není zapotřebí tolik peněz a že i druzí vás zastoupí. Já jsem vždycky věděla, jak někdo odejde z postu, že ho vždycky někdo další nahradí. Lidé, kteří si to nemyslí, žijí v omylu, že jsou nezapomenutelní, že po nich něco musí zůstat. Něco zůstane vždycky, ale oni si to představují podle svých představ, a to je dohání k těmto stavům. Je těžké se toho zbavit, většinou dochází někdy až k tomu, že toho člověka to zdemoluje. A teprve pak, když je to zastaví, tak přehodnotí. Ale to je osud od osudu, to nemohu říct.

Dotaz: Co se slovy musím a nemohu?

Ivanka: Nezáleží na tom, jak to řeknete, ale jak to prožijete, protože vy jste to nitro. Když řeknu: „Musím uklidit“, tak vím, že musím uklidit, ale je mi jedno, jestli teď nebo za hodinu. To je takové to tahání. Ale vím, že když uklidím, tak uklidím ráda, protože budu ráda v čistém prostředí, třeba i čekám návštěvu. Nebo budu ráda, když budeme všichni v pohodě. V uklizeném bytě se vám i ostatním lidem líbí víc. Mějte vždycky motiv z lásky k druhým lidem. Já jsem taky některé věci nemusela dělat, nebyly extra oblíbené, ale věděla jsem, že to udělá radost druhým. Tak si to tam dosadte: „Udělám teď radost třeba mamince...“

Já jsem zrovna včera někde vyprávěla, jak jsem setla egoismus maminky. Satan se vždycky někde objeví. Maminka je extrémně pracovitý člověk a má všechno hned, ale byla tam vždy kritika. A vezměte si, já za vámi každý týden odjíždím a miluji vás a věřte mi, dělám to ráda. Zkuste si představit, že zametete chodník nebo uklidíte byt, a pozor, já mám uklizeno, abyste si nemysleli, že jsem nějaké prase. Ale i když uklidíte ten byt, zemřete, za týden už je tam zase prach i chuchvalce, to se tam stane samo, pořádek po vás nevydrží moc dlouho. Chodník už vůbec ne, tam někdo půjde s pejskem, už je tam hromada nebo foukne vítr a budou tam listy, nějaký prach. Pro mě je podstatnější jezdit za vámi. Já také v tom bytě žiji sama, tak občas nějaký ten prach přehlídnu. Ale moje maminka je na to pedant. A mně teď v únoru přišla zpráva ze sousední laborky od nás z ulice, je tam ještě jedna, že asi za měsíc se chystá kontrola z hygieny. Já jsem už vloni vymalovala v laborce jednu místnost a druhá mě čekala. Neustále jsem to odkládala, nebyl čas. Tak jsem si řekla: „Teď je správný čas vymalovat i tu druhou místnost.“ Ta je malinká, dosáhnu až na strop, to jsem si vymalovala během jednoho dne. Krásnou

oranžovou barvu tam mám, veselou. A najednou koukám na stůl, dvacet let starý, vypadá nově, ale ta deska byla popraskaná, jak tam neustále něco sádruji, dělám. Tak jsem koupila lino, podlepila jsem to, všechno jsem vystříhla, udělala jsem si stříh. To bylo tak hezké. Odjížděla jsem někam za vámi na přednášku a chtěla jsem mamince udělat radost, to byl můj úmysl. Říkám jí: „Mami, mám jedno velké překvapení, až odjedu, běž se podívat do sklepa do laboroky.“ A odjížděla jsem s takovým krásným pocitem.

Hovno, hovno, zlatá rybko. Já v neděli přijedu, maminka přišla, sedla si v kuchyni. Já jsem si sundala svetr, vyprávím jí a najednou jsem si vzpomněla na tu laboroku. Naklonila jsem se k ní a říkám: „Co jsi říkala laboroce?“ Místo úsměvu a blaženosti se jí najednou obličej zkrabatil a říká mi ten černý pán: „Šílený, to jsi mohla udělat už před rokem nebo před dvěma. Taková prasárna!“ Já jsem dostala takový sprdunk. Jak jsem chtěla odejít do obýváku, to jsem se tedy vrátila, přišla jsem k ní a věděla, že to opravdu chrlí egoismus a nesmíte podlehnout, já ji miluji, tak jsem ji šla osvobodit. Ano, osvobozujte. Přišla jsem k ní, koukám jí do očí na toho Satana a říkám jí: „A dost! Já jsem ti chtěla udělat radost, příště se na to vyseru. Místo toho, abys byla ráda, že je to hotové, kritizuješ, i když víš, že tady moc nejsem.“ Maminka na to: „To je povinnost mít uklizeno.“ Já říkám: „Já tady nemám špinu a věř mi, když zemřu s uklizeným bytem, za měsíc se tady nedá bydlet, to nevydrží. Pro mě je mnohem důležitější, když ulevuji lidem, to je podstatnější. Pozor, a nedělám to sama pro sebe, aby po mně něco zůstalo, pro mě to má větší smysl. A ty to víš.“ Bylo ticho a pak řekla: „Přijdeš nahoru?“ - „Jasně, za chvíli jsem tam.“ A všechno bylo pryč. Ona nikdy nebyla špatná, ten člověk není špatný, tak reaguje to chtění, které by chtělo mít všechno dokonalé. Fakt mám pořádek, věřte mi. Víte, ale mamince nemůžu konkurovat.

Ano, musíte zhodnotit, které věci se udělají dřív, které později, to musíte vycítit. Tady existuje i taková kontinuita nebo se situace dá vyřešit lépe, tak si to krásně promítnete, co dřív a co později. A klidně řekněte „nemohu“. Není důvod to neříct. Ano, mohu, ale až to bude možné. Já jsem tímto byla také procvičená, už jsem vám říkala, že maminka vždycky potřebovala mít všechno teď hned. Třeba si pamatuji, holky byly malé, já lítala ze školy, tašky, nákupy, uvařit, znáte to, ona byla v důchodu a říká mi: „Natřeš sudy?“ Já říkám: „No jasně.“ Ale myslela jsem tím buď v pátek odpoledne, nebo v sobotu či v neděli, až bude čas. V úterý prásknu s taškami a potřebuji psát s dětmi úkoly a různé jiné věci. Druhý den v pět hodin už šla a našťavaně říká: „Podívej, já jsem to musela natřít.“ Pozor, ten černej se vám jde předvést, jací jste darebáci, jak jste špatní, to není našité na mě. Já jsem se vždycky usmála a tím úsměvem dávala najevo tomu černému v tom člověku, že mě nedostane. Já jsem otevřela okno a říkám: „Jé, mami, ty jsi hezky natřela sud. Ale vždyť jsme se domluvily, že to mám udělat já.“ - „Nooo, neměla ses k tomu!“ Já říkám: „Mami, já bych to ráda udělala v sobotu, ale už jsi to udělala ty, tak to je dobře. Určitě jsi to udělala líp než já.“ A bublina splaskne. Ano, vždycky máte argumenty a klidně řekněte: „Nemohu, teď nemohu, nešlo to, mám jiné povinnosti...“ Ty byly tenkrát důležitější. Sud přece tři dny počká.

Já ještě k tomu mamčinu: „Ty bys to stejně neudělala.“

Ano, to tam proběhlo. Koukejte, jaké mám zase ty brýle. V čínském horoskopu jsem prase. To jsem byla v Trutnově a jednu paní tam při mé přednášce bolela záda, není divu. Tam byly takové schody a ona se zeptala, jestli si tam může lehnout. Rozdělala si tam karimatku a ležela. Koukala se na mě a říkala: „Já vidím na ty vaše brýle, jak je máte upatlané.“ A druhá paní mi je vzala a začala mi je čistit. No úžasné.

A zase se člověk narodí do stejné rodiny. Ano, většinou se rodíte ve skupinách a máte k sobě dluhy. Řešíte si svoje věci, to je pravda. A řešíte to, dokud to skutečně nevyřešíte. Můj nynější zeť byl mým synem a moje nynější starší dcera Lucinka byla mojí vnučkou, jeho dcerou. A dneska jsou švagr a švagrová. Tak vidíte, jak to pracuje. A v minulosti taky. To jsme na přelomu minulého dvoutisíciletí spolu žili, žili jsme za Nera v Římě. Vidíte, dneska je taky Ital. Fakt jsem ho viděla v takové té zbroji, on je krásný člověk, je chlupatý. A tenkrát ho Petruška vedla za Amálkou na automatickou kresbu a Amálka z něj byla vyděšená, protože při té automatické kresbě se prolnul do minulosti a ona ho nemohla zavolat zpátky. Hodinu tam seděli, Péťa vyděšená, Amálka vyděšená a Paolo si někde lítal. Ale tenkrát, když tam šli, najednou jsem to viděla a říkám mu: „Já jsem tě viděla ve zbroji.“ I s tou helmou, jak má kryt na nos, takové ty pláty, vypadá to jako rybí šupiny. A on mi říká: „Já jsem se taky tak viděl.“ Pak jsme také žili v Rusku, za Puškina. Občas jsem Puškina citovala na zdrávce, tam se mi vybavovaly nějaké úseky.

Dotaz: Problémy s očima. Přímou třeba odchlípnutá sítnice.

Ivanka: V dnešní době je hodně dědičných věcí a také karmických, protože se opravdu hodně čistíte do minulosti. A vezměte si, kolik věcí jste nechtěli vidět. Oči jsou ze všech smyslů, které máte, nejvíc zatěžované. Když budete velmi unavení, nejprve přestanete vidět. Protože oči berou až 25 % celkové energie, co má člověk mít, proto se to na očích hned projeví. Ale tyto věci pak náleží pravé nebo levé straně. Měl to i můj muž. A oni mi tenkrát, když chodili, říkali: „Neřešte to, jsou věci, které se opravují.“ On tam měl ještě i jiné věci, kdysi dávno jeho dědeček chodil předkloněný, to je v páteři nějaká zrada, je to dědičné. Já si pamatuji, jak jedna moje kolegyně z práce vyprávěla, měla takovou babičku a říkala, že se jí strašně líbily vyprané zástěry na šňůře, protože byly krátké a najednou vzadu dlouhé, takový ten lívanec, protože jak ta paní byla ohnutá, vzadu to vlastně bylo delší. Kdyby se ten člověk narovnal, tak by tam měl jakoby závoj. A představte si, když k nám jeden čas chodili shůry, mému muži vždycky ti andělé sahali na páteř a něco mu tam dělali. On se ptal: „Co mi děláte?“ A oni: „No, to je dobré, to je dobré.“ Tam mu opravdu něco napravovali, aby se nic nestalo a on to neměl. Ale bylo vidět, že by tam eventuálně něco bylo. A protože záměrně vybrali člověka pro tuto úlohu, tak bylo nutné, aby tam byl ten zápis jinak vytvořený.

To je to samé, jako mně opravili zuby, abych se vám líbila. A za to jsem jim obrovsky vděčná. Nechali mi moje zuby, aspoň to. Nemáme být až přehnaně na něco zaměřeni. Já si pamatuji, jak jsem si píchla obrovský trn do prstu a pak jsem říkala: „Proč se to muselo stát?“ A ten anděl mávl rukou: „To jsou takové záležitosti hmoty.“ Hned jsme to vyndali a hned se to zahojilo. Ale tak nás to zajímalo. S tím okem je to samozřejmě horší. Oči znamenají skutečně něco, co člověk nechce vidět. Jenže ve světě se děje tolik

jakoby špatných věcí, že to tak nechcete. Další věcí je, jak se vám mění vibrační hladina, jdete výš a výš. Pozor, přes tuto bránu se projde do 5D jedině tím, že přestanete dělat odmítavé emoce. A tady to uvidíte, kdo je dělá, Černý pán. Ano, Satan, který vám je podsouvá. Když je přestáváte dělat, nad sebou zrušíte tuto hladinu oddělenosti a začnete žít kristovstvím neboli že vše je dobré. Jako obrovský dar a pomocník je tam láska k druhým lidem, protože už vnímáte, že to jste vy. To je stav, přes který se prolnete do 5D. Ale tehdy se vám tak zvýší vibrace, že budete vidět i jiné věci. Jestli si uvědomíte, někdy to mají děti a někdy to mají i dospělí, už jsou schopní vidět najednou i jiné obrazy, které jsou tady vedle vás. Je to normální, protože všechny dimenze jsou na sobě naskládáné. Občas zahlédnete něco jiného, ale tento vývoj také poznamenává oční sítnici.

To samé uši nebo nos. Vy si myslíte, že všichni lidé slyší stejně? Ne. Jak máte takovou tu píšťalku, kterou slyší jen pes, tak i vy máte jiné hladiny. Třeba člověk, který přestává slyšet, přestane slyšet úplně hluboké nebo zase hodně vysoké tóny, jemu se posunuje hranice. Stejně se to děje s očima, to není žádná náhoda. I s chutí a vůněmi, čich má přesně to samé. Každý tady má jakoby něco jiného. A můžete přes to dostávat i informace. Ano, byli lidé, kteří k lidem čichali, přes čich poznali vlastnosti člověka. To byl Drtikol, říkalo se, že vyčuchal lidi. Ano, jsou různí lidé. Já nevidím auru, jen tu svoji za určitých podmínek, a je to dobře, protože bych děsně trpěla, kdybych šla po ulici a viděla bych, co všechno je ve vás zapsaného, to jsem ráda. Ale když strčím ruce do aurického těla i na dálku, samozřejmě, když to chcete a znáte přednášky, pak cítím vaše zápisy jako bolest. Dneska mě to pěkně bolelo. Ale já to dělám ráda, protože to má smysl a je důležité to, co jste se naučili a to, co mi odevzdáte neboli co mi odevzdá vaše Božství. To je důležité. A to je dar. To si myslím, že je úlevné. Přes ty ruce je to lehce k snesení. Stejně trvá jen chvíličku, než se to spálí nebo se to smyje vodou. Někdy se mi stává, dřív jsem to cítila třeba jen, když jsem vás objala, že na mě něco ulpí, aniž bych to chtěla, ta vibrace je tak vysoká. Taky mi srdce pracuje jak atomová elektrárna. Opravdu, je to ohromný záběr a stále se to zvedá, cítím, jak to pomalu nabírá, krok za krokem. Nejde to najednou, to bych nepřežila tělem. Ale i vy se všichni takto posunujete. Přes srdce je to nejsilnější, tak počítejte s nějakými takovými podivnými pocity na srdci, to nic není.

Dotaz: Hučí mi v uších, ale je to takového rázu, že je to až na zbláznění. Cítuji maminku, která tím hodně trpí, já to nemám.

Ivanka: Tam může být víc příčin. Jednak to může být zúžení krkavic, je to slyšet do toho ušního nervu, tam se vlastně zvedá tlak, když jsou zanesené. Pak je duchovní příčina, když skutečně nechcete slyšet. Ten sluchový nerv začne svým způsobem odumírat a někdy tam vytváří zvuky i odezvy z vnějšku. Hodně se lidé blokují tím, že nechtěli slyšet někoho konkrétního, buď z levé strany sluchem, nebo nějaké téma, to je zase z pravé strany. To je důležité. Pak je krásné šumění, to mám já a myslím si, že to má více lidí, to jsem dřív jako holka neslychávala. To je takové to hlasité ticho. Je to jako sypání písku. To je hlas vašeho Nadjá. Ano. To je příjemné. To není pískání, ale někteří lidé si s tím užijí. Pak to může být záležitost tlaku toho člověka. Tam může být hodně věcí.

Dotaz: Je to takové soukromé. Jak se říká ráno moudřejší večera, já to mám naopak. Ty jsi vlastně říkala, že jsem se narodila s nízkou hladinou hormonů, a já se přes den nějakým způsobem učím žít přímo ten život, opravdu být optimista. Snažím se o to, ne nějak úporně, ale ten život žiji. Večer jsem vždycky spokojená, a tak nadšená, těším se na druhý den, že až málem nemohu usnout. Ráno se probudím, dřív to bylo úplně jak těžká deka, teď je to takový stín. Já bych to přirovnala k tomu, že nevím, kde se ta duše courá. Já se probudím a najednou si říkám, co tu dělám? Jako kdyby mě vysadili z něčeho hezkého do něčeho nehezkého. A vždycky mi dá spoustu práce, než to zase vybuduji, než si zase zvyknu na to tělo...

Ivanka: Ano, já to mám taky, ale obráceně v tom smyslu, že když se ráno vzbudím, cítím, jak mi vrní tělo, jak ten Bůh tam pracuje. To vrnění je totiž náplň toho těla, to je strašně krásný pocit. To si užívám ve dne trošku méně, to jsem zaměřená na vás, do toho vnějšího světa. Ale to je strašně blažený stav, je to trošku přirovnatelné k vyvrcholení. A neustále si nesu tu úlevnou vlnu takového toho doznívání. Stále to mám. Ráno je to hodně výrazné a když se vzbudím, tak se na to vrnění těším. To si s tělem tak trošičku pohraji, ožiji, pak vstanu a věnuji se všem požadavkům. Ale to tam nese ten, co tam uvnitř žije. Ten mě tam nese a já se opravdu ničemu nebráním. A pak se to všechno doladuje samo, já mu to nechávám.

A vidíte, někdy zachraňuji moji maminku nebo někoho jiného, že zatlačím jeho Ego, aby si uvědomilo, že nemá dělat tyto věci. Už se toho hodně naučila, tam už je to hodně čisté. Únavou večer ráda usnu, ale někdy se mi stane, že se za hodinu vzbudím a já bych mohla v Kanadě kácet stromy. Mám v sobě takovou sílu. Je pravda, že oni vždycky chodívali mezi půlnocí a druhou hodinou. Vždycky přišli k půlnoci nebo mezi druhou hodinou a vysvětlovali nám, že tehdy do našeho těla Božství dostane nejvíc informací, protože nepřekáží okolní myšlenky druhých buněk. Z každého z vás, kdybyste viděli přes astrál, vede taková šňůra nahoru. To je docela sranda v noci, když vidíte ty baráky a hlavně paneláky, tam vede šňůr hodně. To je, jako když jste spuštění dolů přes nějaké dýchací kyslíkové bomby. A skutečně existujete, vy si odběhnete od svých těl a pak se zase vracíte. Vaše těla si odpočinou. Je to nutné, hlava si musí odpočinout. A jestliže je pro tebe tělo obtížné i chůze je obtížná, tak se ti samozřejmě dobře létá, proto možná může být ten vstup těžší, protože to najednou zase musíš rozchodit. Ale pozor, to je správně, ty sis to nastavila. Optimismus sis už prošla a už jsi udělala docela veliký pokrok. Proti tomu, jak se dlouho známe, je to neuvěřitelné. Jsi úplně někdo jiný.

Dotaz: V poslední době mám tak extrémní potřebu spánku, až se stydím. Jestli já jsem líná? Ale zase fakt rozeznám, kdy to je ve mně, že můžu dělat, a kdy to je ve mně, že všechno chce spát.

Ivanka: Bacha na to. Oni nám tvrdí, že odpolední spánek prospívá, a je pravda, že já tak žiji. Stalo se mi to samo, protože jsem dělala dlouho do noci. Třeba v jednu hodinu odleju otisky a pak si jdu na dvě hodiny lehnout, pak pracuji do půlnoci a docela dobře

to zvládnou. Teď už nedělám ani tak dlouho, už tak v půl jedenácté zavírám. Nicméně oni říkali, že jednou tak lidé budou žít, protože skutečně odpolední spaní, to je, jako byste spali dvě hodiny navíc a nemusíte mít v noci tolik spánku. Když můžete, tak toho využijte. Já v noci skutečně tolik nepotřebuji, já se třeba vzbudím v pět v šest a jsem vyspaná. Ale do sedmi je ideální, když si to nastavím. Člověk pak stihne v práci víc, když si odpoledne odpočine. Najednou máte v sobě obrovskou energii, můžete líp a v kratší době dodělat ty práce, které byste dělali obtížněji. A oni říkali, že člověk, který dlouho spí, nad osm hodin, je víc unavený. Deset hodin, to už je vůbec nepříjemné z pohledu shůry, tak se naopak vysilujete, protože potřebujete být ve vašem těle, abyste ho oživovali. To tělo je vlastně odložené a niterná aurická těla vlastně odcházejí jakoby pryč. Ty buňky jsou zase přespané. Zkuste si uvědomit, když budete víc spát, než byste měli, budete víc unavení.

Člověk je pak jako zmlácený.

Ano. To je horší...

Osm hodin maximum?

Ano. Já bych doporučila tak šest až sedm hodin. Děti trošičku víc, tělo potřebuje růst. Ale dospělý člověk určitě méně. K tomu dolezete, až budete starší a starší.

No a ten starší člověk?

Tolik spánku nepotřebuje, ty buňky už jsou starší a orgány jsou starší jakoby kolonie buněk a ony už udělají méně práce, i když pracují. Tam se to vlastně objevuje v tomto prostředí.

Jak je to se spaním v pubertě? Moje děti by klidně prospaly celé dopoledne. A když něco řeknu, tak: „A babička nás nechá spát...“

U pubertáků je to většinou tak, že se jim nechce mýt nádobí a uklízet. Kličky mezi povinnostmi, to tam bývá. Není to ale pravidlem u všech. Zajímavé je, já jsem jako holka také dovedla spát třeba do půl desáté, a čím jsem byla starší, postupně to mizelo.

Vždycky si říkám, že tak do deseti, to je maximum. To už pak, aby pochopili, začnu třískat kastroly a zapnu rádio...

Trénujete jim trojku.

Co když někdo spí třeba jen čtyři, čtyři a půl hodiny denně? Ten člověk třeba dělá povinnosti rád, ale vyčerpává to to tělo a neví si z té pasti rady, protože má mnoho povinností. Jak se z toho dostat?

Když mu to stačí...

Víte co? Existuje hodně povinností. Za prvé by bylo dobré se přes den donutit ke spánku, aspoň hodinu nebo půl hodiny. Za druhé proškrtat si, které povinnosti jsou opravdu nutné a které ne. Moje dcera je svým způsobem taky workoholik, pamatují si,

jak jsem jela do Francie pro její záchranu. Ale to je povahou, to je nitrem toho člověka. Ona je úžasná organizátorka, dovede pracovat za několik lidí, za tři až deset. Když tenkrát začala dělat nějakou brigádu v knižním nakladatelství, to ještě studovala, na tom oddělení pracovalo původně čtyři nebo pět lidí. Ale jedna paní šla na mateřskou, jedna paní už tam byla, pak tam dělal nějaký student. A když tam byla jeden celý den, tak se druhý den otevřely dveře, ona pila kafe a dělala něco na počítači, toho chlapa nikdy neviděla, dělala tam první týden. A on říká: „Já se jdu podívat na ten zázrak.“ Ona mu nerozuměla, jaký zázrak? On říká: „No na vás. Vy jste ta nová? Vy jste včera, jak vás přes počítač sleduji, udělala práci za všechny ty lidi, co tady pracovali. A koukám, že pijete kafe.“ Je opravdu velmi schopná, velmi chytrá. Přes počítač, přes matematiku, přes zákony, francouzštinu. Tam jí paní profesorka říkala, že nevěděla, že není Francouzka, a když jí ukázala české vysvědčení, tak říká: „Vy jste cizinka?“ Fakt je super.

Ale opravdu obrovsky pracovala, do toho studovala po nocích, dvě děti, veškeré záležitosti kolem dětí, kolem rodiny, to všechno zvládala. A chtěla skončit v práci, ve které byla, a oni jí to nechtěli dovolit. Ona věděla, že se budou stěhovat šedesát kilometrů za Paříž. A než jsem měla přijet, to bylo tenkrát, jak bouchla ta sopka, měla jsem letět šestnáctého dubna a bouchla patnáctého, do toho se Aurelien s Luckou rozhodli, že budou dělat novou koupelnu. Ten pán, co ho sehnali, během jednoho dne všechno vyboural, místo záchodu byla díra do země a vyndal všechno i z koupelny, vanu, totálně všechno. A už nepřišel. A kluci měli dva dny prázdnin. Byli chudáci v tom zaprášeném bytě, víte, jak to vypadá, seděli jenom v obýváku celý den, protože neměli tolik místa. Ty nervy, že? Děti samy doma, tam bordel. Aurelien se mu za týden dovolal a on se mu přiznal, že trpí alkoholismem. On se vždycky ráno napil a už nepřišel. Tak se s ním rozloučili, objednali si další tři nebo dokonce čtyři byli. Ten původní byl Polák, a to byli taky Poláci. Ale taky byly nervy, sice makali, ale říkala: „Mami, já jsem po nich všechno předělávala. Já jsem třeba musela na podlaze vysekat dvě dlaždice, protože to bylo na kopr.“ Ještě jim říkala, až jim dojde materiál, že jim přiveze další. Ale oni tak šetřili, že tam byly takové ty bobečky, nebylo nic podložené. A do toho něco lili do odpadu a ucpali odpad. A když vypouštěla pračku, přetekla do těch nezaspárovaných podlah. Ona říkala, že ji málem kleplo. A už byla tak unavená, říkala: „Maminko, Aurelien na mě mluví a já ho neslyším.“ Už byla totálně na dně. Já jsem věděla, že do té Paříže zkrátka musím.

Přijdu ve čtvrtek večer nahoru k babičce, v pátek jsem měla letět a babička mi říká: „Asi neodletíš.“ Já říkám: „Hele, srandičky nech stranou.“ - „No fakt, podívej, bouchla sopka a asi se zavírá letiště. Už nějaké spoje nelítají.“ A teď to vidím, co se dělo na tom letišti a do toho mi Lucka v noci psala, abych jela později a zavolala ráno na letiště. Jenže na letiště se ráno nedalo dovolat, tak jsem sedla na vlak v půl desáté a v půl druhé jsem jela s obrovským kufrem. My jsme pak ještě měli jet na hory, aby se Lucka mohla učit a já bych jela s dětmi lyžovat. Takže s tím kufrem vyjedu do prvního patra odletové haly, co tam se dělo! To už bylo celé zavřené, ale byla jsem v klidu. Vidíte, když jste v klidu, Bůh vám vždycky pomůže. Tak jsem se tam jen tak rozhlížela, lidi tam spali, jedli, oni tam opravdu bydleli. Všude zmatek a tisíce lidí. Byli tam dva zaměstnanci a já jim říkám: „Prosím vás, kde je odlet s ČSA?“ Letěla jsem s ČSA. To je ta nejdelší fronta, tam

bylo takových tři sta lidí. Tak jsem si zase v klidu stoupla na konec, sedla jsem si na kufr a v tu ránu, já tam byla minutu, se vyrojilo asi dvacet letušek a šly po té frontě, rozdělily se po pár metrech, aby lidi nečekali. Já jsem tam byla opravdu minutu. Ona přišla ke mně jako k první a vysvětlovala mi: „Tady se to opravdu zavírá, to byste se nedočkala. Co vám mohu poradit, jeďte na nádraží a tam si vezměte třeba vlak do Lyonu.“

Pak už jsem mluvila s Luckou, oni měli byt ve francouzských Alpách, a protože to bylo pod Lyonem, že by mě tam Lucinka v jednu hodinu vyzvedla. Že by dojela do Paříže a pak zase zpátky. Jenže jsem dojela na to nádraží, to bylo ještě horší než na letišti, protože v celé Praze turisté, co se odhlásili z hotelů, ale nemohli odletět. Němci si zabukovali celé vlaky i na přestup. A já přijdu na to nádraží, tam tisíce lidí. To jsem neměla ani šanci. Měla jsem takový blbý dotaz, tam byl takový chlapík opřený o stěnu, pospával a měl na sobě cedulku, že je zaměstnanec. Já jsem ho zatahala za rukáv a říkám mu: „Prosím vás, já vím, že se budu ptát úplně blbě. Já se chci jen na něco zeptat, ale to chce asi každý. Není tady nějaká přepážka, kde bych se jenom zeptala?“ A on říkal: „Ano, tady za rohem.“ Já jsem byla první a za mnou, jak jsem si stoupla, hned stálo asi padesát lidí. To bylo opravdu obrovské štěstí. A ta paní říká: „Já vám to nedoporučuji, zkuste jet na Florenc, ten pán na Florenci je úžasný, dokáže sehnat navíc obrovské množství autobusů.“ Do toho, když už jsem odcházela, mi volala Lucka. Já jsem opravdu nemusela udělat vůbec nic. A říkala mi: „Mami, co se děje?“ Tak jsem jí to řekla a na to ona: „Nikam nechod', zůstaň tam, protože já na tu Florenc zavolám, ať se s tím kufrem nevláčíš.“ Za chvíli volala a říkala: „Je to v pytli, autobusy jsou plné a on mi řekl, že jich nemůže sehnat víc.“

A cítila jsem její zoufalství, jak mě to dítě potřebovalo a je tisíc sto kilometrů daleko. Ale já jsem taková máma, že bych se tam klidně doplazila. A říkám: „No, pak mi zbývá jedno jediné.“ Když s vámi nehýbe emoce, tak tu cestu vidíte: „Nějakým způsobem se dostanu do Teplic, sednu na auto a pojedu.“ A ona úplně zavyla. „To myslíš vážně?!“ S tím nepočítala, myslela, že to zabalím a nepřijedu. Já říkám: „Hele, já musím přijet. Já nedovolím, aby mojí holčičce někdo zkřivil vlasek. Ne, to ne, jedu ti prostě pomoci.“ Ona říká: „Teď mě něco napadlo.“ Vidíte to? Jo? Úleva. „Vždyť táta za čtvrt hodiny končí.“ Tak volala Daliborovi a on mi okamžitě volal a říká: „Prosím tě, kde jsi?“ Já říkám: „Tady je Opletalka, před nádražím.“ On říká: „Jsem tam za čtvrt hodiny. Končím v práci, já to zabalím.“ Představte si, já jsem měla v peněžence asi dvanáct stovek a my jsme přijeli do Teplic ve tři čtvrtě na šest. Celý den předtím jsem nespala, celou noc jsem nespala, protože to vás budí i esemesky, jak Lucka psala, navíc nevíte, co bude. Celý den jsem se plahočila až do večera. My jsme přijeli čtvrt hodiny předtím, než se zavírala směnárna. Těch dvanáct stovek jsem si vyměnila. Bylo to přesně na mýtné, ve Francii mají mýtné. Sedla jsem do auta a odjela jsem.

Je pravda, že jsem zažila šok na Rozvadově, a to mě probralo, to mi obrovsky pomohlo, protože za ty dvě hodiny jsem byla už hodně unavená. Jela jsem po dálnici přes Prahu, aby to bylo rychlejší, už se stmívalo, bylo asi osm hodin. Vidím pumpy a říkám si, že si doplním benzín. A přehlédla jsem trávník, který měl takový ten vyšší rantl. U těch pump čepovalo asi pět lidí, já si to mířím k nim a najednou auto udělalo hop hop. Říkám

si: „Teď jsem v prdeli, prorazila jsem si vanu.“ To byla taková rána, že všichni od těch pump otočili hlavami jako lidi na tenise a koukali na mě. Ale to mě probralo. Bušilo mi srdce a říkala jsem si: „Bacha!“ Dala jsem si kafe, doplnila jsem benzín a v osm hodin jsem byla v Paříži. Zase jsem se zamotala s mojí navigací v hlavě. Jela jsem bez mapy, Lucka mi poslala návod, pojeděš A1 tolik kilometrů, pak na Norimberk, A3, pak zase A1...Ještě jsem měla brýle, protože na to nevidím. Já jsem v tomhle opravdu zvíře, ale nebojím se. Nicméně uplynul týden, Lucka se všechno doučila, byl to krásný týden na horách. Pak jsme se vrátili a opravdu se jí ulevilo, bylo to super. Odjížděla jsem v neděli, tak v půl desáté, že vyjedu. A ona, že mi pomůže, že mě navede na periferii a ukáže mi, kudy mám jet. Jela přede mnou a když mi ukázala výjezd, tak jsem jí zamávala, ona mně. Jak jsem vyjela na tu silnici, tak si říkám: „Ty jo, dvanáct hodin cesty přede mnou...“ Najednou cítím, jak se mi do jedné ruky někdo navlékl, chytil volant, pak do druhé, já si z té cesty nic nepamatuji. Fakt mě odvezli. Jen jsem vždycky viděla, jak auto zabočilo na parkoviště, nechali mě vyčůrat, pak jsem zase nastoupila.

Když jsem za dvanáct hodin přijela domů, bylo přesně půl desáté, pak jsme ještě s maminkou seděly v kuchyni. A mně pak do rána do čtyř hodin žhnula, svítila mi páteř, viděla jsem to se zavřenýma očima. Jak byli dlouho ve mně, jak se to odvíjelo, to vám bylo něco tak příjemného. Tak jsem si říkala: „Byla jsem hodná holka, zasloužila jsem si, aby mě odvezli domů.“ Pracujte pro druhé. Já bych to udělala i pro kohokoliv cizího, nejen pro moji dceru, když by někdo potřeboval moji pomoc, udělám cokoliv. Pak si vás to Nadjá ohlídá a dějí se takové zázraky. A ještě se při tom léčíte. Energie seshora, když do vás přijdou, vám léčí tělo. Amálka mi nedávno namalovala, že při přednáškách vlastně léčím svoje tělo. A vás taky. Z vás se to odvíjí.

Dotaz: Mohu se připomenout? Bavily jsme se před obědem, jak mi maminka říká: „Ty opravdu věříš tomu, že by si někdo dobrovolně vybral tak těžký osud?“ Ivanko, jak na takový dotaz reagovat? Protože já tomu věřím, já vám věřím všechno.

Ivanka: Pozor, já sama jsem říkala, když chodili, to bylo v roce 1988: „Budou mi věřit?“ A ten anděl tak koukal, kýval hlavou a říkal: „Ano, ty máš na to udělané srdce.“ Já bych člověku uměla zalhat, když bych věděla, že je to pro jeho dobro, aby se nezablokoval. Ale řekla bych mu takovou tu polopravdu. Jak se říká pololež. Aby ten člověk měl mezischůdek, než si zvykne a než se objeví pravda. A to je správné. Oni to nahoře považují za možné. Tomu říkají bílé lži a ty se mohou říkat, věřte mi, těch jsem se nalhala hodně. Lidi by mi nerozuměli. To si lžete jako baron Prášil. Ano, někdy to člověk neunes a v tom případě tak trošičku přitvrzujete, až když vidíte, že se životem trošku otrká, pak už můžete. Takové ty lži, co jsou vypočítavé a ubližují, to jsou nahoře černé lži. To ne, já jsem potřebovala neubližovat. Lidi mají někdy opravdu hrozně těžký osud a je neuvěřitelné, co se dá během jednoho jediného osudu zažít. Je to teď nahuštěné tak, abyste si všechno prošli v rychlosti, tak během jednoho osudu zažijete klidně za tři čtyři osudy. Opravdu je to nahuštěné. Jsou to zkušenosti, ale tím je to šťavnatější.

Já si pamatuji, jak Seth, který chodil přes Jane Roberts, vždycky říkával, že byl třeba papežem, asi ve čtvrtém nebo pátém století, ale že to nebylo ono, to je nuda. To vám každý nějak umetá cestičku. Říkal, že nejúžasnější osudy byly ty, kdy žil opravdu ze dne na den, kdy nevěděl, co bude. Dokonce mluvil o jednom osudu, kdy byl matkou dvanácti dětí, každé měl s jiným chlapem a každý večer usínal s tím, že děkoval za to, že je dokázal uživit. Druhý den nevěděl, jestli se zase uživí. A vždycky to dopadlo. Je nejlepší být jakoby chudý. To pak opravdu nevisíte na té hmotě a všeho si vážíte. Jakmile je člověk bohatý a považuje to za své, tak už není chudý duchem. Prosím vás, být chudý duchem v bibli neznamena být blbý. Ale neviset na ničem, nevlastnit ty věci. „To je moje. To je moje tělo.“ Ne, ne, ne, ne. Nic nesmíte vlastnit ani peníze vám nepatří ani majetek. Váš dům tady necháte, to je jedno samozřejmě, jak to s ním dopadne. Všechno má svůj osud nastavený, zůstává to tady jako kulisa a zase se do toho narodí někdo další a jiný pokračuje. To je správné. Kulisy se mají využívat.

Iva Adamcová – Rusava 2013: 6.část

To byste také měli slyšet. Je to ze Šumperka, dotaz od paní, které na přednášce nebylo dobře.

Dobrý den, paní Ivanko, chtěla bych vám poděkovat za návštěvu, a hlavně za vaši přítomnost u nás v Šumperku dne 1. 6. Byl to pro mne zážitek zúčastnit se vaší přednášky a setkat se s vámi osobně. Zatím jsem vás znala pouze z videí, která si pouštím k pochopení.

To je velmi příjemná žena, děkuji.

Možná, že jsem vám utkvěla v paměti, jsem to já, která jsem vás požádala o pomoc, když se mi udělalo velmi nevolno, a vy jste byla ochotná mi pomoci. Nevím, co se to se mnou celý den dělo.

Já jsem jí ještě neodpověděla, musím jí odpovědět, co to bylo.

Udělalo se mi špatně ještě jednou, což jsem rozchodila venku a z přednášky jsem odešla se zvýšenou teplotou, kdy mě bolelo celé tělo. Já to nemohla už ani usedět. Jenže to nebylo všechno. Už během přednášky mě hodně bolelo čelo, které vystupňovalo v docela nepříjemnou bolest.

To je otvírání třetího oka. Tím, jak chápete a odbouráváte věci, tak se otevírá, a to bolí. Je to pocit, jako když máte na hlavě nasazenou helmu a někdo vám sem sekne sekerkou. Nic to není, nebojte se, to zase odezní.

Byla to docela nepříjemná bolest a začala mě bolet kost na nose, ale tak, že jsem se večer nosu nemohla ani dotknout. Všimla jsem si, že ho mám na pravé straně docela dost oteklý. V neděli to vše pokračovalo, odpoledne už jsem měla 38 °C a došlo to tak daleko, že jsem musela navštívit lékaře a dostala jsem zánět dutin a uzliny na levé straně včetně uší.

Vidíte, to všechno ta komunikace...

Ale co se mi stalo dále, asi v úterý v noci. Měla jsem zvláštní sen, moc si ho nevybavuji, protože ráno zmizel z paměti. Zdálo se mi, že vidím jen mé tělo, ale takové zvláštní kruhy nebo co, vedle byla velká, obrovská žlutá kopule, kterou vidím dodnes. A jak tak stojím, tak mi něco vyletělo ze zad, tam, kde je čtvrtá čakra.

Paní měla zablokovanou čtvrtou čakru do levé strany, do hmoty. Prožívala lítosti dva roky zpátky. A ten blok z těla takto vystřelí. Vy jste opravdu energie.

Možná, že ještě kousek výš. Jak to vyletělo, byla to docela rána. Až jsem sebou trhla a probudila se. V tu chvíli mě začalo strašně bolet břicho.

Třetí čakra, játra, žaludek, okamžitě jsem měla břicho nafouklé jako balón a bylo mi zase strašně špatně i na zvracení. Snažila jsem se to rozchodit.

Tam jsou zase zlosti, jak pokračuje ten kanál. To vás všechno čeká. Fakt to stojí za to.

Jen si vzpomínám, jak jsem stále dokola mluvila, že jsem všemu otevřená a přijímám a odpouštím, ale bylo to tak silné, že si vůbec neumím vysvětlit, co se se mnou celou dobu dělo. Nemohu si na nic vzpomenout. Můžete mi napovědět, co se to dělo, že jsem tak rychle reagovala při vaší přednášce a vlastně po celou dobu přednášky a potom? Vím, že kamarádky na přednášku reagovaly také. Každá samozřejmě jinak, ale já jsem asi extrém. Ale velmi dobře vím a moc za to děkuji, že to pro mě bylo dobré. Dnes již vím, že se budu snažit přijet na další vaše přednášky a moc se na ně těším.

Ta Liduška je super. Ano, když pochopíte, že je to pro vás dobré... Já si pamatuji na Palo Hybena, který přijel minulý rok do Brna. A když jsem přijela v listopadu do Bratislavy, tak mi říkal: „Já jsem si tak nadával, že jsem tam jel, protože jsem čtrnáct dní zvracel a měl jsem průjem.“ To bylo hodně silné čištění. Každý to prožíváte jinak. Důležité je, jak to pochopíte. To je velmi důležité. Spustí se to samo, ale opravdu to stojí za to, protože pak jste lehčí, zbavili jste se toho. Vidíte svět jinak. Ten kanál se neustále otevírá. Může se do vás bez těch bloků napustit víc vaší vlastní bytosti, Boha. Vy jste ten Bůh, který má žít v tom těle. A jakmile tam nějakou dobu ten Bůh vydrží a ničím ho nevypudíte, to znamená slíbeným provokováním druhých osob a situací ve vašem životě, které vás prozkouší a bude to velmi nečekané, a udržíte se tam dost dlouho, nějaký čas, tak tady nahoře se všechno rozpustí. Začnete žít vědomě pátou dimenzí.

Teď vám přečtu zvláštní e-mail, který včera přišel. Ta paní se mi hrozně líbí. Abyste viděli, jaké máte krásné osudy. Já znám jednu ženu z Teplic, která má neuvěřitelný osud. Ta žena se vzdala několika svých dětí. Z lásky k nim, aby je nějakým taháním se neroztrhla. V tom osudu bylo tolik neuvěřitelných věcí, to bylo jak z románu. A tento osud mi to také připomíná. Ale přitom byla absolutně čistá. Všechno zvládla. Ona se ke mně dostala, abych jí narovнала myšlení, protože si o sobě myslela, že je špatná, když takové věci prožívala. Neměla jsem absolutní námitku, přitom byl její osud opravdu neuvěřitelný, fakt jak na román. A toto je něco podobného:

Dobrý den, paní Ivanko. Včera večer jsem si poslechla vaši poslední veřejnou přednášku a bylo to jako s knihou, kterou hltáte slovo za slovem. A když to skončí, ucítíte lítost posledního slova. Doprovázela jste mě nejen několik večerů až do noci před usnutím, ale i ve dne, kdy splývaly vaše myšlenky se mnou prožívanými zázraky. Našla jsem u vás klíč, jak nazvat slovem všechno, co jsem ve svém životě prožila a prožívám. Jste prostě poslední kousek, který zapadl do mé skládanky. Rozumím vašim slovům o to víc, že jsem si zvolila tolik zkušeností do

mého života, abych pochopila. Nejdříve mi v mých pětadvaceti letech těžce onemocněli oba rodiče najednou. Maminka po boji s rakovinou zemřela a tatínek po nemoci nikdy neprocitl v mysli jako předtím. Prošla jsem třináctiletým týráním psychickým i fyzickým ze strany mého prvního manžela, se kterým mám tři dcery. Prošla jsem obdobím, kdy jsem byla divákem ve věznici, kde byl manžel zavřený, a mohla jsem si prožít, co znamená přijít ze dne na den o všechno, protože si někdo vyřizuje účty. Mohla jsem pocítit svobodu, když stojíte na vlastních nohách a dokážete uživit sama tři děti, a pak se znovu vdát za muže pocházejícího ze Saudské Arábie. Nakazit se infekční nemocí, která vás přiblíží smrti, postavit se proti tradicím a zákonům, které se neshodují s vašimi zákony srdce. Uzdravit se vírou, pokorou a láskou a porodit zdravou holčičku. To všechno za cenu prokletí a magie. To všechno a mnohem více jsem zažila a prožila se vším všudy, ale vždycky jsem věřila a milovala...

Mně se chce až brečet.

A když už jsem bojovala, bojovala jsem láskou. Mé zkušenosti mě naučily, že všechno špatné, co jsem viděla, nemám nikdy činit ostatním. Bylo to vlastně podobné jako být divákem jednoho velikého dramatického filmu. Všechn ten čas byl ale provázený zázraky, které kdo by neprožil se mnou, neuvěřil by. Otec mě k vám nasměroval, měla jsem se o vás doslechnout a poznat vás. Je to krásné a já vám za to děkuji. Pocházím z Teplic, bydlím pár minut od vás, tak třeba až nadejde čas, možná vás někdy potkám osobně. Mějte krásný čas prostoupený láskou a zázraky.
Alena

To je nádherné, co? A má jedničku. Ano, je to film, který jste si přišli zahrát, je to to divadlo. Když se na to jako na divadlo budete dívat s odstupem, obrovsky vám to pomůže, protože vy to prožíváte jako skutečnost. To je skutečně iluze. Pravdou je tato bytost (ukazuje na nástěnce). To je realita výšky, kterou když neodhalíte, tak vás čeká jen utrpení a boj, který nikdy nemůže končit. Je to přesně takové to donkichotství, kdy bojujete s větrnými mlýny, ale nikdy to neskončí, protože každý váš zásah jinou zbraní, než je láska, směřuje na vás a dožene vás. Když už tyto informace člověk má, už se do nich nikdy nemůže ponořit tak cele, protože už si můžete tyto věci i ověřovat.

Dotaz: Geopatogenní zóny.

Ivanka: Podloží Země je vlastně každé jiné, jinak nastavené, má v sobě jiné prvky, některé jsou kovové a každá část té horniny nebo prvku jinak přijímá a jinak vydává. Tyto věci se pak budou odrážet jakoby směrem do domu, kde žijete. Na to mají vycvičený nos hodně citliví lidé, ale také zvířata. Kdykoliv se dřív na vesnici někde v přírodě postavil dům, běžně se dovnitř napřed pustila zvířata. A kde se ta zvířata uvelebila, tam se dávala postel, postavil se stůl, aby vás nic nerušilo. V současnosti si zhoršujeme prostředí technickými vynálezy, které používáme. Máme mobily, to je

trošku rušivý moment, a máme počítače, většinou i to jsou centra, ale bohužel to je komunikační prostředek, bez kterého se dneska nikdo neobejde. Tak se snažte, když máte v bytě někde místo, kam moc nechodíte, tam umísťovat tyto věci. Geopatogenní zóny si můžete změřit i sami. Je pravda, že když vy sami budete čistí a budete mít v sobě Božství, neublíží vám ani geopatogenní zóna, protože přebijete svou vibrací to záření z této strany. Nicméně většina lidí to ještě neumí, těm by skutečně geopatogenní zóna mohla ublížit, protože ta pak vymísťuje a usměřňuje tok energií k nám.

Kolem vás v aurických tělech totiž energie jakoby teče ve spirálách. Vypadá to trochu jako řeka, pohybuje se to. Je tam nahrán váš blok, to je pak vlastně nahrávací zařízení, které používáte. Potom to hýbe i těmito věcmi. Jestli máte doma hliníkové pletací jehlice, tak tu jehlici ohněte, nechte si asi 15 cm tyčku, a pak ten zbytek si dejte do ruky, udělejte si takové očko a prostrčte tu krátkou tyčku a chodte po místnosti. A pomalinku, musíte chodit tímto způsobem pomalu, aby stačila zareagovat, ta geopatogenní zóna otočí tu jehlici přesně v linii, kudy teče. To bude umět každý z vás, opravdu na tom vůbec nic není. Někdy se i zóny kříží, pokud by se křížily, najdete to v té místnosti, tam se sčítá intenzita. Intenzita geopatogenní zóny se pozná v rychlosti, jak se otočí jehlice, když půjde pomalinku, je to slabé, když bude otočení jehlice rychlé, tak je to velmi silné. Je to téměř všude, ale existují tzv. stínidla. Občas se to někde v obchodech dá koupit. Můžete používat třeba orgonity, ty se taky dají používat na odstranění zóny. Kameny také, ale pozor, některý kámen, když je dlouho v extrémním prostředí, mohl by i bouchnout. Je třeba ho oplachovat. On unese jen určitou zátěž, nacucne se a potom by mohl bouchnout. I šperk může bouchnout, pokud ho máte na čakře, když ji nasytíte a znovu vytváříte odpory, to se také může stát.

Dotaz: Co dělat, když se vám nepodaří odejít ze vztahu s čistým štítem, i když jste říkala, jak je to důležité? Dá se s tím zpětně něco dělat?

Ivanka: Ano, dá se to přehodnotit. Musíte se naučit toho člověka mít ráda. A berte si na pomoc cokoliv. Mám ho ráda, protože s ním mám děti. Také jsem s ním zažila i hezké věci. Musíte, jinak byste s ním nebyli, že ano. Ano, vybrat si hezké věci, které tam byly, a takové ty méně hezké nebo ty, které považujete dokonce i za nehezké, na ty radši nevzpomínejte. Víte, někteří lidé špatně chápou slovo čas. Když vám říkám, že máte žít v přítomnosti, tak si to pletou. Myslí si, že přítomnost je teď. Předtím byla minulost a potom budoucnost. Vy přece víte, že to tak není. Přítomnost je spokojenost. Pozor, spokojenost Boha, který si přišel zahrát svůj osud. Když jdu životem a přijímám věci tak, jak jdou, pak žiji trvalou spokojenost, protože je emocionálně neodmítám v době, kdy teď cítí moje tělo Iva přítomnost. Vidíte, tělo vnímá časovou přítomnost, kterou tady lidi běžně vnímají. To znamená, pokud v klidu bez odmítavých emocí projdu celým životem, tak jsem měla celou dobu nalitého Boha, sama sebe, v těle Ivy. Tady nebyl blok. Ale jakmile někde Iva odmítne to, co se v osudu děje, byť člověka, vzniká blok.

Nedávno se mě na to ptala jedna paní a říkala, že se bojí vzpomínat. Já jsem jí řekla: „Vzpomínat můžete, nepleťte to, protože to nemá co dělat s minulostí.“ Přítomnost je žitá spokojenost neboli klid neboli přijetí neboli děkování. Ano, to je přítomnost. Souhlasíte s vaším původním programem Boha. Tečka. Pro tělo Ivy. Ale když budete

vzpomínat do minulosti, ze začátku to nebudete umět. Nejprve budete vzpomínat, když se rozejdete ve zlém, na ty nehezké věci. A teď pozor. Když tu nehezkou věc, která se stala třeba před pěti lety nebo deseti nebo dvaceti, znovu v této přítomnosti těla odmítnu: „To byl blbec, to byl darebák, co mi tenkrát udělal!“, znovu si tady píšete další blok. Při vzpomínce. Ne, vzpomínejte si, na co chcete. Vzpomínejte hlavně na ty hezké věci, co jste prožili, ty tam také nějaké byly. A když tam jsou nějaké nehezké, mohli byste také vzpomínat, ale měli byste dneska už vědět, že nebyly nehezké, že jste se při nich naučili přijímat člověka s takovým chováním takového, jaký je.

A věřte mi, každému z vás, když vyjde z partnerství, ať jsou to muži nebo ženy, ten člověk nasadí laťku, pod tou laťkou vás nikdo nenasere. Vidíte, jak je vám prospěšný? Vytrénoval vás. Dřív byste takové lidi viděli jakoby nižší. Ne, ne, ne, ten člověk vám pomohl. Obrovsky vám pomohl. Fakt je to správné. Pozor, do budoucnosti si zase můžete plánovat klidně cokoli, ale až přijдете do té budoucnosti a nestalo by se to, co jste měli v plánu, stačí, že to přijmete. Zase v klidu. „Tak jsem tam nešla, nejela jsem tam, no tak to nemělo být...“ A to je opět spokojenost. Zase se udržujete v původním plánu, protože jste tam skutečně neměli být. Jestliže chcete na nějakou dovolenou a nemáte tam být v osudu svého těla, tak se tam nedostanete, i kdybyste se zbláznili. Věřte mi, to nejde. Vy byste se totiž dostali mezi buňky těla, ve kterém nemáte být, a někde byste zase chyběli, v nějakém učebním procesu. To je všechno nastavené. Opravdu. Já doufám, že už to pro vás není tak zarážející jako ze začátku.

Lidé, kteří mají silné Ego, to znamená silnou vůli toho jedince se jménem, mají pocit, že všechno pevně drží ve svých rukou, tak se velice mýlí. Proto ve svém životě prožívají takové obrovské peripetie. Osud je nechá něco dokázat a pak o to přijdou. To jsou takové dardy, jde to nahoru, dolů, nahoru, dolů. Pak si přivlastní vlastně úplně všechno, co se tam odehrává. Tak ne! Vy toho člověka budete mít rádi za to, co vám udělal hezkého i nehezkého. Hezkého proto, že je za co děkovat, hlavně za děti. Nehezkého proto, že vás naučil přijímat takové lidi víc než v minulosti. To je velmi důležité. Tak vidíte, je za co děkovat a být klidný. Dřív si jiného partnera nesmíte vybrat a přivést k sobě, protože byste zase přišli na podobné věci, pak se to opakuje. Když s tím budete souhlasit, něco můžete vymazat sami s někým dalším, kdy jste něco prožívali, zase můžete dál děkovat. Budete už znalejší, záleží na vás, jestli se do toho chcete skutečně pustit. Změna se může opravdu udát jen tehdy, a klid může přijít jen tehdy, když to všechno umíte.

Když jsem vylezla z mého manželství, už byl další partner opravdu anděl, tam už bylo jen to hezké. Byla legrace, bylo to fajn. Ale tento človíček byl zase obrovsky tvrdohlavý, přes některé věci se nedokázal přenést. Tam zase bylo jiné učení, ale bylo to hezké s každým člověkem. A víte, já si pamatuji, jak jsem jednou potkala známou. U nás na konci na ulici žije nějaká Andrea a já jsem znala její maminku. Ta maminka pokaždé, když jsem šla okolo, byla v té době někde kolem toho baráku. Jednou jsem šla domů a říká mi: „Vy jste stále taková spokojená, máte krásný život, že jo?“ Já říkám: „No, mám.“ - „To já bych chtěla mít taky.“ A já říkám: „Ale vy máte.“ - „Nemám.“ Já říkám: „To se vám jenom zdá.“ - „Vy to musíte mít fakt nádherné.“ Já: „Chcete kousek vyprávět?“ Při první větě jí klesla brada: „Mám třetího muže.“ - „Fakt?“ - „Ano a s

každým tím mužem jsem se naučila něco jiného a všechno bylo dobré. Opravdu to bylo fajn. A na toho posledního muže čekám.“ Dnes je to patnáct let, tenkrát to bylo osm let a ona: „To jste šťastná.“ Já říkám: „No, to není všechno. Moje holky žijí každá tisíc kilometrů daleko.“ - „Jéžíš“! Bylo vidět, jak mě začíná litovat a myslí si, že asi nejsem normální. Já říkám: „Mám pokračovat?“ A ona: „Ne.“

Vidíte, je to o přístupu. Záleží na tom, jestli to fakt vidíte jako optimista nebo klidný, pohodový život jako pesimista. Některý člověk žije úplně parádní život, ale chtěl by víc. Chtěl by větší vzrůšo. Pozor, on ho pak samozřejmě bude mít. Nadjá si vždycky nastaví, co člověk k vývoji potřebuje. Pak to k němu dorazí, ale je to fakt darda.

Dotaz: Ivo, já mám jen malou připomínku, jestli mohu. K té naší debatě, jak jsme se bavili, když jsme šli zpátky. O té bdělosti. Vzpomeneš? Já vnímám, že ty vnímáš, že bdělost je samozřejmost. A z této pozice odvíjíš svoje rady. Akorát, že když jsme vlastně stoprocentně v té bdělosti, tak si dokážeme na většinu otázek odpovědět sami. Proto vidím, že největší problém je ve ztrátě té bdělosti. Když bdělost ztrácíme, ztrácíme možnost dostat i ty odpovědi.

Ivanka: Ano. Víš co, ale tady si můžeš nastavit docela dobrou pomocnou berličku, protože ta bdělost u mě vyplývá z poznatku a trvalého žití, že já jsem všechno. Pak jsem sice vlastně viděla, ale bez bdělosti. Rozumíš? Já vím, že co mi přichází, si zasloužím, proto jsem klidná, když se něco děje. A pak se toho děje strašně málo, a když se to děje, tak třeba kvůli druhým, abychom jim ukázali s tím druhým hercem, co se má dít. A to byla někdy opravdu přča. Já jsem poslední dobou hodně trénovala toho mého doktora, který odmítal moje práce, že budou až po obědě. Ale to nebylo jediné, co jsem s ním měla, protože on je i tvrdohlavý. Je to hezký člověk a milý, usměvavý. Já jsem ho nikdy předtím tak neviděla. Ale ta tvrdohlavost se opravdu projevila a bylo vidět, že je fakt hodný, že mu přišel ten jakoby sok v mé podobě. A pozor, on byl vyděšený sám ze sebe. Opravdu. Protože jednou jsem měla můstek, ono se to špatně vysvětluje. Někdy se stane, že je ten oblouk hodně zakřivený, tak jsou přední zuby jako vějíř, takže pahýly, které jsou obroušené, jsou dopředu, pak se to vykloní, v tom alveolu jdou rovně a pak jdou dozadu. To nesundáte. A už když jsem ten otisk sundávala, tak se mi utrhyly zadní pahýly. A věděla jsem, že ta paní musí jít ráno minimálně s frontou do práce, to znamená od trojky do trojky, tak jsem ten můstek udělala s tím, aby on to nasadil a v jednu hodinu si potom přijdu pro další otisky toho zadního můstku. Krásně jsem to vybrala, že opravdu neměl problém a říkám mu: „Pane doktore, prosím vás, tohle paní nasadte a až to nasadíte, vezměte mi otisk přes to všechno a já si udělám jen ten zadní můstek, budete to mít za cenu jednoho můstku. Jenom se to rozdělí.“ A to se mu zdálo moc práce. Říká: „No to ne, vy to uděláte celé.“ Já říkám: „Poslyšte, já to tak stejně nemohu udělat, protože je to podsekřivé, to se rozbíhá, já bych to stejně zlomila. To je riziko. Nasadte to takto, nebojte se.“ On se bránil. Přitom to bylo opravdu úlevné řešení. „Ne, ne, ne, ne, ne!“ A stále to nechtěl. „Stejně mi to udělají kovové dole.“ Já říkám: „Ano, udělají, ale kovová práce se dělá na výsuvné čepy. To znamená, že se vyndá každý zvlášť, vymodeluje a zase se zasune, takže tam se to dá. Navíc by se tento

model stejně utrhl i v té stálé práci, ale pak se může rozštípat, vlastně ten otisk roztrhat, aby model toho pahýlu zůstal neporušený.

A jak to to Ego nechtělo slyšet, že by nemělo být po jeho, tak spustil: „Tak tedy nevím, kdo je tady blběj, já nebo...“ A teď se zarazil. To Ego vystartovalo. Koukal, jemu je asi třicet sedm, já jsem proti němu babička. Já jsem se začala smát, což byla pro něj absolutně nepochopitelná reakce. Já jsem říkala: „No jen to řekněte. Já nebo vy, nikdo jiný tady není.“ On koukal a nic neřekl. Já říkám: „Dívejte se, udělejte to a uvidíte, že to bude jednoduché.“ Nakonec to tak bylo. Ano, nasadil tu práci, bylo to opravdu jednoduché, ale kdybych se nezačala smát, tak by to nedopadlo. A pamatuji si, jak jsem druhý den tu práci přinesla a říkám: „Dobrý den.“ On od křesla s pacientem tak zamyšleně koukal, vrtala mu v hlavě ta moje reakce, že jsem se nezlobila, nekřičela, že se na něj usmívám. To pak s těmi lidmi jakoby hýbe. Tady mu to měl jen někdo předvést. To já ráda předvádím. Ano, jde všechno. Já hlavně používám vtip nebo takovou tu lehkost, že to změním z té dramatické situace. A i ten člověk pak jakoby zkrotne a neútočí. Stačí, když budeš hrát roli svého života z pozice herce, jde úplně všechno. Jakmile to prožiji, že já jsem Iva a svět na mě útočí, pak se ti nepodaří být v té trvalé bdělosti, ale to herectví je úžasná věc.

Dotaz: Mohu se zeptat, Ivanko? Když se stane ten protipól, že když mi někdo takzvaně jakoby ublíží, myslím si, že mi ubližuje, ale já nekřičím, já pláču.

Ivanka: Tak neumíš lítost, neumíš čtyřku. Třeba křičel by člověk v komunikačním bloku. Pozor, já bych taky uměla křičet, ale já bych to zahrála. Ale ty spíš jako brečíš, anebo jsou lidi, kteří by se třeba zlobili na trojce. Nebo někdo mlčí, ale vadí mu to, je tam blok. Vidíte, reakce těla není vůbec závazná. Vy nevíte, co se v nitru druhého člověka ve skutečnosti děje. Ale to, co se děje v nitru, to je ono. To je to, co prožíváte. A to, co neumíte, se k vám vrací. Když nebudu umět komunikovat, tak všechny moje situace a všichni lidi budou útočit na tuto moji čakru, protože Božství chce, abych si tu čakru otevřela. A věřte mi, jednou se tu komunikaci naučíte víc používat. Je to vaše vlastní přání. A bod B, který je na konci vašeho osudu, je tam, kam to máte v tomto umění dovést. To je právě to. Ale používejte normální, zdravý lidský rozum. Určitá věc se stane a vy potom brečíte. To je jak u blbých na dvorku. To je donekonečna. To nikdy nevyřešíte. Proč bych měla brečet, když to tím nevyřeším? To je k hovnu. „Tak jo, stalo se mi to, já to přijímám.“ To je obrovský úspěch si nad tím sednout někam do rohu a popřemýšlet. „Já to tím nevyřeším, bude to zatížené.“

Já si pamatuji, jak se jednou spustil můj brek, ale přitom jsem brečet nechtěla. Někdy se stane, že vaše Nadjá musí zahrát roli druhým lidem. To bylo neuvěřitelné, já jsem začala brečet, ale nepotřebovala jsem brečet. Mému muži se to taky stalo. Jeho syn byl souzený za nějakou blbost, drobnost. On tam všechno řekl, obhajobu přednesl soudci, to byla taková klukovina. A najednou ten soudce říká: „Tak co vy, otče?“ A on si předtím říkal: „No, co já tam budu říkat? On řekl všechno, co by mě bylo napadlo.“ A teď ten soudce mi řekl: „Tak co, otče?“ Já jsem začal tak brečet. A nemusel jsem říct nic.“ A soudce: „Vidíte to, co jste udělal svému otci?“ A dal mu ten nejnižší trest. To byla

nejlepší obhajoba, jakou mohl udělat. Projevená lítost. Já jsem tohle opravdu zažila, to bylo úžasné. Já vnímám hru těch věcí, většinou se vám při tom něco vybaví, jak je to vlastně správné. Ale pozor, vždycky se vám projeví ten pravý obraz a důvody, proč se to děje, když to neodmítnete, když ten blok neuděláte, tak to najednou vidíte. A není to tak těžké. Chce to opravdu brát jako hru. Život je jen hra, krásná hra.

Dotaz: Ivanko, jak moc na vás působí kolektivní vědomí?

Ivanka: Stejně jako je stanovený váš vývoj, jednoho človíčka, tak je stanovený i vývoj druhého človíčka, vás všech a všech lidí na planetě. Pozor, to je vlastně to, co vás spojuje. Vy děláte, jste jako buňky jednoho těla v té maličké podobě. I vývoj toho těla je stanovený. To je akáša. Ale v tom pohledu seshora. A už si můžete uvědomit, že skutečně existuje takzvaný „syndrom sté opice“. Ano, kolem planety existuje síť. Pozor, vy máte i svoji síť kolem těla a každá vaše buňka má svoji síť. To jde až do absurdna dolů i do absurdna nahoru. A když nesouhlasíte, odmítáte, pak se všechno bortí, ničíte si tu ochrannou síť kolem vašeho těla a ta skutečně nepracuje, pak tam projde jakákoli nemoc, viry, které jsou také tady na planetě, tělo se jim neubrání. Vy něco odmítnete, proto i vaše buňky odmítají pomáhat. Jestliže souhlasíte, přijímáte vše, pak jste ohromně silní. To je ten systém, který jsem vysvětlovala na základních přednáškách.

Ale i vývoj kolektivního vědomí je stanovený. Já si pamatuji, třeba jednou nám říkali: „Jezte rozinky“ nebo nám přesně řekli, co máme jíst. Můj muž se ptal: „Ale proč?“ On byl vždycky zvědavý. Ten anděl se tak napřímil a říkal: „No, protože.“ A pak řekl: „Ještě je brzo, to se dozvíte.“ V rozinkách je víc prospěšných látek oproti tomu, co obsahuje normálně hroznové víno. Tvoří se chemickou cestou, když to schne, když se to suší. Lidstvo se to ještě nemělo dozvědět, tak nám to, dvěma slepičím prdelkám, ještě neřekli, protože bychom vám to vybrebentili. Vidíte, i to je nastavené v té síti, kdy se něco objeví. Vlastně ze syndromu sté opice vyplývá, že když se má na planetě udělat nějaký objev, během jednoho měsíce třeba na třech místech tři lidi napadne stejná myšlenka, někde se to prolne. Ano, to je stanovené z toho Božství. Lidé, kteří tady něco vymysleli a učinili ty největší objevy, třeba Einstein, Tesla, ti všichni věděli, že to nebylo jejich. Že jim to bylo ukázané. Také by si to nikdy nepřivlastňovali v tom smyslu vývojovém. Byli to většinou obyčejní lidé. Tomu člověku je vždycky něco sebráno, aby se mohl dostat výš do těchto hladin.

Já taky, prosím vás, já jsem byla dřív praktičtější. Dneska jsem takové zvláštní, nevím, jak bych to pojmenovala, trdlo. Jsem tu proto, abych seshora přijímala tyto informace a ukazovala vám styl přechodu, to je mým nynějším úkolem. Tak jsem ztratila spoustu praktických vlastností, najednou jsem takový jako ztracenec v tom hmotném světě. To je zvláštní. Ve spoustě věcí si nevím rady. Ale i vy si uvědomte, že věci, které jste uměli kdysi dávno, už jste je třeba odložili, už je neumíte, ale umíte jiné. Mezitím se objevil někdo, kdo to zase umí, vedle vás. Vy to nemusíte umět, celek umí všechno. Tady jde o to, abyste věděli, koho se zeptat nebo kde to zjistit, kde na to přijít, komu říct, aby to udělal, všechno jde. Pravda je v písni Jana Wericha: „Všichni všechno uděláme dohromady.“ Opravdu to tak je: „Ten umí to a ten zas tohle.“ Všechno je vaše, to je společná práce. Opravdu máme společné věci. Máme všechny buňky, které tímto

směrem umí matematiku, tímto směrem něco jiného, hudbu třeba. Ano, všechno má svůj smysl. A ti lidé se jednou dostanou do stavu obrovského mistrovství, vám to bude dáno. Protože člověk do této doby to tady v té hmotě využíval proto, aby z toho získal peníze, a těch lidí bylo hodně, tak to bylo bržděné. Jakmile bude člověk čistý, bude pracovat pro celek, tak mu budou seshora dávány informace podle toho, jak to Božství bude chtít, a už se to děje. Vidíte, co všechno se stalo ve vědě, ve výzkumu, to jsou neuvěřitelné věci. Pozor, a to víte jen jedno procento. Hodně informací vám jako populaci vůbec nebylo sděleno. A už vůbec ne informace týkající se mimozemšťanů, všech energy technologií, co už existují. Protože samy egoistické vlády vědí, že jsou, nedovolí to, bojí se, že by přišly o peníze za elektřinu, za plyn. Země totiž má svůj vlastní potenciál a uživí se elektricky úplně sama.

Kdy budou ty volné energie?

To, kdybych věděla. Já na to taky čekám. Víš, jak by se nám v Mnichově ulevilo!

To bys nemusela vůbec zateplovat, že?

Dá se říct, že i ochlazuji, když je vedro. To taky jde. Ale já jsem optimista, že. Mělo to svůj smysl. Můj táta vždycky říkal, že bych dokázala obhájit cokoli, jednu stranu i druhou stranu. A má to svoji logiku, ale to umí skutečně jen člověk, který tu věc vidí jen z té dobré stránky. Ale pravdu od Boha se vždycky dozvíte, jenom když budete vidět jako dobré, cokoli se stane.

Dotaz: Já bych se chtěla zeptat, já jsem teď dočetla třetí knihu od irské mystičky Lorny Byrne a ona od dětství vidí anděly, a tam píše, že se máme modlit třeba i za politiky a za lidi, kteří mohou ovlivňovat spoustu věcí na světě. A teď mám v rozporu, co říkáte vy a co tam popisuje ona...

Guláš s bramboračkou...

Ona říká, že je to v zájmu všech, že to není něco, co bych měla chtít pro sebe, ale pro celou planetu.

Ivanka: Je to přání. To je první věc, kterou si uvědomte. Podívejte, když si dosadíme miliardy panáčků, každý z vás přesně dělá to, co má. Je to nastavené. Je to vůle a vývoj světa. Jestliže budu utopená v hmotném světě, a ještě si budu přát a modlit se nahoru, že něco je lepší nebo horší, odděluji se od celku. Ne, věřte mi, pokud má být světová válka, tak existuje někdo, kdo ten knoflík spustí. A bude to dobře, protože je naplánován třeba přerod, ano? A jsou skutečně věci ve vývoji lidstva nastavené. Svým přáním zezdola to nikdy neovlivníte. Naopak se tím oddělujete do duality. Přání bude mít vrstva pod třetím okem, to je ještě bílá magie. Vy se potřebujete dostat do jiného vědomí. Jinak se z toho vězení hmoty nikdy nedostanete. A pravdou je, že všechny energie nahoře, kde jsou andělské brány, nás přišly vyučovat. Ke mně tyto energie také chodily. Ano, andělé nás přišli vyučovat, abychom vám ukázali, co je pravdou a co není pravda. Člověk, který ještě bude prosit, se ve svém lidství odděluje. A odděluje nahoře to Božství ve formě andělů a vyšších energií.

Ale pozor, jednou za určitý čas se od té hmoty, protože dozrává, oddělí plástev, která si uvědomí svoje Božství. A už neprosí. Ta ví, že tady dole může udělat maximum pro planetu jenom tím svým jediným tělem, kdy tady bude chodit a bude tyto věci vyřizovat. To je jediné, co je vám dovoleno. Ale oni vědí, že my jsme oni a oni jsou my. A prosba nebo modlitba chce vždycky něco jinak, než je, jak by to člověk chtěl, a to už je dualita.

Takže skutečně je ta modlitba už jen jako poděkování, třeba když mi odjíždějí blízcí nebo známí...

Děkuji, že jedou pryč.

Ne, takové to, že člověk myslí na to, aby dobře dojeli. A tak jako pomyslí na ty anděly, aby je ochránili. Platí dneska skutečně už jen takové to: „Děj se vůle boží!“

Ano. Já ty lidi vždycky odevzdám. Protože komu je odevzdáváte? Jestliže koukám na druhého člověka a odevzdám ho Bohu, tak ho odevzdám jeho vlastnímu osudu, který má nastavený a sám si to jako Bůh vybral.

Tedy osud je neměnný?

Osud je neměnný. Ten jste si vybrali a je pro vás nejlepší. Ale hlavně, i kdyby nedojeli, kdyby někdo z nich odešel na druhou stranu, je to obrovské osvobození. Vždyť vám od rána říkám, že jste tu ve skafandru. To je realita, ale to se nedá říkat, toto nemohu říkat široké veřejnosti.

Když budu mít v osudu napsané, že v tomto životě se tu spokojenost nenaučím...Ale tak já si říkám, že jsem vás potkala a myslím si, že se to naučím.

Víte, bod B je skutečně to, co má v plánu boží tělo s vámi jako s buňkou. Vy jste si vlastně vybrala z Akáši planety vývoj této buňky a ten dodržíte. A abyste nekomplikovala svůj další vývoj a vývoj kolem vás, tak skutečně stačí, že se naučíte třeba tu spokojenost. To stačí.

Stačí... on tedy ubírá...

Ten, co chodil k nám, jeden čas nechodil. Já ani nemohu říct jeho jméno. My jsme se ptali, proč už nepřišel a oni nám řekli: „On vám přilepšoval.“ Vidíte, já ho kopíruji, je to můj strejda nahoře. On s námi žil na konci 14. století, byl to ohromný člověk, žil v Kutné Hoře. A během třiceti let se dostal do obrovsky vysoké fáze v těch energiích. Tam už je dneska planetárním Bohem a my jsme takové jeho děti. A tiše nás hlídá. A on je ten, kdo mluví. Vidíte, Ivy vůle to není.

Já jsem se chtěla zeptat, jak je to s prosbou o odpuštění, to je taky špatně?

Ne, ne, to jde. Já jsem dneska říkala, že je to do minulosti. Vy jste něco udělala a smíte prosit o odpuštění. Nesmíte do budoucnosti. To znamená, nechtít něco jinak, než je.

Víte, já jsem před mnoha lety odjížděla ráno do Prahy, bylo obrovské náledí, měla jsem doma dvě malé děti a věděla jsem, že se o ně nikdo jiný nepostará. Peníze nebyly a já jsem pracovala do rána do tří hodin a v pět jsem vstávala, abych byla ráno v Praze. Přes České středohoří byly mlhy a na silnici bylo sklo. Vždycky jsem si před barákem sedla do auta, nadechla jsem se s tím, že si člověk tak jako říká: „Buď se mnou aspoň, jeď tam, ať to dobře dopadne.“ Ale vždycky hned jak jsem to řekla, přišla seshora odpověď. Ať od vás přijde jakákoliv otázka, okamžitě je na druhé straně odpověď. Taky i moje. Kdyby nějaká otázka padla, okamžitě vím odpověď, protože moje hlava má takzvaný vhléd, tam je všechno. A vždy mi tam okamžitě naskočilo: „Ale vždyť já jsem s tebou. Jsem ty, jsem v tobě.“ Tam skutečně okamžitě došlo k nápravě, pak už jsem jen říkala: „Tak jedeme.“ A konečně jsme vyrazili. Vždycky se děly zázraky, to bylo hezké.

Jednou jsem jela, to bylo 3. prosince 1997, na to nikdy nezapomenu. Já miluji Phila Collinse, oni už se rozpadli. Tenkrát měl koncert v Praze a já jsem na něj jela. Bylo to něco úžasného. Zpátky jsem vezla svoji nejlepší kamarádku z tehdejší doby, už jsme se dlouhá léta neviděly, pracuje ve velké laboratoři, není čas a jezdí jiným směrem a taky se mi úplně změnil život. Tenkrát jsme se hodně stýkaly. Ona navíc žila s Honzou, bratrem Jirky. Vyjely jsme z Prahy asi v jedenáct hodin v noci. Ona je vdova, v tu dobu v pětatřiceti letech ovdověla. Manžel jí zemřel na rakovinu, potom začala žít s Honzou. Z manželství měla doma dvě náctileté holky. Verunce bylo sedmnáct a Lucince bylo čtrnáct. Vyjely jsme v tu noc domů a já jsem si ten den dopoledne koupila u Dobry Bednářové svoji první bibli a dala jsem si ji na zadní sedadlo své staré Škodovky, kterou jsem zdědila po mém tátovi. A celou dobu, co jsme jely, jsem cítila tu knížku, ale takovým zvláštním způsobem. Já jsem nevěděla, co mi říká, ale mluvila na mě.

Nicméně jsme tedy v noci vyjely, najely jsme na dálnici, strašně lilo jako z konve, to byly provazy vody, bylo to v prosinci. Jestli to u nás někdo znáte, vyjedete levou smyčkou do nejvyššího bodu na Bořislav z jižní strany, pak sjíždíte neuvěřitelnými serpentínami severní stranou 16 km až do Teplic. Vyjely jsme do kopce a v nejvyšším bodě říkám: „A do prčic!“ Na severní straně sněžilo. Embéčko má těžiště vzadu, chlapi tomu rozumí, ženské ne, takže auto vyjede do kopce, ale dolů je to šílené. Já jsem nejela moc rychle, protože opravdu strašně lilo, asi šedesátkou, a najednou se to překlopilo, jedu z kopce a auto si začalo dělat, co chtělo. Já jsem to dobrzdila, jenže to auto klouzalo svojí vlastní vahou. Točila jsem volantem tam a zpátky. Auto na poslední chvíli vždycky přešlo až na druhou stranu, najednou se zmátořilo a zase jelo na opačnou stranu, naproti nám tiráci. Já jsem viděla, jak ti tiráci valili oči, že do nich bouchnu. Ale já jsem byla jak kamenná, Iveta šílela. Sice neřekla ani slovo, ale to bylo vidět. Měla doma dvě děti, byli by z nich sirotci. A jak jsem točila tím volantem doleva doprava, v tu chvíli mi došlo, co mi ta bible říkala. Mně se nemohlo nic stát, já jsem neměla karmu.

Co se dělo, my jsme jely tři čtvrtě hodiny nahoru a tři čtvrtě hodiny dolů těmi serpentínami, ale dvacítkou. Normálně jsem doma za hodinu. Neustále jsme se tam motaly a před námi kamion, znovu jsme se mu na poslední chvíli vyhnuly. Asi čtyřem, pěti kamionům. Když jsme dojely dolů do té Bořislavi, jedeme poslední serpentínou, tam už vidíte kostel a najednou je prudká stráž 50 m dolů a je tam taková ta nízká boční zábrana, takové svodidlo, jak bývá na dálnicích. A tam už to auto nedobrzdlilo a

čumákem spadlo k té zábraně. Ale jenom dva centimetry od toho svodidla ani jsem nefukla. Za námi zase auta, aby do nás nenabouraly, říkám Ivetě: „Sed!“ Věděla jsem, že máme těžký zadek: „Já zkusím zpátečku.“ Zpátečka zabrala úplně napoprvé, auto elegantně vyjelo. Vyjely jsme pět metrů, už zase přšelo a pak už jsme jely. Iveta ani nepromluvila a já jsem si uvědomovala, jak mi ta bible celou dobu říkala: „Nic se ti nestane, ty žiješ to, co já říkám, ty nemáš zápis.“ Tam jsem skutečně prožila praxi toho nitra. To bylo neuvěřitelné.

Není za co prosit. Jestli se mám překlenout z hmotné hladiny, opustit své tělo, já ho moc ráda jednou odložím. Stejně jako tady ráda běhám, kvůli vám, tak ho jednou ráda odložím. A věřte mi, tělo tíží, to si ani neuvědomujete. I optimistickému člověku je lehce, ale je to úplně nebe a dudy, když se vymístíte. Nedělejte to záměrně o své vlastní vůli, prosím vás. Když vám to Nadjá nedovolí, tak to nedělejte. Ano, pak se nechcete vrátit

Dotaz: Ivanko, už si to přesně nepamatuji, ale když jsem byla někdy na vašich přednáškách, tak jste říkala něco o tom jako: „Nemějte doma křížky“ nebo něco podobného. Připomenete to, prosím?

Ivanka: Ano, mějte a nemějte, záleží na konkrétním člověku. Kříž je symbol, který platil pro Ryby. A pozor, je to symbol toho, co nám Ježíš přinesl, že si máme ukřižovat v čase a prostoru Ego. A proč v čase a v prostoru? Ego totiž žije jenom v čase a v prostoru. Uvědomte si, pokud už se snažíte nedělat odporové emoce, začínáte jinak vnímat čas. Čas vnímá člověk mozkem, když silně prožívá egoismy, to znamená libosti/nelibosti, libosti/nelibosti. Tak ne. Představte si, jakmile prožíváte něco příjemného, tak vám to běží rychle, a když prožíváte něco nepříjemného, jak něco oddalujete, tak vám to zase ubíhá pomalu: návštěva u zubaře nebo nepříjemná návštěva nebo návštěva nějakého úřadu. To je iluze, takzvaná relativita času. Těmi libostmi a nelibostmi se vám projevuje čas. Jakmile to ale zastavíte a naučíte se žít v trvalé spokojenosti neboli v přítomnosti, čas se úplně ztratí. Budete ho regulovat pouze telefonem nebo hodinkami, protože víte, že máte být v tolik hodin tam a tam, ale jinak ho nebudete absolutně vnímat.

Já dneska vůbec čas skutečně nevnímám. Ještě vloni na podzim jsem cítila tlak, když jsem třeba někam daleko jela. Dneska ne, dneska si sednu a mám pocit, že za chvíli vylezu z auta ven a jsem jen spokojená jakoby pouze žiji film světa. A ještě si užívám šoférování, to mám také ráda. Takže ne, ne, není důvod. Čas je skutečně v prostoru iluzí, pak i vytváří iluzi prostoru. Jakmile se očistíte a jste úplně čistí, můžete sahat i na čas, vidíte časové zápisy do aury i mimo prostor i někam daleko na kohokoliv ve vesmíru, nejenom na planetě. Když je to potřebné a žádané. Tečka.

To byl úkol, ukřižujte si Ego neboli dojděte vzkříšení. Ano, to je to, co vás Ježíš učil. Až ukřižujete tuto hladinu, to znamená, že nebudete poslouchat hlas, který vás nutí dělat egoismy. Teď už je Vodnář, symbolem je kruh. Kruh je symbol ucelení, Jednoty, my všichni. Ryby znamenaly jeden člověk a zbytek světa, tam se bojuje v egoismu. To se zase přinášelo z Beranů. Za Mojžíše teprve lidstvo dostalo první Desatero přikázání, protože lidé museli mít nějaká pravidla, jinak by žili jako zvířata. Už jsem vám vysvětlovala, že u většiny lidí se emocionálním kvocientem moc nelišíme od zvířat ani

dnes. Náš genom má asi deset tisíc částí a jen ve čtyřech se lišíme od šimpanze. A jaký je to rozdíl! Tam je skutečně obrovský pokrok v každé části. Když si před čtyřmi tisíci lety přišel Mojžíš pro Desatero přikázání, tehdy lidé běžně například prožívali sex se zvířaty. Sodomie byla běžná v tom stavu. Tam jsme se od nich moc nelišili. Byly určité věci, které musely odpadnout. A představte si, kdo dnes Desatero dodržuje?! A věřte mi, že jen to Desatero by stačilo nebo jen jedna jediná věc: nedělat druhému to, co nechceš, aby ti dělali druzí. A na světě by bylo úplně jinak. Nebyly by banky, nikdo by vám nic neukradl, nevloupal se do domu, nikdo by vám nesesmilnil se ženou. Ano, jsou tady jiné vztahy. Lidé musí prožít Jednotu. Ano, MY. My, to je kruh.

Ale pozor! Křížek samozřejmě nosit můžete, ale v noci s ním nespěte. Je to symbol, kterým k sobě přitahujete zkoušky. Ale někdy je to dobré, když budete rozumní, někdy si ho i vezmete, protože budete chtít urychlit zkoušky, které přicházejí. Vy si k sobě totiž přitahujete situace, které ukřižovávají Ego. My jsme třeba v tom s Petruškou trochu ujeté. Petruška mi kdysi dávno volala, já mám perly a mám je moc ráda. A v Miláně se perly vůbec neprodávají, protože Milánanky jsou hrozně moc pověřčivé a bojí se, protože se říká, že perly přinášejí slzy. Ale pozor, perla urychluje karmu. A vlastně to samé dělá kříž, že to jakoby trošku přitahuje. A Péťa mi to vyprávěla a obě jsme se začaly spolu smát. A ona říká: „Jsou hloupí, viď?“ Já říkám: „No jéje. Já bych se do toho také vrhla s chutí, abych to už měla za sebou.“ Protože všechny ty zkoušky tam máte nastrádané. Sami jste si je zvolili. Čím dřív je budu mít za sebou, tím líp. To je to samé, jako když budu odkládat nádobí a úklid, budu to furt před sebou mít a nebudu to chtít. Ne, já si to uklidím, všechno umyji a mám to za sebou. To je ono. Nic neodmítejte, všechno přichází ve správnou dobu. Ničemu se stejně nevyhnete. To jsou pak ochrany a už děláte magii, to je zbytečné.

Dotaz: Bude nový učitel ve Vodnáři?

Ivanka: Ano, přijde další, podobný jako byl Ježíš a bude to žena. Holčička. Vypadá to, že už se někde blíží. Měla by začít učit až v pěti letech. Nebo už v pěti letech. Ještě si počkáte, ještě se nenarodila a až se narodí, tak ještě pět let. Ale mezitím se i vy vytríbíte a ona pak ukáže nové, jiné věci. Budeme vědět další informace, taky nám trošku pomůže vnější planetární svět, protože my jsme spojení i s jinými planetami, to jsou takzvané jakoby pomocné planety, které si pomáhají, to je vývojově dané. Dostaneme i nové technologie. Něco dostaneme shůry jakoby do sebe, že to někdo vymyslí, ale něco se skutečně přinese z vnějšího světa, a to se bude využívat. Ale hlavně, třeba když přijdete o nějaký orgán, ruku, nohu nebo něco, tak nemáte jen hmotnou část, která patří první čakře, ostatní jemnohmotná těla máte. A existují i na jiných planetách systémy, kdy se umí přikázat tělu, aby dorostlo. To tělo si zase vytvoří plášť, který tam byl. To by potom mělo jít. I to by nás měla naučit ta holčička. Uvidíme, co nás naučí. Ale napřed musíte být připravení na nového učitele. Já si pak ráda sednu také někam do koutku a budu odpočívat jako babička.

Sejdeme se na Rusavě, budeme tady sedět...

Jo, jo, jo. Necháme ji kecat. A budeme si to užívat.

Dotaz: Jak to bude s jazyky? Budeme si rozumět?

Ivanka: Budeme si rozumět, ano. Dneska vidíte „druhého člověka“ jako druhou osobu neboli jakoby „nepřítele“. Jakmile se prolnete do páté dimenze, budete vidět v jejich nitru i své já. Přesně jak to říká Jaroslav Dušek. A už nikdo nebude chtít nikomu ublížit, tak se přiblížíme jemnohmotnými komunikačními centry, bude telepatie. Jestli jste ji už někdo zažil, je to velmi příjemné. Pozor, děti to většinou umí. To jsem vyprávěla o mém nejstarším vnukovi, je na to mistr. Ten kluk nás šokoval od dětství. Fakt. Všim. Nikdy toho nezneužíval. Jednou jsem se ho ptala: „Tak už víš, proč mě máš tak rád, vid’?“ On: „No jéje, ty v té hlavě nic špatného nemáš.“ Já mám třeba obrovskou vcítivost, entuziasmus do druhého člověka, a to mám v sobě dvě devítky, on má tři. Ta třetí devítka to ještě jednou znásobuje. Ten kluk je neuvěřitelný. Je mu třináct, za necelý půlrok mu bude čtrnáct, ale on si rozumí i s miminky. Na něj ta miminka velmi zvláště reagují, tak hezky. Dřív se rozdělovaly věkové skupiny dětí, teď jakákoliv kategorie neplatí, ty děti si opravdu rozumí a užívají si to. Opravdu je to hezké. Navíc jsou od dětství dospělé. Já jsem to znala už od mých dětí, já sama jsem byla dospělá v dětství, což tenkrát docela šokovalo v té době.

Pamatuji si, my už jsme měli v páté třídě hodně učitelů, jednoho třídního a učitele odborných předmětů jako byl dějepis, zeměpis, biologie. A všechny ty učitelky byly dospělé ženské a když se se mnou setkaly, třeba když potřebovaly pomoci se sešity, tak si mě vždycky vybraly a pak se ptaly na svoje rodinné problémy. Já jsem vždycky odpověděla, ony: „Hm.“ Mně bylo deset, jedenáct. To vycítí, Nadjá takovéto věci vycítí. Tak se to se mnou vleklo celý život. A tyto děti jsou taky takové.

Giovánek má rád lidi, ale některým typům dětí se vyhýbá, protože se ještě chovají egoisticky. Ty, co patří do 3D, tu mysl ještě nemají tolik vyvinutou. Jednou na něj před naší brankou čekaly dvě velké slečny. Já mu říkám: „Ty čekají na tebe.“ Chtěla jsem ho popíchnout. A on říká: „Víš, mami, já bych hrozně rád, ale ony jsou malé. Já to nemyslím zle.“ Já mu říkám: „Já vím, jak to myslíš.“ Ta holčička přišla a vůbec nepozdravila, on se styděl, protože neuměla pozdravit, a pak odcházela a zase nepozdravila. A Lucka věděla, jak on trpí a jak se styděl za to, že nepozdravila. On je ohromně komunikativní. Jednou, to byl malinký, si s touto konkrétní holčičkou hráli. Měl takové krásné žluté trenýrky. Ona se nudila, chtěla, aby ji stále zabavoval, ale už vyčerpal všechny věci, které mohl udělat. A ona, jak se nudila, začala trhat bezinky a házela mu je na ty žluté kalhoty. A on jí říká: „Hele, nech toho, vždyť budu mít ty kalhoty špinavé. Vymysli něco jiného. Já si s tebou budu hrát, ale teď něco vymysli ty.“ Ale stále házela. A najednou vidím, jak se otevřou dveře, přišel domů, a já říkám: „Co tu děláš?“ - „Podívej! Házela bezinky, jsem jak prase, tak jsem šel domů.“ - „Ty jsi ji tam nechal?“ - „Jo, já jsem ji varoval.“ Vyřešil to. Nezlobil se na ni, řekl jí, že když to bude dělat dál, půjde domů. Ona neposlechla, tak šel domů. A bylo pro ten den po kamarádství.

Některé děti pak najednou neví, některé se nudí, znají nudu, otravují se. Tyto ne. Ty vědí, zkusí pro druhého vytvořit nějakou optimální zábavu, ale když to nejde, je zbytečné v tom pokračovat. To je to samé, jako když si nemáte s druhým člověkem co říct. Je to takové plytké, nic se neděje a ten člověk ví, že k sobě nepatříte v tom smyslu, že si nemáte co říct, to je velmi důležité. A jde také o to, jestli je to cizí člověk nebo

člověk blízký. U blízkého musíte reagovat, je to občas velká dřina, ale někdy to stojí za to, věřte mi. A když je to někdo cizí, už se nikdy nepotkáte, není důvod, nemáte si co předat. Pozor, ani by vám ten člověk nerozuměl.

Dotaz: Ivanko, máme tedy brát každou bolest jako čištění, myslím fyzickou bolest, když nás něco bolí, a tím pádem bychom neměli brát žádný tlumící medikament?

Poslyšte, když to nemůžete vydržet, prášek si vezměte, ale existují i homeopatika.

Někdy je člověk nepoužitelný, třeba když je v práci...

Někdy pomohou i bylinky. Když už to nemůžete vydržet, třeba je to zub, zuby někdy dovedou bolet hodně. Všechno, co je na hlavě, bolí extrémně. Tak ano, klidně si pomozte, ale ne často. To totiž není řešení, otupíte a účinek léku pomine, to je vlastně berlička, tam se nezrušila příčina, musíte tu příčinu odbourat. To byste se mohli ujíst růžových tabletek, ale nebylo by vám to k ničemu.

Můžete nám něco říct k migréně? Doktor si s tím nevědí rady, nebo říkají, že neznají příčinu.

Ano, tam bývá prožitek nějakého obrovského stresu v systému programu toho člověka, veliké, silné odmítnutí, nyní v současnosti nebo někdy v minulosti. Když byste si vzpomněli a přijali to, potom by se to dalo zastavit. Většinou si lidi běžně nevzpomínají, až možná v těch horních hranicích budete schopní něco jakoby prožít. Já mám kamarádku z dětství, která se dozvěděla ze dne na den, že se rodiče rozvedli, musela se odstěhovat z milovaného města a trpěla obrovskými migrénami od osmi let. Tady musíte odhalit to, co jste považovali za špatné, že se dělo. To je ten šok, který to způsobil.

Dotaz: Mohu se Ivanko zeptat? Když děláte aurické léčení, tak mi to trošičku připomíná metodu kineziologie, že vlastně kineziolog hledá období příčiny, my se tam jako prolne a snažíme se to změnit, tu situaci. Je to tedy cesta nebo je to průšvih?

Ivanka: Pozor, ten člověk to musí přijmout. Vy mu to nemůžete namluvit, v tom smyslu. Já přesně nevím, jak se to tam odehrává.

Můj syn na tu kinezi někdy chodí. Tak je to špatná cesta?

Když vám dají systém času a víte, že tam něco bylo...Vy můžete život přijmout úplně celkově tak, jak byl. To stačí. Už jsem vás dneska varovala, jak jsem mluvila o mých známých. Vlastně člověk sám v sobě neví, co by se dělo, kdyby si sám vymazal vlastní programy. Vymazat není řešení.

To je jakoby přeladění do pozitivna. Že třeba někomu neumím odpustit, tak mu tam odpustím, snažím si ten pocit zapamatovat a vracím se s pocitem odpuštění

Ale to je berlička, zapamatovat si pocit. Je to vlastně jako kdybyste v místnosti nechali druhého člověka s neodpuštěním, ale zhasli jste. Ono to tam zůstane. Vy máte být obrovsky vděční, že vám to ten člověk udělal, protože v zapomnění toho, že jste Bůh, jste si mohli prožít v našem hmotném světě druhého člověka s jeho činem a zjistili jste, jestli vám vadí nebo nevadí to, co udělal. Něco udělá a vzápětí mi bude vadit, co udělal, to je můj egoismus. Ne, vy jste si spolu domluvili, že vám to udělá, abyste zjistili, jestli umíte odpouštět. Proto mu máte děkovat za to, že vám to udělal, on splnil vaši prosbu. Uvědomte si, že vy jste i to v něm, co vám to udělalo. Sám sobě člověk činí, to je realita. To znamená, když neodpustím druhému člověku, nemohu se dostat ke své vlastní bytosti, já vlastně neodpustím sám sobě.

Když se na to přijde až při té kineziologii, při tom sezení, ale dřív to nevěděl...

Ale tam se opravuje pocit, jako že odpustil, snaží si vzpomenout si, jaké to bylo. To je ještě takové jakoby hraní. Je pravda, že Bůh se dá trošku ukecat. Ale ne dokonale.

Takže jestli tomu dobře rozumím, když ho něco trápí, tak na to přijde až na tom sezení.

To je dobrá informace, ale pak je třeba to přijmout kompletně. Už bych nezasahovala tím přemlouváním.

Tak jenom zjistit, co se stalo, co mi vadí... Já to možná jenom špatně vysvětluji.

Já jsem teď byla u lidí v Jemnici, jsou fajn a vyprávěli, jak byli na nějakém meditačním víkendu a ohromně se smáli, jsou super. Já mám ráda veselé lidi. Už to je předpoklad, že všechno dobře klapě. Ivan se Zorkou jsou báječní lidé. Na tom víkendu si při meditaci měli vybavit nějaký minulostní okamžik, který v dětství odmítli. To stačí, když si to vybavíte, ale pak už se s tím musíte tady poprat, to už je vaše práce. To znamená: „Tak jo.“ A pozor, tam v té meditaci mohli to odmítnutí jakoby opravit. Ona si vzpomněla, jak jí její maminka cpala takovou sponku, jak jí to děsně rozčilovalo. Tak jí vyndala a zahodila. A on zase vyprávěl, že v osmi letech žil sám se svojí mámou v třípatrovém paneláku, vedle stál druhý panelák, taky tři patra. Tam žila mámina kamarádka a máma se rozhodla, že za tou kamarádkou půjdou na návštěvu. Měly to domluvené. Zabouchli doma v bytě, sešli ta tři patra dolů, vedle vyšli tři patra nahoru, zazvonili, ona otevřela a měla na stole úžasnou bábovku. Celou ji nakrájela. Máma si s ní povídala a on stále jedl, jedl a jedl. Najednou se máma otočila a zjistila, že sežral půlku té bábovky. Zavelela: „Jdeme!“ Rozloučila se s kamarádkou a dofackovala ho ta tři patra dolů, pak tři patra nahoru. A teď pozor, on v té meditaci zjistil, že si vzpomněl na tuto událost s bábovkou. Oprava byla šokující, protože jemu nevadilo, že ho fackovala. On sežral tu druhou půlku bábovky. Jemu vlastně celý život vadilo, že

nesežral ještě i tu druhou půlku. To je ale úžasné, jemu nevadila máma, která ho fackovala, ale že ještě potřeboval dojíst tu bábovku. Ale to je přece krásné.

Možná jsem vám už vyprávěla, moji rodiče měli jen mě a hrozně se o mě báli. Taky mě nikam nepouštěli, což bylo dobře. V mých v pěti letech jsme jezdili na ostrov u Tisé. To je takové zvláštní údolí, kolem jsou samé skály. Tam zavoláte „Haló!“ a pak se ještě asi desetkrát ozývá to óóó. Tam bylo na umření, když byla bouřka. Jeden hrom a desetkrát se to zmnožilo. Byly tam takové serpentiny, kterými se jelo dolů do toho údolí. My jsme tam tenkrát měli chalupu a jezdilo tam pět rodin. A tenkrát jsme šli s Hankou, která byla o rok starší. To byla jedné té rodiny dcera, také jediná. Šly jsme k jezeru, bylo docela mělké, na břehu rostly doutníky. Hanka dostala hlad a řekla, že si skočí pro housku s paštikou. Já jsem tam chvilku seděla a začala jsem se nudit. Tak jsem vyšla až nahoru na silnici a scházela jsem dolů k naší chalupě. Před chalupou bydleli nějakí Heranovi a měli obrovsky zlého psa. Byl to takový přerostlý vlčák, chlupatý a byl strašně zlý. Jediný, kdo na něj směl sáhnout, byl pan Heran, ale paní Heranová ne. Aby se paní Heranová dostala domů, měli kovový drát, na něm ten pes lítal sem a tam. Pro ni byla ale ještě další vrátka, aby tam mohla vlézt a jít vůbec domů, ke svému vlastnímu domu. Pes tam měl velkou boudu, to smrdí u těch velkých psů, misky se žrádlem a s pitím. A každého by sežral.

A já jsem se nevrátila zpátky k jezeru, zasekla jsem se u toho psa, ale to nikdo nevěděl. Hanka se vrátila k jezeru a já nikde. Tak se vrátila zpátky do chaty a já taky nikde. Za dvě hodiny už mě hledalo deset lidí bidly v jezeře. Naši brečeli. Táta to tam obešel a už si myslel, že jsem mrtvá. A najednou vidí, jak mi z té psí boudy kouká prdel. Měl takovou zlost z toho strachu, jenže se bál toho psa. A já mu fakt vlezla do boudy. Psovi, když sáhnete na žrádlo, je zle. Táta měl strach, že mě sežere. Opravdu by býval každého sežral. Já mu tam nadávala: „Ty jsi prase!“ a myla jsem mu to tam a vyklepávala. Zkrátka dělala jsem mu hospodyni. Tátovi se na jednu stranu ulevilo, ale v další chvíli zase měl šok, protože mě mohl sežrat ten pes. A bál se na mě začít hudrovat, protože věděl, že bych nepřišla, já bych se bála. Tak říká: „Ivanko!“ A já: „Ahóó!“ A on: „Co tam děláš?“ A táta měl vytřeštěné oči. On byl milý do té doby, než na mne dosáhl. Pak si pro mě hmátnul, vytáhl mě ven a už to jelo. To byl vždycky kopanec do prdele a já: „Aááá.“ Ale pozor, já jsem brečela, protože mě to bolelo, ale já jsem mu to neměla za zlé. Já jsem věděla, že se bál. Mně to bylo jasné.

A co dělal ten pes v tu chvíli, když viděl, že dostáváte?

To si nepamatuji. Pozor, já jsem pak ještě klečela na fazolích a na rukou jsem držela pravítko. Oni se opravdu tak báli, že mě potřebovali jakoby vyděsit. Bylo to docela dlouhou dobu, nevím, jak dlouho, asi půl hodiny. Táta mě seřezal dvakrát v životě, podruhé to bylo něco podobného. Maminka mi občas dala pohlavek. Ta tedy častěji, ale to bylo jako když moucha štípne, znáte to. To mi taky nevadilo. Ale ty dva nářezy od táty, ty byly hodně vehementní. Táta byl úžasný. Víte, já jsem se musela narodit hodně přísným rodičům. A táta mě skutečně ani nemusel bít, stačilo, když se jenom podíval. Maminka něco řekla jednou, dvakrát a pak už táta otočil hlavu a já jsem byla v lati. Víte, když budete na dítě často křičet, to dítě si na to zvykne, pak se můžete ukřičet. Bude to

pro ně normální, ono vás pak už nebude ani slyšet. Takže stačí dvakrát za život, pak stačilo fakt jenom zvednout obočí. To jsou pravidla. A jednou na mě zařval. To bylo kouzelné. Za to mohla naše paní učitelka ve škole v první třídě. Někde už jsem to asi vyprávěla.

Jednou jsme v neděli obědvali. A najednou mi do hlavy spadla ta demagogie, co do nás ve škole hustili. Naši mi nechtěli nikdy motat hlavu politikou. Co se říkalo venku, mi zkrátka nechávali nebo si možná nemysleli, že tyto věci do sebe dostávám, já jsem byla v první třídě. A najednou u oběda, jak jsem měla ten plný talíř, tak jsem řekla: „Hm, nemáme hlad a za to může pan Lenin. Kdyby nebylo pana Lenina, tak bydlíme na uhlí.“ A táta uhodil pěstí do stolu a zařval: „Hovno Lenin!“ To byla taková rána, já byla v pozoru a máma: „Prosím tě, klid.“ Ale on mi to vysvětlil. Pak jsem měla ještě jednou politický zádrhel. Můj táta byl zubní laborant a v té době se mluvilo hodně o kolaborantech, a když se ve škole probíralo zaměstnání rodičů, tak jsem řekla: „Maminka je zubní instrumentářka, tatínek je zubní kolaborant.“ Učitelka si stoupla a říká: „To sis asi špatně zapamatovala, to je laborant.“ - „Ne, ne, kolaborant.“ Pak našim na třídní schůzce domlouvala, aby mi to slovo vygumovali ze slovníku. Takže, to si člověk docela hezky užije. Přeji vám hezký večer, ať vás nic nebolí, jste hodní a jste fajn, ať se vám daří. Tak zase zítra ráno...

Iva Adamcová – Rusava 2013: 7.část

Je zajímavé, jak to srdce od včerejší noci už několikrát přišlo. A navíc ráno, když jsem šla nahoru, Dan říkal, že na některé z nahrávek, kterou zpracovával, kde jsem měla po celou dobu připnutý mikrofon, tam celou dobu byl monitorovaný tep mého srdce, tak to zesílil a podbarvuje to tlukot toho srdce. Moje srdce se stále ozývá, v tom smyslu volání, že se máte skutečně sjednotit. Ano, nic není náhoda. Teď si lidé všímají. Vy, co jste dřív nevnímali, jste citlivější. Jste vědoucí víc, než jste byli, protože vám spadávají klapky z očí. Začínáte vidět podstatnější věci, ty, které člověk se silným egoismem nemůže nikdy vidět, protože je zaměstnán vnějším světem. Vaše realita není vnější svět, ale vaše nitro. A jestliže se člověk kouká na kulisu vnějšího světa a podléhá tomu, zapomíná na to, že odpory, které dělá černý mág, nejsou vaše. Ale když budete koukat před sebe na tu kulisu, na divadlo, které se tady odehrává, budete vnímat, že jste součástí toho filmu a zároveň budete vnímat i nitro, tak budete vědět, když bude nitro nabírat jakoby na odpor, takový ten tlak se zvedat, že to není vaše. Dívejte se víc dovnitř, kdo je ten, kdo v této chvíli odporuje, a všechno krásně zvládnete.

Dotaz: Ztráta rovnováhy, magnetická rezonance, uši v pořádku...

Ivanka: Nevím, jak je ten člověk daleko, ale pokud je to některý z vás, tak se tento problém může v současnosti týkat i nerovnováh, kdy se vypíná a zapíná levá a pravá mozková hemisféra. Já vás vlastně mechanicky vedu, vidíte, že všechno se vším souvisí. Až přestanete dělat negativní emoce, nebudete poslouchat černého pána, jehož čidlo máte upevněné v levé hemisféře. Ano, sídlo Ega je v levé hemisféře a další odečítání je potom na vásánách v duchovním srdci, ale to čidlo je nejsilnější. To už se ví, že levá hemisféra je logika, sčítá, posuzuje, kritizuje, tam je všechno to hodnocení. A když najednou přijdete do stavu, jako když teď zpívala Sylvie, kdy Ego nemůže nic sečíst, odečíst, posuzovat, kritizovat, tak vypnete a je vám nádherně. Najednou se to otevře, nemusíte nic, všechno se děje samo, a to vám spíná ta pravá hemisféra. Vidíte, že mechanickou cestou, když přestanete dělat negativní emoce, je brána prolnutí se do vnímání světa jako reality úplně jiné, než mají lidi, kteří negativní emoce dělají. I to může znamenat zdravotní problémy. Za prvé, nenechejte se vyděsit tím, že si nic nepamatuujete, vypadá to jako katastrofální, ale úlevné. Pozor! Někdy to není úlevné pro ty druhé. Ale mělo by se to vyrovnat, zase za čas začnou spolupracovat a zase se sepnou. A nebojte, budete jiní a budete používat obě hemisféry, levou i pravou v koordinaci společně se srdcem. Tam už jsou jiné poznatky. Tak to může být i k tomuto.

Karpální kanály...

Prosím vás, všechno, co se týká rukou, je čtvrtá čakra. Všechno máte na tom panákoví naznačené, když rozpřáhnu ruce, vidíte hrudník a čtyřka jde do rukou. Všechny věci, které se budou odehrávat na jedničce, jdou do nohou. Do nohou jsou to pesimismy, kdy nechcete chodit po tom světě, nelíbí se vám, projevujete pesimismus, což si nesmíte dovolit. Lítosti nebo zášti jsou na srdeční čakře. Srdeční čakra, když se sevře, neproudí energie Boha. Kanál by měl být naplněný Bohem, jestliže se sevře, v této fázi není na té

čakře Božství, proto vás začnou někde ty ruce bolet a při dlouhodobě trvajících až chronických lýtostech mohou mít ženy v prsou i cysty. To jsem zažila několik úplně neuvěřitelných věcí s různými známými, s kamarádkami, které měly lítostivé stavy a nechtěly se toho vzdát, pak samozřejmě měly problémy s cystami. Jedna byla dokonce na operaci. A když už se schylovalo k druhé operaci, tak jsem ji s sebou vzala na automatickou kresbu k Amálce a tam to viděla. To, co jsem jí říkala, viděla, že namalovala zase jiná žena, tam jí to došlo. Ona to vyřešila, přestala fňukat, cysta zmizela, vůbec nemusela na operaci. Doktoři vůbec nevěděli proč. A to bylo snad během dvou měsíců, tak to funguje. A karpální tunely také souvisí s únikem energie Boha tady z této fáze. Tam, kde chybí Bůh, se děje něco, co nemá. Ale dá se to operovat, asi budete muset, protože to zkrácení tam je.

Já jsem vás nepoznala dřív, jsem po operaci karpálu. Zacvičit rukou šíleně bolelo a teď je to dobré.

Ano, ano, ano. Neměla jste mě poznat dřív!

Vše je dobré.

Já jsem říkala, že nemáte honit bychy.

Dotaz: Ivanko, mohu se zeptat? Můj desetiletý syn má ten skákavý prst a plánuje se taky několik operací. Ale vzhledem k tomu, že má deset let, tak mu to všelijak fixujeme. Je to dobře, že to oddalují? Protože se bojím jeho věku, že je malinký.

Je hodně malý, ano, ale tam se taky něco možná může dít na srdeční čakře. Není lítostivý?

On je vůbec přecitlivělý, šíleně...

Ivanka: Víte, já jsem takový člověk, který, když vidí, že dítě má nějakou citlivost, tak ho v tom trénuji. Nesnažte se to dítě uchránit od světa, ale naopak musí mít trénink. A ukazujte mu na svém vlastním příkladu, že s vámi nic nehne. To je strašně důležité. Když chcete dítě něco naučit, tak to musíte v první řadě dělat vy. Být tím vzorem, aby viděl, že to jde. I mluvit o tom, jak se k tomu postavit, to je strašně důležité. Já si pamatuji, když třeba jedno z těch čtyř dětí mělo pocity, že je méněcenné, špatné, tak jsem mu vyprávěla miliony historek. Vždycky večer, nenápadně. Večer jsme si zalezli do postele a tam jsme si vyprávěli a povídali. A vyprávěla jsem mu všechny moje kdysi dávné nedostatky. Ještě jsem se jimi jako by vychloubala, aby viděl, že to nejsou nedostatky a že to jde vše přijmout. Ano, člověk totiž jde životem a dostal dar nějakým způsobem něco umět nebo neumět, to je důležité vědět. Vy už víte, že i kdybyste se rozkrájeli, nebudete umět líp nějakou věc. To tak zkrátka je.

Božství mi několikrát ukázalo, že fakt blbá nejsem. I když jsem byla. Protože já jsem třeba nikdy neměla sklony k matematice, to už jsem vyprávěla. Já jsem to dotáhla na jedničku až dvojku, ale se strašným úsilím. A zase přes srdeční čakru kvůli rodičům. Já jsem věděla, že oni by trpěli, kdybych měla horší známky. A pak jsme najednou měli

dva roky matikářku a ta ženská byla zkrátka božská. Já jsem v tu dobu byla nejlepší matikář, lepší než ten nejlepší kluk. Milan Kutarňa se jmenoval a byl génius přes matiku. A děsně jsem ho v té době štvála, protože jsem byla opravdu rychlejší. Mě to bavilo kvůli té ženské. Ale najednou šla za dva roky, když jsme šli do devítky, na jinou školu. Jakmile se v září otevřely dveře a přišel učitel, všechno zhaslo. On byl takový: všechny holky byly Mařenky, všichni kluci byli Pepíčkové, házel po nás klíče, když jsme nedávali pozor. Ale mně to už nešlo, už ani zlomky mi nešly, najednou nezájem. Zase se to položilo. A pak jsem to pochopila, když Péťa byla na gymnáziu, protože u fyziky a chemie vždycky spala celé hodiny a bránila se tomu. Pak mi nahoře řekli, že ona to nikdy nebude potřebovat. Co v životě nepotřebujete a v plánu života to není, tak to nenaberete a zbytečně byste si tím s prominutím zasírali svoji kapacitu.

Já jsem to češtinářce vždycky říkal, že to nikdy nebudu potřebovat.

Že to nedovedla pochopit. Každý jsme umíněný tím jedním směrem. Proto sis, Honzo, našel jinou učitelku.

Dotaz: Kolena a pata?

Ivanka: Kolena jsou vždycky tvrdohlavost, to není pokora. Levé koleno je do hmoty vůči konkrétnímu člověku nebo lidem. Pravé je do duchovna, to jsou situační fáze. Tam je třeba, že máte nastavený nějaký, byť duchovní, status. Uvědomte si ale, že my jsme vedeni i k tomu, abychom uměli nic nevnucovat druhým lidem a nic nedělat fanaticky. Fanatičtí se nikdy k Bohu nedostanete. Vzpomeňte si na Scholastika z té krásné české pohádky. Teď jsou vůbec ty pohádky překrásné. Anděl Páně, napřed byl anděl pyšný, tak se tam dostal, používal brašnu toho čerta, ale pak věděl, že zachrání nevinnou holčinu, tak se obětoval a použil ji ve prospěch druhého člověka. A to už shůry nebylo bráno jako hřích. Skutečně musíte projít vším, abyste pochopili Jednotu. Opravdu nic není špatné. Zdánlivě jakoby věc nebo čin člověka, sebeobětování vůči druhému, abyste ho nepoškodili, vás osvobozuje a není nahoře bráno jako hřích, protože úmysl je úplně jiný. Byť tělo dělá něco jiného, úmysl je čistý. Takže někdy budete za špatné, a to je taky součástí výuky. Jestli jste někdo četli Zsvěcení od Haichové, tam to je. Jednou z největších zkoušek ještě před rozpuštěním Ega je nádherná věc, musíte být najednou v nějaké situaci pro druhé hříšníkem a rádi. Ono to tak vevnitř není, ale musíte i toto skousnout, to jsou vážné věci.

Dotaz: Pata?

Ivanka: Všechno, co je v nohách, v pravé nebo v levé, se týká nějakého odmítnutí na jedničce, že bylo něco špatné, tam je zúžená fáze. V pravé noze pata je nějaká situační závada, nějaká situace je hodnocená jako špatná. V levé noze nějaký člověk byl považován za špatného nebo když budete člověka považovat za dobrého, ale budete si myslet, že udělal špatný čin. Tím prožitkem už ho považujete za špatného. I když to tak není. To je vlastně odečítání prožitků. A to je jinak, než my to máme v té hlavě nastavené. Je pravda, že osud nás i celku je natolik daný, že slovy Jana Wericha, můžete s ním nesouhlasit nebo souhlasit, ale to je tak všechno, co s tím můžete dělat. Ano,

správně. Podobně jako osvícení mravence, neboť jeho smrt neovlivní apetit mravenečníka. Jo!

Ano, je to pravda, proto když už to víte, můžete si zjednodušit cestu tím, že se rozhodnete: Buď budu šťastný nebo budu nešťastný. Je to vaše volba. Tak je to nastavené. Z vás de facto odpadne obrovské množství takových těch pocitů, co musíte a nemusíte, když víte, že vše je dané. Pozor, k tomu se ale musíte prožít. Já jsem jednou zažila šok s mým druhým partnerem Jiříkem. Jednou sám navolil tuto debatu a říkal: „Ty opravdu věříš, že to, co vydáváš, se ti vrátí?“ Já říkám: „Ano, ty to nevidíš?“ My jsme spolu žili. On byl úplně tak jako v jiném světě, ale hodně se vedle mě naučil. Byl fajn, veselý člověk, měli jsme hrozně hezký vztah. A teď pozor! Já jsem si myslela, že to pochopil, a najednou tak otočil oči a říká: „Ale to je vydírání!“ Já říkám: „Počkej, počkej, jak to myslíš?“ Najednou v tu chvíli jsem byla zděšená: „A jak to myslíš?“ - „No, to já budu muset dělat dobro, aby se mi vrátilo.“ Víte, tady ještě není čistota. Něco za něco, to je vypočítavost. A já jsem říkala: „Pane Bože, Jirko, ty ale přece taky chceš, aby se k tobě druzí chovali hezky. To přece není vydírání.“ Jo, tam ještě chybí nějaká vrstvička, ten člověk to musí prožít.

Později jsme se rozešli z tvrdohlavosti tohoto človíčka, že něco nechtělo jeho Ego přijmout, a přesto se děly podivné věci. Já jsem byla fakt čistá, já jsem neudělala absolutně nic, co bych udělat neměla. Většinou to bývá, když se rozejdete, tak ten člověk pomlouvá, lže. Představte si, že on všude chodil a všem vykládal, jak mě hrozně miluje a že byl na mě hodný, aby si všichni nemysleli, že byl na mě zlý. Nebyl na mě nikdy zlý. I jeho rodiče byli fajn. Já jsem možná vyprávěla, jak mě tenkrát potkal dědeček, to bylo v roce 2002, už jsme pátým rokem nebyli spolu. Ti jeho rodiče tedy byli báječní. Já bych je bývala byla navštěvovala dál, ale bydleli všichni v jednom domě, a to nešlo. To zkrátka nešlo. Kdyby se to Jirka dozvěděl, to by ho porazilo. A jednou děti v lednu odjely a já jsem se vracela kolem zdravotní pojišťovny v Teplicích, byl mráz asi -20°C. Najednou vidím starého člověka, jak má hůlku a zkouší zamrzlou louži. Říkám mu: „Chcete pomoci?“ On zvedl hlavu a byl to ten dědeček. „Jé, dědečku, já vás ráda vidím.“ A on: „Dítě moje, jak se máš? Počkej, počkej, jsi šťastná?“ A teď se mi podíval do očí a říká: „Jsi šťastná!“ Úplně mám husí kůži. A říkal: „Víš, my na tebe každý den vzpomínáme. A v dobrém. Věř mi, že v dobrém.“ To vám řekne otec člověka, se kterým jste se rozešli. My jsme se rozešli, a ještě i Iveta, kamarádka, co žila s Honzou, s jeho bratrem, týden potom mi vyprávěla, že vezli toho dědečka z nějakého rentgenu z Vrchlického. Dědeček seděl vzadu, Iveta byla jako spolujezdec, Honza řídil. Iveta pak říkala, že najednou ten děda zezadu povídal: „Představte si, že Ivanka a Jirka se rozešli.“ Bylo ticho a najednou dodal: „Já jsem snad toho Jirku špatně vychoval!“ Iveta říkala: „My jsme měli husí kůži.“ Vidíte, pak jste v nitru všech těch lidí. To dělá otevřené srdce.

Ano, tak souhlaste, radujte se, přijímejte. Je jediný mechanismus: buď budu spokojený nebo budu nespokojený.

Dotaz: Můj syn mívá někdy veliké svědění na konečnicku a neustále se škrábe. Hygienu dodržujeme, a i když to namažu bylinkovou mastí, nepomáhá to. Mravenčení na temeni, to je další otázka.

Dotaz: Tady se něco odehrává na základní čakře. Hlídejte si spokojenost. Skutečně optimismus, to je důležité, a mělo by to přestat, protože tyto dva póly jsou spojené. Jakmile se začíná rozjíždět hadí síla, pokud se to týká toho samého člověka, mravenčení na temeni, to je ono! Pak se dějí procesy otevírání. No, to je příjemné. Já už jsem v desáté čakře, ale před lety jsem cítila takové jakoby jemné prstíčky, to je úplně fyzicky cítit, jako by se vám tam někdo hrabal. Danečku, promiň! (Dan Hrabal) Oni se vám tam opravdu hrabou, to je fakt pravda. Kolikrát jsem cítila, jak mi tady, tak zezadu běhali, když jsem měla něco pochopit. Vidíte, oni vám i pomohou a chtějí, abyste pochopili.

V Rumburku byla nějaká Jiřina Hradecký. A Hradecký, když vstala, to bylo třikrát nebo čtyřikrát za ten Rumburk, zvedla ruku, že se zeptá, a když začala mluvit, tak prsk a vyhodila pojistky. „Já už se nebudu ptát!“ Ale pozor, tam to tenkrát vyhazovalo i kameru, takže to nemělo být vůbec natočené, pak se ta nahrávka zlikvidovala.

Malinká vsuvka: Včera kolegyně říká: „Jste odpojení?“ Rozsvítil se mobil. Nezvoni, nikdo nevolal.

On ten Bůh umí obrovsky žertovat. Tady, směrem ke hmotě, dává najevo všechny ty věci. A teď se vám vůbec budou dít neuvěřitelné věci, kterým nebudete věřit. Já kolikrát v noci slyším, že mi někdo chodí po bytě, to je tak fyzické, nemůže tam chodit nikdy nikdo a taky nechodil. Já se nebojím, to jsou věci, které se odehrávají, to už zase můžete i doslechnout i jiné dimenzní stavy, ty světy se prolínají, když se to ustálí.

Takže, syn má být hlavně spokojený?

Ano, ano, ať je spokojený. Tam se nesmí odehrávat žádné odmítání něčeho, že je to špatné. Vysvětlit mu to, že jde o postoj. Je to postoj člověka. Včera jsem vysvětlovala zásady optimismu. Když nemám práci, tak jsem ráda, že odpočívám. Když ji mám, jsem ráda, že budou peníze. Ale pesimista bude vše vidět černě, všechno mu bude chybět.

On je prostě na jednu stranu někdy strašně lítostivý a z toho úplně vzteklý na všechno, a vždycky úplně viní druhé lidi, jak to dělají zle. A jemu se to hromadí a jemu se to prostě teď v tuto dobu tak strašně rychle vrací.

Základem je optimismus, protože když je ten člověk spokojený, už si zbytečně nezanáší horní čakry. Když jste spokojený, nefňukáte, nezlobíte se. Nastavit si ten pohled optimisticky, to je strašně důležité. A pozor, stačí jednoduchá věc, být rád za to, co mám. To, co nemám, je mi jedno. To, co mám, oceňuji. Vždycky něco máte, to je důležité vědět. Jsem zdravá, mám střechu nad hlavou, mám zdravé děti, mám partnera... všechno, co máte, si užívejte. To všechno znamená spokojenost, klid, přijetí. Proto budete dostávat přidáno, protože děkujete. Jakmile vidíte to, co nemáte, už jste v mínusu, už trpíte, vy se uzavřete a od toho Boha nemůžete dostat nic. Uvědomte si,

že když se tady uzavřete, tak jste uzavření i od těch druhých lidí, od jejich nitř, proto oni vám to zkrátka nedají.

To je můj případ... Já jsem bez práce, a když třeba syn zjistí, to nemáme, to nemáme... tak já mu říkám, ale zase máme něco jiného, ale on to nevidí, neslyší. A přichází zázraky, taková neskutečná pomoc...

Ano. Víte, můžete mít deset dětí a každé to dítě bude jinak nastavené a bude jiný důvod, proč zrovna v té skupině žije. Třeba polovina dětí si bude vážit věcí a polovina ne. Ale budou mít úplně jiné osudy. Ten člověk to třeba někam dotáhne, ale za strašného úsilí. A nakonec, když odkládá své tělo, je nespokojený a vidí, že to vlastně prošvihl.

Úplně zbytečně...

No, úplně zbytečně, ale on by to bez toho nepochopil. Mluvíme o těch věcech, na světě se samozřejmě dějí katastrofy, záplavy, lidé trpí. A vy už víte, že tyto věci se vždycky dějí a byly plánované. Vy víte, že to bylo v plánu, je to psané v bibli, že ty záplavy budou. Děje se to proto, aby to lidi sblížilo. Oni si začínají pomáhat víc, než to bylo kdy v minulosti. Je to hodně těžké pro tyto duše. Já jsem ve čtvrtek zažila neuvěřitelnou věc, to bylo až zarážející, já jsem lapala po dechu, to se stalo během hodiny. Jedna moje dcera má v Praze nájemníka a platí hypotéku, takže polovinu hypotéky vlastně dodává z toho nájemného. Tam žijí dva lidé a je to napsané na toho jednoho pána a on je už starší, šedesát pět, ale pracuje, je zedník a žije v té Praze. Sice je z Moravy, ale trvale žije v Praze, vydělává peníze a nebyly s ním žádné problémy a fakt je slušný. Párkrát jsme se viděli a hezky jsme si chvíli popovídali. A najednou poslední splátku dal třetího dubna za březem. Za duben, květen, červen vlastně už nedal. Já vím, že Lucinka polovinu té hypotéky ještě doplácí z Francie, má toho teď moc. Peníze stačí jen tak tak. Já se jí tady o to starám, tak jsem tomu pánovi volala a říkám mu: „Copak se děje?“ A on: „Paní Adamcová, já najednou nemám vůbec žádnou práci. Děláme psí kusy, jsem z toho nešťastný.“ Já říkám: „Uklidněte se, to je v pořádku. To vyřešíme, uvidíme, jak to bude pokračovat, když tak to budeme nějakým způsobem muset zastavit, abyste nebyl škodný, aby vám nenarůstal dluh a mně taky, protože moje dcera by pak musela doplácet obrovské peníze, aby o ten byt nepřišla.“

A teď ve čtvrtek mi Lucinka psala: „Maminko, ještě tam nebylo opravdu vůbec nic, už je docela pokročilý čas.“ Tak jsem jí napsala: „Poslyš, já mu napíšu SMS, abychom to nějakým způsobem vyřešili.“ On neměl ani na kredit, to mi řekl, když jsem mu předtím volala. Tak jsem si říkala, že mu radši zavolám. A ještě předtím, než jsem mu volala, jsem psala té Luce, jak to chci řešit, že mu zavolám, když do konce měsíce nebude moct zaplatit, že to stopneme, odečtu mu od toho jednu akontaci, která tam je, aby neměl tříměsíční dluh, ale jen dvoutměsíční dluh. A ještě mu mají přijít peníze jako přeplatek za energie, tak by se to o to snížilo, aby nebyl chudák v dluhu do dalšího bydlení. On by potom mohl jít na nějakou ubytovnu, ale to se mu nelíbilo. A Lucka mi napsala nádhernou větu, takovou volnou. Říkala: „Maminko, neřeš to. Jsi hodná, ono to nějak dopadne.“ V tu ránu jsem dostala impuls seshora, zvedla jsem telefon a zavolala jsem mu. Dlouho to nezvedal, už jsem si myslela, že to nezvedne, tak jsem to

chtěla položit, ale on to mezitím zvedl a volal: „Haló, haló, jste tam?“ Já říkám: „Ano. Jakpak to vypadá?“ On říká: „Představte si, já dneska první den pracuji.“ Pozor, to je člověk, který mě nezná, neví, co dělám. Člověk, který je daleko od této úrovně. A tento človíček mi říká: „Paní Adamcová, teď se děly takové zvláštní věci. Víte, všechno zlé je k něčemu dobré. Jak jsou ty záplavy, tak najednou potřebují zedníky. A já mám dneska první den práci, tak zítra vložím prvních deset tisíc na dluh.“ Já říkám: „No jasně, všechno je v pořádku.“ Já jsem myslela, že tam půjdu první týden vymalovat a dáme to agentuře, ale všechno se vyřešilo. Položila jsem telefon a říkám si: „Panebože, záplavy, taková drastická věc, ale jsou lidi, kterým to skutečně pomůže, vlastně i mně.“ Vidíte, jaký to má dosah? Jak se to vyrovnává?

A sedí to...

Ano, v jiném okruhu lidí, kteří zase neměli práci, najednou pracují a pomůže jim to. My to vidíme zkresleně, jenom tím jedním směrem, co se děje. Ale všechno má svůj dopad. Oni kdysi dávno říkali: „Víte, když je katastrofa, když je destrukce, tak je to základem rekonstrukce.“ Když taková tsunami z výšky přijde na planetu, kde spláchne nějakou tu oblast, najednou jako mravenečkové se tam nahrnete, začnete pracovat a všechno je nové, hezčí, čisté. Všechno skutečně pracuje, a to oni seshora vidí jako běžnou věc, kterou tady potřebujeme zažívat ve hmotě, abychom se smířili. A je jedno, jakou hmotnostní ztrátu člověk prožívá. Nahoře říkali, že ty nuly jsou takové ohraničené nic, to je pravda, nula je ohraničené nic. Tak je jedno, jestli člověk běduje, když přijde o korunu nebo o milión. To je koruna a šest nul, jednička a šest nul. Ano, nahoře je vidět princip. Jakmile něco odmítnete, to je nepřijetí, a jedete dál. Je nutné to prožít, vás to připravuje skutečně na tu obrovskou energii splynutí s Bohem. Mravenčení na temeni, to je ono, to je ono.

Já bych tedy možná měl něco k zasmání. Jedna známá mi říkala: „Všechno se nakonec k dobrému posere.“

U nejjednodušších lidí jsou ty pravdy nejkrásnější. To je moje parketa.

Dotaz: Jsou všechny informace v knize „Prastaré tajemství květu života“ pravdivé?

Ivanka: Ano, je to zase vysvětlené přes matematiku, jestli jste to tedy někdo četl. Autor napřed studoval matematiku, tu dostudoval, ale nešel si vůbec pro diplom, začal studovat hudbu a přes tu hudbu se k tomu dostal. Ano, víceméně je to pravdivé. Jsou tady bytosti, které skutečně přes někoho přinášejí věci. Tam on krásně ukazuje vlastně program, co se má stát, protože mu potom andělé řekli (on byl zvědavý jako můj muž): „Tak si zapiš, že druhý den ve 14:03 zavolá třeba John.“ A on už potom chodil k telefonu a říkal: „Ahoj Johne!“ A John byl vytřeštěný: „Jak to, že víš, kdo volá?“ Protože všechno je nastavené. Je pravda, že tam vidíte, jak se to předává z planety na planetu, tyto obrovské energie. Někteří přinášejí tyto věci, různě vás navštěvují. I vy už máte sny, se kterými si někdy nevíte rady, kdo přichází, jak přichází. Hlídejte si čistotu, egoismus, protože skutečně ten, kdo přichází, může být z jiné andělské řady, z takzvané černé

andělské řady. Ale nebojte se. Opravdu moc nekoukejte na internet, lidstvo je z šesti sedmin držené ve strachu i přes tu zvědavost některými informacemi a má to tak být. Bát se je zbytečné. Zkuste si představit, když se budete něčeho bát, budete uzavření v té své kuličce proti světu. To je zbytečné. Věřte mi, že máte svůj osud, který je nastavený. A pokud se budete toho držet, budete vědět, že je vždycky správný. Nekomplikujte si to strachem, šťouráním do věcí. Všechny informace, které k vám mají přijít, k vám přijdou velmi lehce a samy. Jste jako buňka v těle, a to tělo své buňce vždycky podá pravou informaci, co má dělat, aby bylo na místě, kde má být. Jakmile to rozhodujete vlastní vůlí a koukáte přes internet doma, v ložnici, v obýváku, jak je to lehké, ta nabídka je lákavá. Pozor, pak jsou ti lidé skutečně drženi pod pokličkou a nepochopí. Má to otevřené jenom endorfin, prožívání spokojenosti.

Vzpomeňte si, já jsem kdysi někde vyprávěla, indiáni mají nádhernou povídku, báj. Ano, to je pravdivé, že máme vyšší Já, střední Já a nižší Já. Vyšší Já je Duch, to je ten celek, to je vaše Nadjá, to je Bůh. Střední Já, tato hladina je vaše Ego. A pak máte nižší Já, to je hmota, to je vlastně pocit vašeho těla. A pozor. Nejde se dostat z toho středního Já nahoru, nejde. Vy musíte napřed sestoupit do nižšího Já a naučit se žít na té planetě, protože nižší Já je planeta, vidíte, to jsou naše těla, hmota. Musíte se naučit být spokojení v té hmotě, proto sestupujete do hmoty. Včera jsem prožila opravdu obrovské štěstí, že jsem tady, ve hmotě, úplně mě brněly nohy. To bylo tak krásné, já jsem cítila úplně slastně, jak ta Matka ve mně dává všechno s takovou obrovskou láskou. Ano, já jsem optimista, v nohách nemám jediný uzávěr. Já tu běhám hrozně ráda po dobu, která byla určena tělu Ivy. Všechno má svůj smysl. A když se toto naučíte, ta spokojenost, že tu běháte po světě, žijete tady a teď, učíte se, co máte, vám rozpustí střední Já a vyhodí vás to do Celku. Stáváte se Bohem. Ano, veškeré tyto věci, ať se týkají indiánů a jiných církví nebo filozofií nebo náboženství, jsou všechny stejné, jen jinak podané. Jsou všechny krásné, je to jednoduchý mechanismus. Buďte spokojení. Spokojenost je, když berete to, co teď je. Ano, teď to přijímám. Jakmile už budete chtít něco jiného, je to prosba a už jste v mínusu. V okamžiku, kdy si přeji, jsem já mínus to, co si přeji. To je iluzorní deficit. A už vás má. „Já na to kašlu. Mám to, co mám. A co mám, to mi stačí.“

Ano, Květ života je super, on to ale spíš popisuje. Je to hodně dobré pro muže, oni jsou logičtí, je tam matematika, je tam popsán vlastně zlatý řez a tyto věci. Ano, jsou světy, ve kterých se dá vypočítat Bůh. A i teorie relativity, říkali nám, že je polovinou té rovnice, kterou se dá vypočítat, a teď že se někde objeví druhá rovnice.

Je pravda, že na Titaniku byli samí piráti?

Nevím. Koukala jste na internet, že jo?

Ne, nečetla jsem to nikde, ale říká se to. Nezávisle jsme tu informaci někde dostali.

Teď bych řekla, to mě mrzí. V Teplicích žil človíček, který byl tenkrát jako malinký pikolík a přežil na tom Titaniku. Bylo mu dvanáct a zemřel velmi starý. A znal se s tatínkem. Už se to nedozvím.

Dotaz: Chci se ještě zeptat v souvislosti s těmi přáními. Bývá někde psané, že právě když si člověk něco přeje, tak si má představovat, že už to má...

To je magie. Pozor, pozor!

Afirmace taky?

Ivanka: To všechno je magií. Já vám to převedu do toho lidského těla, zkuste si představit, že jsem Bůh, to jsem tedy, to si pište, vy taky, ale jako celek, moje tělo je celek, celý vesmír je Bůh a vy všichni jste vlastně jeho buňky. Ano, každý človíček, který tady žije, je buňka. Představte si, co se v tom těle děje, když každá ta buňka chce něco jiného, to, co se jí zdá, že je pro ni dobré. To je chaos! A každá ta buňka svým přáním nevnímá Boha, tu Jednotu, protože chce a myslí sama na sebe. To je destrukce. A pozor, tělo nevnímá, že jeho buňky mluví, ono vnímá prožitky. Tak je jedno, jestli si to přejete pusou nebo jestli si to představujete. To je ta samá informace pro Otce, že jste nespokojení. Vy ani nevíte, že když mluvíte, tak si to současně představujete. Tady je skutečně rozdělení, to tělo je slabé, neduživé v tom smyslu, že je rozpadlé na části, které spolu vůbec nekomunikují. To je to samé, jako mi nedávno někdo říkal: „Když jedu třeba do banky, představuji si, že někde zaparkuji...“ Já říkám: „Nedělej to.“ Nejlepší stav je, že já jedu do banky a je mi jedno, kde zaparkuji, protože nemůžete vědět, jestli druhá buňka tohoto božího těla se nestará o nemocné dítě, o nemocnou maminku, nespochází víc než vy.“ Každý z vás si myslí: „Já spochází, protože mám svoje povinnosti!“ Ale ty mohou být úplně prkotinami proti tomu, co prožívá druhý člověk. Když já jedu do banky, je mi jedno, kde zaparkuji. Většinou se stane, že těsně předtím, než přijíždím, tak přesně před bankou vycouvá auto a já tam vjedu. Protože tělo ví nahoře, že já jsem čistá. Samo mi udělá místo, protože nekomplikuji druhým lidem život. Proto někdo v té bance dostane impuls do hlavy: „Už musím odjet, už jsem hotový.“ Anebo: „Pospochází, vykašlu se na frontu!“ Odjede a udělá mi místo, ale já vím, že v tom případě je to v pořádku.

Ale já si nemyslím, když se to nestane a místo se neuvolní, že je něco špatně. Ne, ne, mně to nevadí, ale už to vnímám pokorně, s láskou pro ty druhé, kteří by tam potřebovali zaparkovat. Tak žádné představy! To přišlo z Ameriky. V Americe je sídlo Satana, to se vědělo. A pozor, www je v přenosu šest šestek. A on vás drží skutečně i přes tyto všechny internetové věci. Nekoukejte tam.

Dotaz: Ivanko, já jsem si teď uvědomila, že dělám hroznou věc. Když mám nemocné děti, tak jim říkám, ať si říkají, že už jsou zdravé, a tím ty bacily naštvou... A to je vlastně taky úplně blbě. Jenom to přijmout?

Ivanka: Ne, ne, ne. Když byly děti nemocné, my jsme se vždycky snažili být veselí, a to je optimismus. To dítě musíte udržet ve spokojenosti. Jakmile ho udržíte ve spokojenosti, přečtete mu pohádku, vyprávíte mu něco hezkého, smějete se, není žádné napětí v rodině. Děti jsou tak spokojené, že i jejich buňky jsou spokojené. A tehdy všechno začne pracovat, imunita se zvedá. Nespokojeností je vždycky výkyv, že imunita se ztrácí, protože si člověk fakt porušuje ochrannou síť těla, tu Kristovskou síť.

Takže učit je pořád, ať jsou spokojené?

Ať jsou spokojené, jasně! Jediné, co jsem je kdy učila, ten můj úmysl byl, aby se z ničeho nepoložily. A nedávno mě obrovsky rozesmál syn Radka Brzobohatého, on je hodně dobrý, optimistický, táta musel být také fajn, starý Brzobohatý, syna měl až po padesátce. On se o něj hodně staral, chodil pro něj do školky. A vyprávěl, že měli s tátou takové pravidlo, kdykoliv se cokoliv dělo, tak říkal: „Hlavně se neposrat.“ A vždycky to řekl táta a on jako malý kluk: „Hlavně se neposrat.“ To je ono, ano, z toho kluka to čiší, někde i říkal, že nemá žádná přání: „Já mám vlastně jediné přání, které bych možná chtěl mít. Aby se udrželo to, co mám, že se ráno vzbudím a jsem šťastný.“

Ivanko, teď jak jsi mluvila o tom internetu, tak svým způsobem já jsem se k tobě, a myslím, že my všichni, dostali přes něj. Ale jsme šťastní, že tě máme.

To nebyla moje vůle, že se to tam dostalo. To vlastně taky zařizuje boží stav.

Tak ale ne všechno tam musí být špatné, ne?

Pozor, pozor, pozor! Já vás učím, že všechno je dobré. Je to skutečně dobré pro lidi, kteří tam mají kliknout a zablokovat se nebo se udržet v hladině strachu. A ono se to děje.

Můžeš něco říct třeba k Facebooku? Třeba jaký máš FB?

Já jsem tam, ale proto, že mě přidala Lucinka, já tomu vůbec nerozumím. A lidé mi posílají samé odkazy, všechny ty věci, co se tam odehrávají, třeba máte třicet čtyřicet žádostí o přátelství a já nevím kolik vzkazů. Jsem z toho úplně jelen, já tam ani nemám čas chodit. Akorát jediné, co Petruška říkala, že tam zveřejnila věci Natury, tak mi třeba řekne: „Sdílej to,“ tak to sdílím, to ji poslechnu, to jsem se naučila po dloooooouhých hodinách školení. Kvůli tomu, aby peníze přecházely na tu stavbu, jak mají. Jen proto, že ta šance tady je, ale jinak nemám vůbec čas. Mně stačí, co chodí z webovek nebo za dopisy, to vůbec nezvládám. Ještě abych se zaměstnávala tam, to vůbec nemá smysl. Člověk může zvládnout jenom to, co zvládne. A naučte se odříct si, nenechat se vtáhnout. Spíš jděte jakoby k sobě, udržte si svůj klid, to je strašně důležité.

Mně přijde prostě, že tomu spoustu lidí propadá

Ano. Pozor, oni žijí úplně jiné životy. Já mám známou, je vdaná, v kuchyni vedle ní sedí manžel a ona v počítači žije svůj život s jiným mužem. A tam mají dům a peníze v bance. Pozor, oni se už i setkali. Už se i setkali a on byl o osmnáct let mladší. Tam se prezentoval jinak. Říkala, že je to fajn kluk, ale plánovali společný život a neuvěřitelné věci. Bacha na to! Jsou lidé, kteří jsou schopní se přes internet zamilovat. Pozor, ale tím se urychlují zkoušky, kdybyste to třeba nestihli v běžném životě a něco si potřebujete prožít, tak si to prožijete jakoby v iluzi. Ale uvědomte si, že když si dovedete hezky psát s druhým člověkem a doma máte partnera, se kterým nejde komunikovat v

těchto směrech, vy se do něj nesmíte zamilovat. A taky nevíte, a většinou to tak bývá, že ten člověk umí hezky psát, ale v praxi mluvit neumí. Někteří jsou schopní se i rozvést, přestěhovat se, a pak jsou zklamaní, protože to není, jak si představovali, tak žít ten člověk neumí. To je potom obrovské zdrcení, ale ten člověk si to zaslouží. Všechno si zaslouží.

Dotaz: Jak postupovat, když partner propadne tantrickému sexu. Děkuji za odpověď.

Ivanka: Pozor, tantrický sex všichni neumí. Tady jde o velmi hlubokou meditaci. To propadnutí musí být v nějakém pesimismu toho člověka, protože když se tomu až tak extrémně věnuje, tak si vlastně doladuje pesimismus. Totiž člověk, který je obrovsky čistý, už tento egoismus nemá, ten moc toho sexu nepotřebuje. A je to už potom i na závadu, protože on se potřeboval přes tu sexualitu dostat k Bohu. Ano, sexualita skutečně vede k Bohu, já jsem říkala, že sexuální energie, která je na dvojce, je o oktávu vyšší než vaše duchovní energie. Každý léčitel v té magické sféře léčí přemírou své sexuální energie, kterou využívá. A je to také duchovní energie. Ano, to je skutečně pravda. A když se to vystřílí jiným způsobem, energie chybí. Proto člověk, který je třeba duchovním učitelem, si trochu tu energii šetří pro vás. Kdybych to přehnal, tak zúžím na dvojce kanál a už vám nemůžu říct, co byste potřebovali slyšet. A to já neudělám. V této fázi už mám vedle sebe partnera, který to respektuje z lásky, protože on vás taky miluje. Víte, to už je potom jakoby jedna bytost, která vlastně spolupracuje ve prospěch lidí. To jsme slíbili, než jsme přišli. Tady je vidět nějaký pesimismus. Ten člověk si sexem nahrazuje něco, nějaký nedostatek z okolí. Je to docela příjemné, ale nesmí se to přehánět, pozor!

Dotaz: Tatínek nám zemřel před jedenácti lety, měla jsem s ním krásný vztah. Maminka nám odešla za tatínkem 22. dubna 2013. Asi před čtrnácti dny se mi zdálo, že oba sedí na dřevěné lavici vedle sebe, mladí, krásní a plní lásky. Vnímám to, že jsou už spolu a že jsou už šťastní, oba zemřeli po těžkých nemocech, že je to moje poselství předat toto vnímání bratrovi a sestře, kteří těžce nesli odchod našich rodičů.

Ivanka: Ano. Ale to je pravda, víte, když přejdete na druhou hladinu, tak jste v tom nejlepším věku. V tom jakoby zenitu jste opravdu krásní, což je asi tak kolem pětatřiceti, čtyřiceti let. Když odcházíte na druhou stranu, ponecháváte si vlastně ten svůj jakoby původní tvar, taky jsme si ze života do života podobní. Jste pořád lepší, lepší, jste trochu kultivovanější v těch tvářích, ale skutečně v minulosti jsem si byla vždycky podobná a můj muž taky. Někaké malé rozdíly tam byly, tak když jsme se potom vídávali na dálku, než jsme se během těch čtyřiceti let potkali, tak se mi někdy stalo, že oni mu tu tvář jako rozmazali, nechali mu hlas. A já jsem si ho pamatovala jen takto, vidíte přes tu mlhu ty rysy, ale jenom abych to neviděla dokonale, aby mě to pak nezblbilo, až se potkáme. To funguje, ale když přejdou na druhou stranu takhle, tak jsou skutečně mladí a krásní a jsou vždycky spolu.

Ivanko, jen na doplnění. Takže v momentě, kdy už je tedy někde v něčem, tak už nemůže přijít?

Nemůže, ale, pozor, to právě chci říct...

Že se to skládá.

Výborně, ano. Ale to Nadjá ví, že jí se bude dobře odcházet za milovaným člověkem, někdo z horní energie ho zastoupí. Vezme si jeho tvář a přijde pro ni a převede ji na druhou stranu. A nahoře už je doma, tam už ví. Z té reality už to pochopí. Když odložíte tělo, tak vám bude jedno, kdo vám, co ukradl z kapsy, budete vědět všechno, protože jste to byli vy, kdo jste si to ukradli z té kapsy, ale v jiné budce. Realita je tam jasná, ale pozor, až v této vědomostní horní hladině. Ti mágové, co tady bojují, ještě budou bojovat dál v iluzi oddělenosti, ale vy už ne.

Ivanko, včera jsi vyprávěla o tom, že strýček sestřenice, jak vyvolávali ty duchy, když přišel, ptal se na to, jak se máte, na toho Marečka. Tak oni vůbec nevnímají nebo neví, jak se máme? Že se na to musel ptát.

Ne, oni to nevidí. Já jsem říkala, že to nevidí. Oni nevidí počasí, nevidí čas, ale pozor, znají vaše myšlenky...

A k tomu Marečkovi přece může přijít sám?

On zná jeho myšlenky. Já si myslím, že to tenkrát bylo spíš nastavené, aby to zjistila. Ona je hodně dobrý člověk, tam je spousta dobrých věcí a nikdy se duchovněm nezaobírala, ale to nevadí. Nadjá jí chtělo pomoci, aby se zbytečně netrápila, aby ji to zbytečně neblokovalo. I takové pomoci jsou. Opravdu. Já si pamatuji, naše Lucka se velice bála od dětství bolesti a jako sedmnáctiletá holka se hodně bála, když se měl narodit Giovánek. Ona je Lucinka fakt dobrá. Nahoře věděli, že když se bojíte porodu, blokujete se. Já jsem tam sice byla, ale musela jsem odjet. Nemohla jsem si vzít víc než týden dovolené. Tak jsme všechno připravili, já jsem odjela. Já si pamatuji, jak vyběhla na chodbu a plakala, byla dojatá, jak nechtěla, aby máma odjela. Čekal ji porod a nahoře věděli, že když se člověk bojí, blokuje se jednička, ona by se neotevřela. To není jako já. Já jsem holky vyplivla jak malinu. Vždycky jsem se strašně těšila, jaký ksicht vykoukne. To je super, to tvoření je přece nádherné, zase nová tvář vás provází životem, to je bezvadné. Pro mě to byl nádherný zážitek. Lucinka šla nožičkami, což bývá obtížný porod, ale od začátku bolesti byla za dvě hodiny venku. Mimochodem já jsem rodila vždycky v noci ze sedmého na osmého a porod začal v jednu hodinu v noci, obě holky jsou po sobě dva a tři čtvrtě roku přesně. U druhé holky začaly porodní bolesti v jednu hodinu v noci a byla venku v půl druhé. Já jsem přišla do porodnice, vyšla jsem pěšky do třetího patra, protože s první jsem taky vyšla. Já jsem říkala, že jsem spravedlivá maminka. Lehla jsem si, zatlačila jsem a holka byla venku. A můj muž tenkrát stál za dveřmi porodnice, zapálil si cigaretu. Tam byla sestra, která byla rodnou sestrou jeho spolužáka. A ta Ája mě dovedla na porodnici, já jsem vyplivla tu holku a ona šla po té chodbě hned zpátky a říkala Daliborovi, který kouřil první cigaretu, měl asi třetinu vykouřenou a ona mu říká: „Máš holku.“ On si myslel, že trochu blbne. A říká: „Jsou

oba zdraví?“ Potom mi říkal: „Já jsem byl úplně v šoku, že je to tak rychlé, ještě jsem řekl, jako bych měl mít syna: „Jsou oba zdraví?“ A ona říká: „Jo, jo, jsou obě zdravé.“ Tak típl cigaretu a šel domů. Proběhlo to velice rychle.

Ale Lucinka se porodu hrozně bála a nahoře věděli, že by to byl pro Giovánka zádrhel. A to byl jediný zádrhel tenkrát v její morálce, co prožívala v tu dobu. Těsně před tím porodem jsem tedy odjela. Přijela jsem domů a asi za týden volala a říkala mi: „Mami, představ si, co se mi stalo.“ S Aureliem spali po obědě a měli postel jakoby vnořenou do výklenku a končila stěnou, Aurelien vždycky ležel na kraji, ona vzadu, už měla obrovské břicho a najednou zazvonil telefon. Aurelien vždy šel k telefonu, protože ona ještě neuměla francouzsky v tu dobu. První rok, než dolezla k maturitě, mluvili anglicky. „Ale on se nehýbal a já najednou vidím, jak moje tělo přelézá, jdu k tomu telefonu...“ Víte, když to máte udělat, oni si vás tam dovedou, ať chcete nebo nechcete. Buď to vede Nadjá, nebo to vede Ego. Takže všechno je v pohodě. Zvedla ten telefon a řekla: „Oui“. To jediné uměla a ozvalo se: „Ahoj Luci, tady děda.“ Dneska ještě má druhého dědu živého, říkála: „Ale, mami, já jsem věděla, že je to ten děda, ale hlava mi to nebrala. Srdce to vědělo, ale hlava to nebrala.“ A říká: „Který?“ A on jí říká: „Prosím tě, ty víš, který. Já ti chci jenom říct, nemám moc času, neboj se porodu, budu tam s tebou.“ Oni ji potřebovali uklidnit, aby se jí otevřely porodní cesty. Lucka navíc devět měsíců prozracela, jí bylo strašně špatně. Giovanni je obrovská duše a ona ty vibrace tenkrát neunesla. Za celé těhotenství přibrala šest kilo. Když porodila, byla hubená jak koza, s prominutím. To bylo úplně vycucané stvoření a on byl taky chudák takový králíček. V šestinedělí přijeli a on měl porodní váhu Lucinky, dali mi ho vlastně jako novorozeně. Byl kouzelný. To bylo kouzelné miminko, takové čokoládové. On má takové nádherné černé oči.

Dotaz: Můžu se zeptat, jak to bude v 5D, jak se budou rodit děti, bude nějaká změna?

Ivanka: Viděli jste někdo porody s delfíny? Ano, jde rodit úplně bez bolestí. Záleží to na psychickém stavu, na duchovním stavu člověka, všechno jde.

A vzniknou sami nebo tam bude nějaká jiná pozice?

Jak to myslíš? Jako bez sexu? Až se jednou dostanete ve vyšších dimenzních stavech do stavu, kdy nebudete používat hmotná těla. Jo, to se stane, tam se prožijete. Ale už v páté dimenzi víte, že jste Bohem, lehce se budete uvolňovat z fyzických těl, která budete mít. Ale musíte vědět, že jiné reality skutečně jsou. U Lucky to začalo, když jí bylo šestnáct, učila se matematiku na chalupě u táty a usnula v poledne na slunci. Knížka matematiky jí spadla na obličej a najednou říká: „Vzbudil mě takový divný pocit, bylo mi divně, napůl nevolno, tak jsem si sedla.“ Seděla uprostřed lavičky, předtím na ní ležela, zadek měla v polovině. A říkála si: „To je divné, co mi je? Je mi blbě.“ To bylo ještě před obědem. Přemýšlela o tom, jestli bude jíst nebo ne, a teď najednou viděla, že vedle ní někdo je. Tak se otočila a tam byly nohy, její nohy. Otočila se a viděla tam sebe. Říká: „Já jsem se tak lekla, že jsem zase do toho těla jako by vskočila.“ Ale to nikdy

nedělejte, když se vám to stane, pak vás bude hrozně bolet hlava. Musíte se do svého těla pomalinku položit, to je hrozný náraz.

Uplynul rok a seznámila se s Aureliem. Představte si, v devadesátém osmém roce přišel v říjnu můj muž a Aurelien v lednu devadesát devět. A v tu dobu u nás neustále drnčely telefony, protože můj muž mi pořád volal z Ameriky. A volal i Aurelien. Ani jsme se nepřetahovaly o telefon, my jsme nevolaly, ale kdo si tam zasedl, tak mluvil. A jednou mi volá Jára, mluvili jsme asi hodinu, pak jsem to položila a jdu do pokojíčku, protože ona říkala, že čeká na Aurelienův telefon. On věděl, že má v nějakou dobu volat, ale my jsme mu do toho asi zasáhli, což jsem nevěděla, mluvili jsme spolu dlouho. A ona seděla v pokojíku a říká: „Víš, co se mi stalo? Já jsem ležela, říkám si, že počkám. A jak jsem byla nervózní, tak jsem usnula. A najednou jsem si řekla: „To teda ne, ta máma tam furt povídá,“ tak jsem vyběhla a stojím vedle futra a říkám ti: „Dělej, já potřebuji mluvit s Aureliem!“ A ty jsi mě úplně ignorovala. Ty jsi mě tak naštvála! Já vím, že to nikdy neděláš, ale mně to došlo až potom, takže když jsi na mě nemluvila, ignorovala jsi mě, tak já jsem se naštvane otočila, jdu zpátky do pokojíku a říkám si: „Rozeběhnu se a skočím na postel.“ A jak letím vzduchem, tak jsem viděla, že tam ležím. Proto jsi mě nemohla slyšet, protože já tam fyzicky nebyla.“ To chtění způsobí, že se někteří vymístíte do astrálu, když třeba, dejme tomu, byste chtěli do lednice v noci. To se taky někomu může stát. Ale pak se nenajíte, pozor. Ale záměrně to, prosím vás, nedělejte, dokud nepřestanete mít strach, protože kdybyste byli vymístění z těla, něco by vás vystrašilo a báli jste se, tak vás to může hrozně poškodit. Může se otevřít kanál a v těch dolních úrovních bývají hodně negativní bytosti, tak to ne. Ale kdyby se vám to někdy stalo, tak se nebojte. Oni totiž mají jinou vibraci. Když se bojíte, tak si snížíte vibraci, proto na vás můžou. Když se nebudete bát, tak se vznesete, oni okamžitě zmizí, to je, jako když někoho chytí laso a strhne ho zpátky. Skutečně vůbec není nutné se bát.

Můžu k tom říct něco podobného? A když je to takové to, že nevím, jestli spím nebo jsem vzhůru, ale zdá se mi, že jsem už vzhůru, ale nemůžu vstát. Nemůžu zvednout ruku, nemůžu nic.

Ano, to je takový ten přechodový stav. To je v pořádku, to jste docela ve vysoké úrovni. Někdy si vás potřebují podržet, tady se do vás nalívají informace, to si někdy ani neuvědomujete.

Nic nepřišlo. Ale dám si na to bacha.

Dotaz: Může nás sex zdržovat na naší stezce k duchovnosti? Máme jej považovat za žádostivost? Děkuji.

Ivanka: Ve všem je důležitá zlatá střední cesta. Když už sexujete, tak si to užijte s radostí, udělejte radost svému partnerovi. Je to úžasné, budete zase Bohové, neboť budete s p o k o j e n í. Zbytečně se nevybijte na té druhé čakře, já jsem vyprávěla, že jsou lidé, kteří jenom sexují. A pozor, tito lidé vybíjí svoji duchovní energii, protože je součástí sexuální energie v této úrovni. Ti to vystřílí v té dvojce a nedokážou vyřešit

normální běžné úkoly svého osudu, protože na to nemají energii. Ale i to je nastavené. Takového člověka poznáte už na ulici. On je takový vybitý.

On si nedobíjí baterky, Ivanko, jo? On spíš vybíjí...

Dobíjí se, když to umíte.

Dotaz: Černý mág... Já to jméno ani nepřečtu.

Ivanka: Tady se záměrně nechtělo říct jméno, ano. Ale už dost dostal přes prsty. Chodí o berlích a myslím si, že možná už ani nechodí. Tam je obrovské Ego. Tito mágové mají hodně těžký život. Hodně těžký mají i bílí mágové. Nicméně tito lidé už jsou odpojení. Tam byla velká touha po penězích. A potom předvádět se. K čemu já budu stavět myšlenkou před symbol zen vrtulku. To je jak v cirkuse v šapitó. A já jsem tomuto člověku vždycky domlouvala, když se chlubil: „Já jsem vyléčil tolik a tolik rakovin. Já jsem vyléčil tolik a tolik...“ Já říkám: „Honzo, nedělej to, to není pravda. Dělá to Bůh v tobě.“ A to je ten človíček, jestli jste slyšeli vyprávění, jak jsem ho tenkrát vezla. To je on, pak nemluvil celou cestu až do Teplic, protože si myslel, že dělám nějakou magii, kterou on ještě neumí.

Ten pán má stejné vlastnosti, jako on?

Já jsem nedočetla:

...jeho Sluneční kapky, jejich účinek na zdraví. Cena, výsledek. Užívat ano či ne? Prosím o pravý stav věcí, děkuji! Ovlivňují Sluneční kapky jen fyzické tělo? Nebo auru? Nebo naši matrici?

Víte, on mi je jednou přinesl. Jen tak, jako dárek. Ale já jsem je nikdy nepoužila. Ani jsem se nezabývala těmito věcmi. Pro mě to jsou všechno podpůrné věci. Myslím, že tam je ještě tak na 50 % pocit, že ti lidé na tom trošku něco získají v té černé magii. Ale přesný stav vám neřeknu. To skutečně nevím u těch Slunečních kapek. Jestli se to prodává za velikou cenu, já bych to nekupovala. Kolik to stojí, prosím vás?

Deset tisíc...

Zapomeňte na Sluneční kapky. Staňte se vy sám sluncem. To vás skutečně neposune, to je příšerné. Já jsem ho potkala před měsícem a už venku před poliklinikou se šoural.

Byl o berlích, že?

Ano, byl o berlích a v bačkorách, ani si nevzal boty

Ony ty kapky tak fungovaly...

Ano. Proč nepije Sluneční kapky kvůli trepkám? A je i oteklý. Tam vůbec nefunguje dvojka.

Dotaz: Včera padla zmínka o Henri Monfortovi. Já velice rád jím.

Já taky.

Je vyšší dimenze pránická? Co se stravy týče.

Ivanka: Prosim vás, jezte. Víte, tady je teď zmatek, protože planeta už je v 5D, to víte, ale ještě se tu pohybují bytosti, které patří ve velké míře do 3D. Aby se v té přechodové vrstvě zamezilo přechodu ještě nečistých lidí, ale pozor, už hodně vysokých nečistých lidí do té 5D, tak jsou tady zvláštní nabídky, které je ještě odchyť. A jsou tady lidem ukazované i zázraky, protože i na planetě ve 3D pak zůstane hodně magických stavů. Ale pozor, ti lidé se budou zase dočišťovat do stavů, jako teď už vy chápete, že nemáte mít žádná přání, abyste se stali Bohem. Proto jsou zázraky, které skutečně fungují, aby se jako magnetem stáhly bytosti, které ještě patří jakoby do té spodní řady. Ano, jednou budete potřebovat méně jídla. Ale zkuste zapojit logiku, abyste se stali Bohem, aby uvnitř vašeho těla byl neustále Bůh, musíte být bez Ega. Pokud má člověk někde uzávěry a odmítání na jakýchkoliv čakrách, když ještě něco neumí, tak když strčím v tu chvíli ruku do jeho aurického těla, tam mě to bolí, je to stav bez Boha. Když budete v tomto stavu nadechovat pránu do těla, vy si nadechnete všude, jenom ne do toho bloku. Takže je vám to k hovnu a budete úplně hladoví. Fyzicky vyčerpaní. Ne, ne, ne, vy do sebe máte dostávat látky, aby se vaše tělo mohlo rekonstruovat a obnovit se.

Podmínkou, aby pránická výživa mohla fungovat tady na planetě, musí být, aby člověk byl skutečně čistý. Když se nadechuje, aby do těla dostal hodně prány. Já jsem dokonce viděla rozbor nějakého profesora, on to vyzkoušel sám na sobě, byl to několikaměsíční test. A říkal, že dokázal nadechnout asi patnáct procent maximálně. Nevím, v jakém stavu duchovnosti byl. Vezměte si, kdybyste jedli jen na patnáct procent toho, co potřebujete. Ne, já bych do toho nešla. Já ráda zapojuji svoji logiku. I lidskou i duchovní, to se prolíná. Dojdete k tomu skutečně sami. Hezky si papejte. To je taková radost. Někdy si říkám, možná se mi jednou nahoře bude stýskat po tom, že si sednu k talíři. Nahoře si nedáte žádnou svíčkovou. I v té páté dimenzi, pokud budete mít hmotná těla, nějaký přísun něčeho bude. Bude to pak skutečně ubývat, ubývat, ubývat, až se tam jednou dostanete, ale to jsou už vyšší stavy.

Dotaz: Živíme se poskytováním služeb. U velké části zákazníků nedostaneme práci, pokud nesouhlasíme s platbou bez účtenky, bez faktury, aby to měli levnější. Odmítnout, být bez práce, propustit následně pracovníky, kteří jsou s námi ve firmě nebo souhlasit? A jaký to má potom důsledek pro mě jako majitele?

Ivanka: Víte, tady je asi nejrozumnější zlatá střední cesta. Uvědomte si, když je to platba bez účtenky, ani vy to potom nemůžete dávat do svého účetnictví. Jak byste prokázali, že pak vyděláte na své zaměstnance, co máte? To se dohání různým způsobem. Když by vás to dohnalo k bankrotu, je to hodně těžké, samozřejmě. Ale já se divím firmám, které to dělají, že se nebojí. Stačí jedno jediné udání a ten Živnostenský nebo Finanční úřad po nich půjde. Skutečně si to pak zaslouží, to k tomu povede. Je to těžké, egoismus hodně s lidmi mává. Musíte vědět, co upřednostníte. Úplně na sto

procent ne, zase na to ti lidé nemají záruku, když to uděláte. Vždyť vy jste to vlastně nedělali... To jsou věci, které toho člověka někde doženou. Pokud od někoho načerno vezmu peníze a on odvede špatnou práci, já si pak nemohu nikde stěžovat. Pak by se to možná mohlo otočit i proti vám. Oni by klidně mohli říct, že když to chtěli opravit, že vy jste to vlastně nechtěli. Tam může být obrácený poměr, to je hodně vachrlaté. Musíte se rozhodnout. Záleží na tom, kolik máte zaměstnanců, kolik lidí živíte. To je někdy hodně těžké. Někoho to třeba znechutí. Mám známého, ti byli tak znechucení, že prodal firmu.

Dotaz: Moje máma, co pamatuji, trpí trvalým strachem, obavami, mimo jiné o mě, o sourozence, naše děti – její vnoučata. Hodně nás to ovlivňuje

Ivanka: Ano, to ovlivňuje vždy všechny. Zaprvé se to někdo z dětí naučí z té rodiny a pokračuje v tom chování. Já jsem vždycky cítila, když měli o mě moji rodiče strach, jak je to nepříjemné. Už když víte, že oni o vás mají strach, je to svým způsobem svazování. A já jsem věděla, že vlastně kvůli mně trpí. Kdybych nebyla, tak by neměli strach. Jo, to jsou všechno dozvuky. To dítě má nepříjemný strach, že oni budou mít strach, co se stane, a to už má dopad i na ně. Já mám kamarádku, která měla pořád strach o děti, a kamkoliv jeli, vždycky se něco přihodilo. Jasně. Pozor, vy ubližujete těm druhým, protože jim se pak vždycky všechno stane. Já si pamatuji, oni jeli tenkrát na sjezdovku první den někam do Krkonoš. Byly máma s dcerou. Kamilce bylo tenkrát jedenáct. Stála od ní dva metry, jediné dvě na svahu. A chlap, Němec, se do ní trefil jak dynamit. Ona říká: „Najednou přijel chlap a sestřelil Kamilku.“ Kamilka měla zlomeninu, ale nebylo to úplně zlomené, bylo to jakoby zrotované, dali jí to jen do sádry, vyrovnali. Protože dítě mělo strach z toho, že maminka o ni má strach, aby se jí něco nestalo. To už jí zúží jedničku, proto se jí něco stane. To je mechanismus, který se jakoby roznáší.

Dotaz: Můžu se zeptat? Jaký je rozdíl mezi tušením a strachem? Někdy má člověk takový pocit, že se něco stane.

Ivanka: Ano, ano. Někdy tak trénujete, někdy je to trénink. I proto, že vy máte vědět, co se má stát, to se stane. Své děti nejvíc uchráníte tím, když jim řeknete pravidla, co by neměly dělat, aby se jim nic nestalo, ale zase je naučíte, aby se nebály. Ten strach je na jedničce.

Ale to tušení. Mívám takové tušení, že prostě tam je něco...

Hele, jestli mám tušení, že tam nemám jít, tak tam nejdu. Ale zase už nesmím váhat.

Neříkat to jiným asi, že? Ale třeba ty děti, je to takové blbé...

Ony mají svůj osud. Co se má stát, to neovlivníš, to se má zkrátka stát. A je to vždycky platba za nějaký čin v minulosti. To jenom musíš přijmout. Ty fakt tady máš všechny lidi odevzdat Bohu, to znamená jejich vlastnímu programu osudu. To je zkrátka stanovené.

Mně se líbil příklad, jak jsi říkala s tvou dcerou, jak jela do toho Německa. Prostě člověk, když to tušení má...

Vidíš to? On mi ten anděl řekl tenkrát: „Ani nevíš, co činíš, když myslíš na druhé lidi.“ V tomto stavu už jste i tady v těle pro ně andělem. Ano. To bylo opravdu neuvěřitelné, já jsem měla husí kůži.

Takže si to srovnat v sobě a pustit to.

Ano. Každý člověk má svůj osud. To je stanovené. Já mohu přispět svým tělem jen tak, že ho mohu na něco upozornit, ale musím ho odevzdat jemu samému. To je on sám, který si to vybral. To je důležité vědět. Ty si můžeš třeba vzpomenout intuitivně, protože znáš celý svůj program. Když se dítě narodí, vidí film celého života až do konce, on se tam odvine. Proto vy si vlastně vzpomínáte na budoucnost viděnou v minulosti při narození. Ano, ale to je intuice, když si myslíš: „Ježíš, teď se něco stane, já to vím!“ Ale to neovlivníš, ono se to opravdu stát má.

Dotaz: Jak je to, když člověk přijde o někoho blízkého, dítě?

Ivanka: Já jsem v roce 2011 vylezla na veřejnost a na podzim jsem potkala dva manžele, jsou báječní, Ivanka s Milanem. V srpnu se jim zabil devětadvacetiletý syn na motorce, řekla mi o nich kamarádka v Ústí. Já jsem jim vzkázala, ať si poslechnou základní přednášky, už byly natočené roku 2012. A potom ať ke mně přijdou. A přišli dva úžasní lidé. Ti lidé ani nevěděli, že celá léta byli hluboce duchovní, aniž by se zajímali o nějakou duchovnost. Nečetli knížky, v něco věřili. Byli připravení a tam byla smlouva, že se to v nich rozjede právě smrtí syna. On jim to slíbil. Vaši blízcí vám to slíbí, tak je nečinite nešťastnými tím, že se trápíte, když se to stane, protože pak vyprchá vlastně smysl toho všeho. Oni přišli z jednoho jediného důvodu, zeptat se na tři věci. To bylo úžasné, ten Milan mi říká: „Víš, když jsme se šli podívat do márnice na toho našeho kluka a když se zvedalo víko nad rakví, já jsem viděl nebo věděl, že rok předtím jsem to třikrát zahlédl. Jenže člověk tomu v tu chvíli nevěří.“ On viděl třikrát ten samý obraz, jak se zvedalo víko z té rakve. Potom se tam stala jiná záležitost při poslední návštěvě, kdy ten syn odjížděl na motorce a pak se zabil. U nich byla i dcera, oba dva byli svobodní. Loučili se v předsíni a najednou byla chvíle, pár vteřin v předsíni, kdy říká: „Tam byly dva stíny, ale my jsme to viděli všichni.“ To byli zřejmě nějakí příbuzní, buď prarodiče, nebo kdosi tam přicházel. „A my jsme se najednou loučili, jako bychom se už neměli vidět. Ale to bylo tak přirozené, najednou jsme se zkrátka loučili všichni.“ A další bylo, to nebyla jeho motorka, to byla motorka jeho kamaráda Pepy. Byli dlouholetí kamarádi a měli rádi muziku, stalo se to v srpnu a oni si týden nebo čtrnáct dní předtím grilovali na zahradě a poslouchali muziku. A ten kluk seděl a říká: „Prosím tě, to bych chtěl, aby mi zahráli na pohřbu.“ Tak ten Pepa to stáhl na flashku a v okamžiku, kdy se dozvěděl, že se jeho kámoš zabil na motorce, volal jeho rodičům a řekl jim, že má u sebe muziku, kterou chtěl Robert nechat zahrát na pohřbu. Ti lidé měli už i toto nastavené, aby věděli, že je to skutečně dané. A jsou úžasní. Oni se dostali během roku do takových obrátek, jsou neuvěřitelní... A vidíte to, syn je navštěvuje, tam jsou i přímo podoby i jiné jakoby vzkazy. Oni jsou obrovsky šťastní. Paní říkala: „Já opravdu nemohu říct, že

bych byla šťastnější kdy v životě.“ Přestože to považují stále za jakoby dobrou záležitost, ještě pořád jim chybí ten človíček. Ale říkala: „Vím, že to bylo jeho vůlí, on mi to několikrát řekl.“ Skutečně, vy o ty lidi nemůžete přijít v tom smyslu.

Každá smrt blízkého člověka má jakoby probudit schopnost v někom? Vždycky je ten smysl?

Víte co, vlastně jde taky o to, když to budeme posuzovat z jiného úhlu pohledu, nikdo není neduchovní. I ti lidé, kteří zdánlivě podle našich lidských pravidel neduchovní jsou, není to pravda. Ale tyto smysly pocítujete vždycky až v těch vyšších hladinách. V těch nižších lidé trpí, což je taky vlastně přibližuje. To utrpení je úmyslné, vy tím utrpením vlastně odkládáte Ego, ono z vás odpadá. Jestliže přijdete při nějakém obrovském utrpení o milovaného člověka, přestanou mít smysl jiné nesmysly vašich životů, např. to, že se hádáte se sousedem o pětikorunu nebo o metr pozemku, to jsou blbosti. A když se něco stane, tak to odpadne.

Dobře, ale ne u každého...

Je to u každého, ale tady jde o pochopení té konkrétní bytosti, v jakém je stavu to přehodnotit. Ze začátku to vůbec neumíte přehodnotit.

Já mám kamarádku, teď mi došlo, jak říkáš, že co se má stát, to se stane, ona taky přišla o syna, zabil se v osmnácti letech v autě. Oni odjížděli na dovolenou, on s nimi poprvé nejel a oni mu prodali motorku, aby se na ní nezabil, protože měli strach, protože na tom dělal psí kusy. Odjeli na tu dovolenou a on se za týden nato zabil v autě.

Ano, vy tomu nezabráníte, tomu, co se skutečně má stát. Člověk má být rád, že teď tady ten druhý člověk je. Já jsem vždy říkala mým holkám: „Holky, i s cizím člověkem, natož se známými nebo s blízkými, se vždycky rozejděte po každé společné chvíli v dobrém. Nikdy nemůžete vědět, jestli se mu za rohem něco nestane.“ Pozor, vy potom můžete opravovat s jinými bytostmi, je to ten samý Bůh, ale v jiném kabátě, ale to už ti lidé neví, a pak jsou schopní se blokovat výčitkou až do smrti. Že mu něco nestihli říct... Vy mu to můžete říct i teď a tady, komukoliv z vaší minulosti.

Ivanko, můžu ještě k tomu, znamení jsou vlastně taky v božím plánu, jestli jsi četla Alchymistu.

Vy se pokaždé rodíte do jiného znamení, protože úkol toho života je stanovený. Úkol je naučit se něco... Jo, ty myslíš jako znamení...

Znamení jako předtucha. Já jsem dokonce četla od jedné Američanky takový dobrý příběh.

Ano, ale pozor, když jsi v nižší úrovni, tak si těch znamení nevšímneš. To nevidí každý člověk.

Tak je dobré to říct a pak to pustit. Ale tím pádem, když to člověk řekne, tak se to může změnit.

Nic nemůžeš ovlivnit.

Jo, jako to se může stát, že to řekne. To člověk dostane znamení a řekne to.

Zkuste si představit, že budete vědět o smrti známých. Já jsem věděla o smrti svého otce. Nemohla jsem dělat vůbec nic. To zkrátka nejde. On byl v té době ve stavu, kdy by mi vůbec nerozuměl, ještě by se zbytečně vůči mně zablokoval. To nejde. To jsou potom ty zkoušky nejvyšší. Toho člověka musíte opravdu odevzdat jeho osudu, který má a je pro něj nejlepší.

Já jsem četla od jedné Američanky, že měla sen, bydlela v takových levnějších bytech, kde si ani nezamykali. Byla s dítětem sama doma a najednou po poledni krátce usnula a zdálo se jí, že k ní přišel anděl a vedl ji jejím bytem. Pak se stalo, že najednou někdo otevřel dveře a nějakou razantní zbraní zabil ji i to dítě. A ten anděl jí ukázal na ten zámek: zamknout. A ona znovu nezamkla, prostě se probudila z toho snu, nějak na to zapoměla, večer seděla u televize a najednou se jí to strašně silně vybavilo. Šla, otočila klíčem v zámku a v tu chvíli někdo vzal za kliku. A ona měla doma také zbraň, teď bylo slyšet to natahování, a najednou slyší strašný útěk. Potom tam přišel vyšetřovat policista, protože se v okolí něco dělo a říkal: „Vy nevíte, jaké máte štěstí. Tady byl nějaký blázen...“ Takže to bylo varování těch andělů už naplánované, že dostala tu šanci zamknout.

Pozor, ale to je Božství. Oni věděli, že ona nemá odejít. Pozor, my to odsud vidíme ještě jinak, to není změna plánu. V plánu bylo, že má přežít, proto se to měla dozvědět.

Takže živé sny mohou takto fungovat?

Ano. Mému muži se stala neuvěřitelná věc. Kdysi dávno žil v jiném městě v Americe. Usnul a spal v bytě, a protože dole pod ním nebo nad ním byly děti, které brzy ráno vstávaly a běhaly, a to byl hrozný hluk, tak si dával špunty do uší, aby se dopoledne vyspal, protože do noci pracoval. Tak si dal ty špunty do uší, spal a měl živý sen. A v tom snu se mu zdálo, že šel po ulicích a najednou vidí, otevřená garáž, nějaký autoservis. A přišel k němu chlap a říká: „Co tu děláš?“ Koukal, jak v tom autoservisu pracují. „To tě bude stát sto dolarů.“ Teď se vzbudil. Představte si, v tu dobu, co spal, se mu někdo vkradl do bytu. A on tam měl založené papírové ubrousky a mezi těmi ubrousky byly vloženy peníze. A jediné, co se mu ztratilo, bylo sto dolarů. Tam jich bylo víc, ale byly mezi těmi ubrousky, zloděj viděl jen tu jednu bankovku, tak si ji vzal a odešel. Ta intuice mu napověděla: „Potřebuješ přijít o těch sto dolarů. Za to, že jsi koukal ke mně do garáže.“

Dotaz: Jak přistupovat k ženě s dlouholetým problémem s mentální anorexií? Říká, že chce pomoci.

Ivanka: Podívejte se, mentální anorexie i bulimie je obrovsky silný egoismus. Pozor, já nejsem tělo, já jsem duch, který žije v nějakém těle, které mám přisouzené. A teď pozor, já chci jako Iva vypadat jinak, než vypadám. Vidíte, to je nepřijetí reality. Já nejsem tělo. Vaše tělo se velmi zharmonizuje, když ho budete vnímat jako svůj příbytek Boha. Až zlikvidujete svůj egoismus, necháte se naplnit Bohem, už to není magie, pak už jakákoliv vaše potřeba se během krátké doby hmoty těla změní jakoby k nějakému uzdravení nebo přeměně toho člověka. Božství oživí tu hmotu zevnitř, že pak skutečně budete pro lidi přitažliví v tom smyslu, budou z vás to Božství cítit, takovou tu nestrannost, toleranci, tu lásku, že nikoho neodsoudíte. To všechno oživí, to je na tom člověku vidět. Krása těla je něco úplně jiného, ale když krásné tělo oživí zevnitř silný egoismus, to vás odstrkuje. Cítíte ho, když jste hodně citliví. To není v tom. Ale je to tady zase nastavené pro jinou fázi. Někdo si třeba přeje prožít osud krásné ženy, tak dostane nádherné tělo. Pozor, to je hodně těžký osud. To je strašně těžký osud. Ale anorexie je silný egoismus. Jsem jaká jsem. Ti lidé chtějí být stále štíhlejší a štíhlejší, přitom už nevidí, to chtějí tak zastře, že nevidí, jak jsou nehezcí, že už to přehnali. Ona by měla přijmout samu sebe takovou, jaká je. A jestli to dokáže, tak se toho zbaví.

Dotaz: Vím, že není vhodné používat hypnózu jako léčebný prostředek. Můžeš vysvětlit, čím je to nebezpečné?

Ivanka: Je to hodně nebezpečné tím, že nikdy nevíte, kdo vám tu hypnózu udělá a co do vás vloží za program. To nikdy nemůžete vědět. Nenechejte se otevírat, je to jako byste někomu dali klíče, aby vám uklidil dům a on vám mezitím vybrakuje všechny věci. Tyto věci se děly třeba za druhé světové války. Nebo tak byli programovaní lidé třeba na špionáž a vůbec o tom nevěděli. To byly tragické osudy.

Dotaz: Prosím o vysvětlení dorovnání ženských a mužských energií. Děkuji.

Ivanka: Vy to máte v osudu už sami nastavené, kam dolezete v mužské, ženské energii. V páté dimenzi budete mít každý svého doplňujícího partnera, který vás bude dorovnávat. Skutečně se blížíte tomu andělství, to znamená v poslední fázi 5D přijdete k žitému ryzímu křesťanství. Pozor, to nemá s církví nic společného. To je skutečně žitá láska. To je odbourání egoismu a stav kristovství. Tehdy k vám vždycky přijde partner, který tam skutečně má být, protože spolu dosáhnete vlastně prolnutí do jedné bytosti, která je dokonalá. Stav anděla je nepohlavní, tak se vždycky dopasujete, i kdybyste měli čtyřicet pět procent a on měl padesát pět procent v určité fázi, tak se dorovnáte. Partnerské vztahy by už měly fungovat. Měli byste pro svého partnera udělat skutečně maximum z lásky, ať vedle vás rozumí nebo nerozumí, to je jedno. On je vždycky pro vás, máte ho v osudu, ten nejlepší. Pak se to samo všechno vyřeší a doladí.

Já jsem nikdy nerozuměla tomu rozdělování. My jsme měli takovou zvláštní třídu, v devítiletce byla polovina holek a polovina kluků a ty holky se někdy tak divně zblbly, že dělaly dívčí válku. Já jsem vždycky nitrem cítila, že je to krávovina. Pozor, abych si

mohla připadat jako žena, tak vedle sebe potřebuji mít muže. Uvědomujete si to? To je přece nesmysl, takový ten stav, kdy holky bojují proti klukům a kluci bojují proti holkám, anebo chlapi znevažují ženskost nebo nějaké vlastnosti, považují ženy za slepice. Nebo jsou ženské, takové ty extra bojovnice proti mužským, to jsou všechno nesmysly. Uvědomte si, že jste opravdu dvě poloviny jednoho celku, to je nutné. Poslední stav v Rybách hodně snižoval hodnotu žen. Tam byla i nastavená logika ve vývoji lidstva. Vezměte si, poslední léta nebo stovky let komunismu, to všechno bylo hmotařství. Obrovsky to kleslo do hmoty, abyste se přes tu hmotu vyučili a opravdu si dali do kušen, abyste to pak odložili. To bylo nastavené. Vidíte, že to bylo skutečně dobře. Ale z toho stavu se vychází tak, že začíná vyhrávat emocionalita. Dřív ženy byly považované za nižší. Ne, ne. Žena má skutečně blíž k Bohu, protože je emocionální. A ona má napřed dovést svého muže přes tu svoji emocionalitu jakoby k tomu Božství, on má logiku, a pak teprve za ním má vkročit. Velkým příkladem jsou Tomášovi. Ano, Míla byla také hodně vědoucí. Ona ho vlastně napřed vedla, ale on tam potom prošel dřív než ona a ona vlastně jakoby za ním. To je stav konečného přechodu do 5D tady ve hmotném světě. Ono se to stane automaticky. O tom už nemusíte přemýšlet.

Proto druhý učitel bude žena.

Ano, má přijít právě žena, aby doladila lidstvu to mužství. To byl záměr, aby teď přicházeli muži: Buddha, Mojžíš, Ježíš... Všichni, třeba i ti z muslimského světa, to byli opravdu všechno muži, ony to byly skutečně čisté bytosti. Mluvili o jedné věci, jen z jiných pohledů. Ale všichni byli muži, protože svět měl zatím upřednostňovat tu hmotu, tu logiku. A to všechno vlastně směřovalo k levé hemisféře. Ale teď přijde žena.

A když říkáš emoce, tak myslíš, že žena má ty emoce, cítí lásku...

Žena cítí a má lásku. Neříkám, že muži nemají lásku, ale oni se logicky nemohou k Bohu prokousat. Ty můžeš Boha zažít, ale nemůžeš ho domyslet, na to nemáme nástroj. Mozek nestačí, aby ses dopídila logicky, co to je Bůh.

Nemyslím teď ženu jako pohlaví, ale spíš ty principy, tu energii...

Ano, taky máte muže, který bude mít hodně ženského principu a bude soucitný, bude hodně emocionální, to se také stává. To by mělo být skutečně v rovnováze, protože vy si nabíráte z toho trojúhelníku tvoření, budete mít sluneční princip-měsíční princip, žena-muž, pozitivita-negativita. Tady je všechno vždycky v té druhé fázi, to je nastavené. A když splyne muž se ženou, oni se potkají a vzniká člověk. Ten člověk si vytvoří svůj osud, své tělo, ale má polovinu od matky a polovinu od otce. To je stav každého člověka. Ale někdo v tom osudu si vybírá komůrky, kde má jiné vlastnosti a musí to být spravedlivé. Skutečně to musí být spravedlivé v tom člověku, kde se najde. Jestliže něco odmítá v čakerním systému nebo upřednostňuje, už ta spravedlnost není rovná, ona se nakloní, to je egoismus. Třeba muž bude odmítat ženy apod. Ten trojúhelník padá jakoby ztrácí rovnováhu, to znamená, že se musí narovnat. Proto z vnějšího prostoru přijde rána, náraz, aby člověk v tom osudu pochopil, aby se ten trojúhelník zase postavil na svou základnu. To jsou věci, které člověk nevnímá z tohoto

hlediska. Přesně máte mít v sobě spravedlnost i vůči ženám, vůči mužům bez jakéhokoliv výkyvu a pochybností. Je jedno, co se ve vašem minulostním osudu stalo, kdy jste nějakou vlastnost toho druhého nebo svého pohlaví odsoudili. Pozor, jsou i lidé, kteří se nemají rádi, že jsou ženou nebo že jsou mužem. To jsou všechno zkoušky, které jsou nastaveny v programu vývoje toho trojúhelníku. Ale pozor, vy se dožijete a vlastně tvoříte základnu a hranu dalšího trojúhelníku, který zase nechává vzniknout dalšího člověka, který už má v sobě oba principy. Tady ale musí být ta prožitková nestrannost a spravedlnost, to je důležité.

Dobře, ale teď se vrátím k tomu, jak jsi říkala, že ta žena, ten ženský princip, vynese ten mužský na povrch.

Ano, to je domluvené. Ale je to jen proto, že je žena emocionální, muž logický.

Takže jsme vlastně v souladu, ženská i mužská energie... Ale přitom říkáš, že musíme vzít ještě někoho jiného, abychom došli k dalšímu souladu, že to jsou jakoby dvě informace.

Ano, protože se spojujete.

Ale uvnitř to mám taky, ne?

Ano, máte to uvnitř. Také podle toho se vyvíjí i váš hormonální systém, kam inklinujete. A také se podle toho z vnějšího světa doladujete partnerem. Ten partner vždycky přijde ku pomoci, abyste se doladili do stavu, když tam je nějaká nerovnováha, když to nemáte doladěné. Partner je vždycky správný, protože vy jste takové jakoby magnety, že si přitáhnete přesně to, co potřebujete.

Takže jsou tu dvě úrovně. Jednak vnitřní, mě to dostane na povrch, jednak vnější...

Ano, ano. A pak ještě musíte spolupracovat s těmi druhými buňkami v tom světě.

Já jsem si totiž myslela, že k tomu ani nepotřebuju druhého partnera, že když si to srovnám v sobě, tak mě to tam dostane taky.

Pozor! Ano, můžeš, může to být, ale on s tebou v tomto životě nemusí žít. Můžeš klidně dožít i sama, na tom nezáleží, když tvoje Nadjá ví, že už to není potřeba. To je zase nastavené v osudu. Je to hodně složité, když se na to tak díváme. Fakt máte jenom žít to, co se po vás chce, ten Bůh vás nikam jinam nepustí. Když byste se dostali někam, chtěli byste se vyšvihnout, dostanete facku, ať se vrátíte zpátky, protože vy byste vlastně blokovali vývoj těch dalších buněk. To se nikdy nemůže stát.

Dotaz: Prosím, jak je to s fyzickou bolestí trvalou, silnou a těžko zvladatelnou? V tomto případě je téměř nemožné vyhnout se analgetikům a příčina je těžko dohledatelná, jak po ní pátrat? Většinou jsou to nemoci typu borelióza, encefalitida, chlamydióza. Tlak z vnějšku. Jak tyto snížené obranyschopnosti těla ovlivnit, řešit?

Ivanka: Víte, tyto nemoci jsou také nastavené v osudu, že se s nimi máte potkat. Je pravda, že si máte optimismem na jedničce ochraňovat Kristovu síť těla. Optimismus je skutečně návod pro vaše buňky. A to už víte jak, tam vytváříte endorfin, proto pracují ve prospěch celku. Jestliže do těla vnikne nějaký vir nebo něco jiného, tak to lehce zvládnou. A i když třeba něco propukne... Já třeba kolikrát vím, že se ve mně něco děje, že tělo s něčím bojuje, protože se tak jako třese, tak jako dovnitř. Něco se děje. Trvá to třeba den, dvě hodiny, tři dny třeba, a pak to pomine. Tělo se s tím vyrovnalo. Ale to fakt není moje, tady už jsem od toho těla odkloněná. Ale já mu dávám sílu vlastně tím, že se nenechám rozhodit ničím z vnějšího světa, že mu stále dodávám spokojenost. To stačí. Pokud mám něco dostat, tak to dostanu.

Takže si nemusíme stříkat repelent, když jdeme do lesa. Není to zbytečné?

Pozor! To jsou zase fanatismy. Já vás vedu zlatou střední cestou. Včera jsem zažila Dana, jak jsi nám dala repelent, tak jsem si postříkala nohy a ten Dan se naklonil a řekl mi něco v tom smyslu: „Copak, copak?“ Já jsem se chtěla usmát a chtěla jsem říct: „Proč ti to vadí?“ Pozor, já to mohu použít, když chci, a nemusím. Já jsem totiž sama zažila, že moje holky boreliózu měly. Luce bylo šestnáct, Pětě třináct, dělaly blbosti a já to nevěděla. Pak se opravdu děly obrovské věci, ale Nadjá vědělo, že bych to skousla, tak mě ušetřilo a nevěděla jsem nic. Najednou jsem se rozhodla, že pojedeme na výlet. Samá práce, sobota, neděle, od rána do večera. Já si říkám: „Zabalím to, dneska si zkrátka odfrknu.“ Vzaly jsme psa a jely jsme na Házmburk. Nešly jsme ani po cestě, kudy se chodilo, ale šly jsme skrz les. Pes byl malinký, a to byl takový krpál, že kňourala. Šla po listí, a to listí s ní ujíždělo. Betyнка byla malinká, já ji podebrala pod prdelkou a strkala jsem ji nahoru. My jsme vylezly nahoru, nádherný výhled. Já si sednu, měla jsem džínové kraťasy a jak jsem měla ohnuté nohy, říkám: „Jé, tady je krásně.“ Byla jsem opřená a koukám, že mi po koleně leze klíště. Odcvrnkla jsem ho a říkám: „Holky, jsou tu klíšťata, jdeme domů.“ Vstaly jsme, ještě jsme se tam chvilku procházely a scházely jsme dolů. Dole pod tím Házmburkem v Klapý jsem je prohlížela a každá z nich měla jedno klíště. My jsme si tam opravdu přijely jen pro to klíště. Oběma jsem klíště vyndala, první místo nebylo červené, to jsme nechaly. Druhé bylo červené jakoby flíček, tak ta vybrala antibiotika. Za dva měsíce Luce začalo být strašně špatně. Měla takové divné stavy. Ona to také měla v mozku, druhá to měla na kloubech. Ale opravdu do dalších dvou měsíců se zjistilo, že mají obě boreliózu.

Obě?

Obě měly boreliózu, v nemocnici ležely tři týdny. A představte si, poslední měsíc to bylo, co šlo, že zdravotní pojišťovna hradila nějaký krystalický penicilin a oni jim ho dávali. Poslední měsíc. Ta jedna dávka stála asi šedesát tisíc. To bych v životě nikdy nesplatila, nebyla bych schopná. To bylo opravdu na doraz. A holky mě tak trénovaly, to byla legrace. Já jsem každý den jezdila do Ústí, ležely na infekci, ten dům je obrovský a kolem je balkon, kde chodíte a do každé té místnosti koukáte na pacienty, je tam mluvítko přes to sklo. A já tam přijdu, šťastná, vždycky jsem jim přinesla nějakou kazetu na poslouchání, věci a ovoce, ony za sklem. Ručičky na skle, šestnáctiletá holka a třináctiletá. Byly opřené a brečely. Já jsem jim zvedala optimismus: „To nic není,“

jenže jsem jela po cestě domů a tekly mi slzy. Druhý den už jsem si říkala: „Ty jo, co se zase bude dít, to je hrozné, takové nervy příšerné, co já budu dělat?“ Přijedu tam a holky vysmáté. Říkám si výborně, už se s tím vyrovnaly, holky šikovné. Druhý den tam přijedu s úsměvem a brečely zase. To šlo na střídačku. Ty mě tak trénovaly, když to bylo třikrát za sebou, říkám si: „Kašlu na to, ať budou jakékoliv.“ A pak už přestaly. To bylo také přijetí z toho vnějšího světa, jak se s tím vyrovnat. Bylo to zapotřebí a jim to došlo oběma, když tam ležely, že dělaly blbosti, že si to zasloužily. Tak ani to není náhoda. Záleží na vás, když cítíte, teď ano... Mně to bylo nabídnuto, já jsem využila nabídku Boha, který mi nabídl repelent. Dan do toho hned šfoural.

Dotaz: Jak se naučit mít sám sebe rád

Ivanka: Vždyť jste Bůh, proboha! To je samé vyznávání lásky: „Bože, já tě miluji.“ Jak je to hezké. Druhé lidi milujete taky. Víte, hranice sebelásky je velmi důležitá, protože podle sebe si nastavujete lásku i k druhým lidem. A když neumíte mít rád sám sebe, nemůžete milovat ani druhé lidi, i když si to myslíte. Takže, prosím vás, jsem jaký jsem, vzpomeňte si na Krista.

Dotaz: Jak se slučuje, že si máme v životě něco objednat, mít přání s tím, že říkáte, že osud je předem daný?

Ivanka: Ale já vás vedu k tomu nemít přání. Každé přání člověka vytváří pocit utrpení, že vám něco chybí, tak se netýrejte. Koukejte se na to, co máte, s vděkem. To stačí. Přinese vám to obrovský klid.

Je to stejné, jak jsem se předtím ptala. Takže jsme se shodly. A jak to třeba souvisí s tím, když jde někdo studovat? Má také přání.

Ne, ne, ne, pozor, pozor! Vy jste stejná jako jeden mladý muž v Ústí asi před dvěma lety. On mi říkal: „Když dřu jak blbec a studuji vysokou školu, medicínu, abych byl dobrým doktorem, tak jsem egoista?“ Říkám: „Pozor, vaše Ego si to přetvořilo a překroutilo moje řeči.“ Dívejte se, úmysly vás činí buď čistými, nebo špinavými. Jestliže chci studovat medicínu, abych byla dobrým lékařem, abych sloužila společnosti v tom, co umím, a pomohla lidem postavit se na nohy a porozumět, pak to není egoismus. Ale pokud chci být doktorem, abych měla hodně peněz, už to dělám pro sebe, ne pro společnost a jsem egoista. A když chci být dobrým doktorem proto, abych byla slavná, zase to dělám pro sebe. Takže pozor, ten nejnižší úmysl, který tam je, takový ten dávno zapomenutý, kam až tím vědomím nedosáhnete, to je to, co činí váš úmysl buď čistým, nebo špatným. Úmysl sloužit druhým lidem v tom, co umím, to je láska, to není egoismus. Všechno ostatní s jiným úmyslem egoismus je. Takže já vám přeji do našeho příštího setkání hodně štěstí, ať se vám daří přijímat věci tak, jak jsou, jako dar. Když budete mít pocit, že všechno dostáváte darem, nebudete mít potřebu přát si další věci. A o to víc jich pak dostanete. Tak ať se daří. Amen.